

Zvada László

Jéggé vált idő

avagy az első magyar siklóernyős kalandregény

2014.

Szakmai lektor: Zsédely László siklóernyős szakoktató

Címlapfotó:

Siklóernyőzés a Tátrában, Chopok 2012. – kép: Szabó Richárd

Hátsó Borító fotó:

Siklóernyőzés a Bükk lábánál, Eged 2012. – kép: Pongrácz Sándor

Harmadik kiadás

© Zvada László 2016.

ISBN 978-963-08-9832-4

Csathó Nyomda, Eger

Köszönetnyilvánítás:

Köszönöm Mariannak, ZFE-nek, Évának, Laci bácsinak a könyv megírásában és javításában nyújtott segítséget. Nélkületek ez a történet meg sem jelenhetett volna!

Jegyzetek:

A történet szereplői elképzelt személyek. Egyezés a valóság és közöttük csakis a véletlen műve. Kivételt képez egy-egy történelmi személy, különösen Wernher von Braun figurája, akinek karakterét, történelemben betöltött szerepét, kitalált személyiségjegyekkel, események láncolatával kevertem.

A regényt reális történelmi háttérbe ágyaztam, ám a cselekmény kibontakozásával egyre jobban keverednek a valódi és fiktív helyszínek, történések.

A felvonultatott polgári és hadászati technikák mintájául létező, vagy létezett technológiák, valamint katonai harceljárások szolgálnak. Mindez különösen igaz a siklóernyős-sportra is. A regény olvashatósága szempontjából kisebb-nagyobb változtatásokkal éltem e csodás sportág technikai lehetőségeit illetően csakúgy, mint az ember fizikai korlátaival, tűrőképességével kapcsolatban. Mégis; ezek semmit sem vonnak le a siklóernyőzés által a valóságban nyújtott fantasztikus élmények értékéből, valamint abból, hogy az Élet a legjobb kalandregény-író.

Akit érdekel a könyvben bemutatott sport, az látogasson el a www.paramania.hu, vagy a www.pg.5mp.eu honlapra. A siklóernyőzéssel ismerkedők számára Fedémes kiváló terepet nyújt a repülés biztonságos megismerésére, a hátimotoros repülők pedig bejárhatják a környező falvak mellett elterülő gyönyörű, erdős-dombos tájat, aminek egy része a tisztelt olvasó számára képzeletben megelevenedik a regény lapjai segítségével.

ELŐSZÓ

Na tessék, végre ezt is megértük: íme, egy siklóernyős kalandregény!

Az író maga is aktív repülő, egyike a rutinos távrepülő és hátimotoros pilótáknak kis hazánkban. Kellő fantáziával bír ahhoz, hogy a létező repülési szakágak közül a leginkább emberközeli siklórepülés művelése közben megeső kalandokat ügyesen fűszerezze más irányú technikai és történelmi ismereteivel. Nem szeretném elárulni a regény gyakran poénos fordulatait, hadd izguljon az olvasó, hogy vajon mire is megy ki a játék, hová fajulhatnak még az események, ezért csak annyit mondhatok el ebben az előszóban, hogy lesz kaland, épp elég! A fordulatos események leírása közben az író még arra is szentel figyelmet, hogy az olvasót bevezesse a siklóernyőzés rejtelmeibe, a felhők csodavilágába, és a téma szakkifejezéseibe.

Éppen abban a forradalmi korban élünk, amikor a személyi repülés egyre inkább életünk részévé válik. Több száz utast egyszerre szállító légijárműveink ugyan már évtizedek óta vannak, és a repülés „ipari méretekben” zajlik, de azokon az eszközökön az ember csak szállított teher, nem pedig önmaga repül szabad idejében, kedvtelésből vagy sportból, élete kiteljesedéseképp. Ennek lehetőségét, és csaknem bárki számára elérhető formáját jelenti a napjainkban egyre népszerűbb siklóernyőzés, aminek már vannak magyar bajnokai is, és olyan rutinos pilótái, mint e regény írója. A könyvet az elolvasása után nemcsak azzal a gondolattal tehetjük le, hogy bepillantást nyertünk egy „felhőlovag” élményeibe, amelyek ennek az elképzelt történetnek alapjául szolgáltak, hanem már várjuk, milyen további kalandokba bonyolódik a főszereplő a regény folytatásaiban.

Jó szórakozást és hasznos, érdekes ismeretszerzést kívánok az olvasónak, a Szerzőnek pedig (aki egykori növendékemből vált repülőtársammá), további jó repüléseket, stabil felhajtóerőt, remek kalandokat, mindig balesetmentes leszállást és sok sikert az írói pályafutásához!

Zsédely László

1.

A narancssárgán felkelő nap szikrázó sugarai vakítóan csillogtak öreg Opelom szélvédőjén. Az erős fényt tükröző szélvédő miatt gyorsan rákényszerültem a napellenző használatára, pedig az öreg autón már többször cserélnem kellett a napellenzőt tartó műanyag körmöket, amik folyton elpattantak, amint elöregedtek. Mindez teljesen elvonta figyelmemet a szemközti dombocska mögül kikandikáló nap által megfestett, rózsaszínbe hajló égbolt gyönyörű kékjétől. Felhő még nem látszott az égen, habár az időjárás-jelentés alapján meleg, napsütéses tavaszi időre lesz kilátás rengeteg, dobálós termikkel. Ezek a termikus feláramlások tavasszal örülten fel tudják borzolni a gyakorlatlan siklórepülőket idegeit, olykor még a profikat sem kímélve. Leginkább az év eme szakában szokott baleset bekövetkezni és hát miért lenne ez az év kivétel? Épp a múlt héten kürtölte tele a média a legutóbbi siklóernyős balesetet, ahol a pilóta start közben kapott féloldalas csukódást majd nagy csattanással bezuhant a fák közé. Most szilánkos bokatoréssal fekszik a kórházban, miközben a média az eseményt katasztrófaként tálalja a magyar valóságba régen belefáradt emberek felé. Szerették volna meginterjúvolni a pilótát, ám ő nem nyilatkozott, helyette a siklóernyőzés szakági vezetője fejtette ki, hogy tavasszal fokozott a balesetveszély, nemcsak mert szezonkezdetkor a leggyengébb a siklóernyős pilóták rutinja, hanem mert tavasszal a legintenzívebb, legdobálósabb a levegő. Szaknyelven szólva kemény a levegő, mint a szárított kutyagumi, nagyjából olyan is repülni benne! A szakági vezető aztán kifejtette, hogy a lezuhant pilóta nem tartozik a rutinosok közé. Statisztikát tekintve, még mindig a legbiztonságosabb sportok közé számít a siklóernyőzés. Mindebből aztán a riporter csak annyit érzékelt, hogy ez a pofa csak próbálja menteni a mundér becsületét, ezért a riport utolsó mondatával a laikusok előtt lerombolta a siklóernyőzés-biztonságos-sport mítoszt. A mondat így szólt: "A lezuhant pilóta tizenöt éve repül, és háromszáz ugráson van túl."

Első hallásra ez az impozáns háromszáz felszállás valóban komolyan hangzik. Úgy tűnik, hogy igazi profival állunk szemben, aki nem szokott csakúgy „leesni” az égből. Vagyis a siklóernyőzés valóban extrém veszélyes, vagy veszélyesen extrém sport! A lényeg a „veszélyes” kifejezésen van! Mindez csakugyan komiszul hangzik, miközben senki se veszi a fáradságot, hogy leossa a tizenöt évet a háromszáz starttal. Mert a siklóernyőzésben nem ugrás van, mint az ejtőernyőzésben, meg nem is felszállás, mint a vitorlázórepülésben. Itt start van. A tizenöt év alatti „háromszáz ugrás”, mindössze húsz startot jelent évente! Ami nagyon kevés! Ez kisdombon egyetlen nap alatt is könnyen teljesíthető startszám, de akkor hol marad az év további 364 napja?

Magam is kisdombra tervezek kimenni, csak éppen nem húsz, csupán egyetlen start kedvéért. Emellett nem az esti nyugodt levegőt célozom meg, hanem a lehető legvadabb, kora délutáni órákat. Hátimotorral tuningolt siklóernyővel készülök egyetlen startomra, majd az azutáni repülésekre. Aki talán ismeri az ernyőzés motoros formáját, annak most felszalad a szemöldöke

az utóbbi mondatom láttán. Nem csoda. A legtöbb hátimotoros kívárja az esti nyugodt levegőt, aztán –lehetőleg szélcsendben, vagy egyenletesen gyenge szélben- belefutva felhúzza ernyőjét, rászúrja a gázt, majd könnyedén elrugaszkodik a földtől. Felmerülhet a kérdés, vajon miért olyan könnyedén, ha súlyos motorral rohangál? Mert mikor a pilóta feje felett az ernyő elkezd repülni, a start gyorsítási fázisában hamar felveszi a rohanó pilóta hátára nehezedő motor súlyát is. Ekkor a pilótának már csak a lábait kell kapkodnia, miközben a motor is tolja előre. Ez a szakasz egészen addig tart, míg a motor tolóerejétől felgyorsuló ernyő a pilótát motorostól felkanalazza a talajról. Ideális esetben csupán pár lépésről van szó. Csakhogy nem ezt tervezem. Közepes szélben, egy termikus befújás kellős közepén szeretnék elrugaszkodni a fedémesi lankák tetejéről. Itt már a kifordulás technikával kell elkövetnem a startot, mert mikor egy jó közepes szél belekapaszkodik az ernyőm cirka harminc négyzetméterébe, akkorát ránthat, hogy hamar a hátamon találok magam. Mindezt hátamon kerregő motorral, örülten pörgő légcsavarral nem szívesen kockáztatnám meg. Drága fűnyírás lehetne belőle és csak tizedmásodpercig tartana, mert utána a légcsavar ezer darabra törne a földnek ütődő, járó motorral együtt. A nagy sebességgel elszálló légcsavarszilánkok aztán utat találhatnak maguknak, akár még a bokám húzában is! Így hát mindenképpen kifordulás starttechnikával startolok. Így legrosszabb esetben is a hasamra eshetek, ám az elől lévő bekötés csöve bukócsőként hasznosítva megvédené engem is, meg a motort is a komolyabb sérülésektől. Start után a termikus feláramlás még mindig elcsaphatja a levegőtől felfűvódó siklószárnyam felét. Ezt a kockázatot azonban hajlamos vagyok vállalni a repülés egész ideje alatt, mert a féloldalas csukások kezelésében egészen kiügyesedtem az évek alatt. A fő hangsúly számomra mindenképp a csukások megelőzésében elsődlegesen szerepet játszó aktív repülésen van. Motor nélküli, „gyalogernyős-távrepülő” múltamból adódóan egészen megbarátkoztam az aktív időre oly jellemző termikus feláramlásokkal, és elég jól ismerem az aktív időben való repülés technikáját. Ezért történt, hogy a motoros repülés tanulására kezdetektől úgy tekintettem, mint a termikelés motoros válfajára. A hátimotoros távrepülés nyugodt időben nem egy nehéz műfaj, csak a betankolt benzin mennyiségétől függ, hogy mekkora távot tudunk megrepülni. Azaz mégsem teljesen, mert mindez függ egy jól karbantartott, okosan használt motortól is. Ilyenkor elég párszáz méter magasságba emelkedni, majd tartva a magasságot, egyszerűen végigrepülhető a teljes táv. Szinte még műszer sem kell hozzá! Ha ezzel szembeállítjuk a motor nélküli távrepülést, már egészen más a képlet! A gyalogernyősök vagy csörlésből, vagy magasabb dombokról, hegyekből rugaszkodnak neki. Egy ilyen hegyi start után gyorsan keresniük kell egy termikus feláramlást, vagyis termiket és azzal lehetőleg felhőalapig „esniük fölfelé”. A termik buborékszerű, majd kéményszerű feláramlásában körözve tud a siklóernyős pilóta egyre magasabbra emelkedni, egy aprócska műszer, a vario segítségével. A kifejlődött termik „kéménye” láthatatlan, ezért ez a műszer a

pilóta „szeme”. Ezzel érzékeli az emelések erősségét, amit a vario a kijelzőn, meg hangjelzéssel ad a pilóta tudtára. Minél sűrűbben és magasabb frekvencián csipog a vario, annál nagyobb az emelés a termikben. Ha azonban egyre mélyülő hangon bűg az apró kis műszer, akkor az azt jelenti, hogy épp elhagytuk a termiket, esetleg a termik melletti leáramlásba kerültünk. Egy profi pilóta akár vario nélkül is képes nagy magasságba kitekerni. Ilyenkor a fenéktájt érzett emelésből, a környezet perspektívájából, esetleg az arcán érzett gyenge hőmérsékletváltozásból tudja kikövetkeztetni, hogy épp milyen ívben kell köröznie, a termikbenmaradás reményében. A termikus feláramlások, buborékok, kémények, össze-vissza imbolyognak, így nagyrészt folyton „tapogatni” kell a termiket, hogy meghatározhassuk a fordulónk folyton változó ívét. Ehhez hozzájön, hogy legtöbbször nem is egy termikus kéményben, hanem egy termikbuborékban emelkedünk, ahol elég egyetlen mellétekerésből származó hiba és az emelkedő buborék máris elhagyott minket. Talán kissé általánosan, leegyszerűsítve írtam le mindezt, de próbálom érzékeltetni, hogy a termikelés és motor nélküli távrepülés egy egzakt tudomány. Azaz mégsem, mert itt a többsimeretlenes egyenletben annyira sok a változó, ami akár teljesen tönkrevághatja az előre kiszámított végkifejletet.

Hát ehhez jön még egy motor is, ami tovább növeli az ismeretlenek számát. Emellett egy motorral bekapott féloldalas csukásnak sokkal vadabb következménye lehet, mint a korábban megemlített baleset. Talán ez is közrejátszik abban, hogy olyan kevés a hátimotoros-termikelő pilóta.

Mindezzel tisztában voltam, miközben a napfelkelte sárgás-rózsaszínre festette az égboltot, engem alaposan elvakítva. Alig láttam ki a szélvédő mögül, pedig nagyon fontos személyeket szállítottam. Vittem a feleségemet a munkahelyére, a fiamat pedig az óvodába, valamint a motoros szerelésem is mögöttünk lapult, repülésre várva. Ez épp eléggé óvatossá tett, ám a lassú vezetés nem tartozik tulajdonságaim közé. Öreg autómmal lendületes tempóban haladtam a gyér forgalmú úton, noha ismét telepakoltam hatalmas csomagterét.

Nagyon szeretem ezeket a kora tavaszi csípős reggeleket. Még hideg van, de az éledő természet már megmutatta keze nyomát. Madarak csivitelésétől hangos tájon, itt-ott kezdtek virágba borulni a fák. Ünneplik a távozó téllal eltűnő hosszú, fagyos éjszakákat, rövid hideg nappalokat. Nem szeretem a telet. Ilyenkor még siklóernyőzni sem jó, hiszen legtöbbször hiába keresünk termiket, no meg gyenge a szél is. Nem lehet nagyot repülni, legfeljebb motor segítségével. Ám annyira be kell öltözni a motor alá, hogy néhány sikertelen start után nagyon kimelegedhetünk. Ezek után a teleizzadt overallt gyorsan kihűti a jeges szél, aztán könnyen összeszedhető egy jóféle tüdőgyulladás is.

Most viszont tavasz van! Csodálatos, langyosan meleg szellővel lengedező, kellemes tavasz. Talán mégsem a lágy, langyos szél gondolatára libabőröztem. Ez már inkább az a kellemes borzongás, amit minden komolyabbnak szánt repülésem előtt érzek, és ami a start pillanatában egy segítő adrenalinlöketként fog kicsúcsosodni. Ebben benne van az ismeretlen utáni vágy

mellett a start izgalma is. Az évek alatt a startok alkalmával érzett izgalom nemes egyszerűséggel annyit jelent számomra, hogy semmi kedvem a rontott start miatt újra kiteríteni az ernyőt, újra beállítani mindent indulásra kész állapotba, újabb energiát pazarolni rá. Kezdként persze még egészen mást éreztem. A start izgalmába belevegyült a repüléstől való félelem, amit eleinte csakis a repülés utáni vágy tudott legyűzni. Aztán hamar hozzászoktam a magassághoz és ezzel együtt a félelmeim teljesen elmúltak. Jó ideje azt élvezem a legjobban, ha legalább ezer méter felett lógathatom a lábaimat. Sőt ha lehet, inkább kétezer méter felett szeretek létezni. Mindez siklóernyővel nagyon különleges érzés. Abban a magasságban elkékül, sejtelmessé válik a táj, minden aprónak, lényegtelennek tűnik. Meseországba kerülünk, ahol mi is szereplőjévé válunk egy csodás, ámde jegesen hideg világnak. Mert ebben a magasságban még nyáron is nagyon hideg van.

Kisiskolásként földrajz tantárgyból azt tanultuk, hogy kétszáz méterenként egy fokkal csökken a hőmérséklet a magasság emelkedésével. Ezt függőleges értelemben vett hőmérsékleti gradiensnek hívják a szakemberek. Első hallásra talán csúnya káromkodásnak tűnik ez a kifejezés, mégis ennek változása fontos információ az aznap siklórepülni szándékozók számára. A kisiskolában tanult hőmérsékleti gradiens nem egészen pontos érték, és a leglényegesebb különbség, hogy az a fránya hőmérséklet bizony nem egyenletesen csökken a magasság emelkedésével. Vannak légrétegek, amelyek között nagyon jól érzékelhető a hőmérséklet különbség, így nagy magasságban akár párszor tíz méter magasságváltozás is komolyan érezhető hőmérsékletváltozással járhat. Célszerű hát a nyári kánikulában is felöltözni a hideg ellen, ha nagy magasságban tervezünk repülni.

Családomat hamar leraktam Egerben. Ebben a városban elég mozgalmas repülőélet zajlik, hiszen itt van reptér, siklóernyős magasstarthely a Nagy-Eged hegy képében, mindamellet még egy UL-gépeket építő „repülőgyár” is üzemel. Csakhogy Fedémesre terveztem kimenni, az ország legjobb adottságokkal rendelkező siklóernyős kezdőképző terepére. Itt azonban nem alapszintű repülések végrehajtását tűztem ki célul, hanem egy csodás magassági rekordrepülést terveztem megrepülni. Korábban, a levegőből már alaposan feltérképeztem a falut körülölelő terepet. A szomszédos és távolabbi településeket is jól ismerem, valamint azt is megfigyeltem, hogy hol található a legerősebb termiket a környéken. Választásom a fedémesi gyakorlódombtól délre fekvő Bükkszék melletti mezőkre esett. Átrepüléseknél is többször észrevettem a falu előtt, egy jól meghatározható helyen az emeléseket. Végül aztán pár hete itt sikerült néhány kör tekerészsézből kiemelkednem ezer méterre. Egy erősebb termikben le szoktam állítani a motoromat, így teljesen olyan, mintha gyalogernyősként tekerném a termiket. Emellett a motoros termikelésnek megvan az a praktikussága, hogy így üzemanyagot sem fogyasztok, és a magasságyeréssel hosszabban siklok, motor segítsége nélkül. Mindez persze szép és jó, de ilyenkor a motor hatalmas „felesleges” puttonyként nehezíti a

termikelésem, és minél tovább áll, annál nagyobb a kockázat, hogy esetleg nem fogom tudni a kihűlt motort újra berántanom. Ez a távrepülés idő előtti befejezését jelentheti. Sajnos még nincs nagy gyakorlatom a motor repülés közbeni újraindításában, mert a berántót még mostanság sikerült kivezetnem a keretre. Itt már könnyen elérhető helyen van az indításhoz. A beépítést vártnál nehezebben oldottam meg. A keretre rögzíthető csigát még viszonylag egyszerűen szereltem föl, de a berántó házát lebontva vettem észre, hogy a berántó csapocskája a használat során kicsúszott az egyik oldalra. Még szerencse, hogy a két-hárromezerrel pörgő tengelyről nem szabadult el, mert akkor komoly rombolást vitt volna végbe a motorban. A csapocskát kicseréltem egy acélból készült, önmagától megszoruló darabra, ami már annyira jól beépült, hogy biztosan nem fog kirepülni. A berántó körmök is elkoptak. Cserélnem kellett, miközben a berántózsínórt is kicseréltem hosszabbra. Az utóbbi időt a motor bütykölésével kellett töltenem.

Megérte. A mostanság egyre sűrűbben kialakuló berántózsínórral párszor majdnem orrba vágtam magam, ám ezúttal végre gond nélkül indítottam a motort. Eközben a kisdomb tetején állva megfigyeltem a szélirányt, és a termikus feláramlásokból adódó befúvások ciklusidejét is megbecsültem. Az égen lassan kezdtek kipattanni az első pici kumuluszok. Szépen alakult az időjárás!

Régi oktatóm még megpróbált lebeszélni a repülésről, mert láthatóan az aktív idő elkezdett hiperaktív formát felvenni, de nekem ez csak jó, mert most emelkedési rekordot akartam dönteni! Négyezer méterre szándékoztam emelkedni, röpke húsz perc alatt. Ezt persze csak egy jó erős termikben, teljes motorfordulaton lehet megtenni. Ehhez kell egy nagy teljesítményű motor, egy nyugodt repülési tulajdonságú, nagyfelületű ernyő, meg egy könnyű, ügyes pilóta. Hát ebből csak a kölcsönkapott nagyfelületű ernyő, az ITV Dakota igaz. A motorom nem túl erős a maga tizenhét lovacskaival, én azonban önsúlyban is megközelítem a száz kilót. Szóval ha rekordkodni akarok, akkor be kell vállálnom a tavaszi szűk, erős, veszélyes termikeket.

Elkezdtem a motort melegíteni. A 100 ccm-s kis Vittorazi aggregát hamar felvéve az üzemi hőmérsékletet, megnyugtató hangon gurgulázta, mennyire szereti a beletankolt prémium minőségű benzint és a benzinbe kevert nagy fordulatra fejlesztett full szintetikus, versenymotorokhoz készült motorolajat. A bemelegített motort gyorsan leállítottam, előszedtem a Dakotát, majd gyorsan kiterítve becsatoltam magam. A motort egy laza mozdulattal a hátamon rántottam be, majd figyeltem a befúvások ciklusát. Egy kezdődő befúvásba startoltam bele, kifordulás starttechnikát alkalmazva. A motort teljes fordulatra bögetve gyorsan elemelkedtem, és találtam egy emelést. Itt pár kör megtétele után kitapogattam az emelésem magját, ami hamar felvitt a starthely fölé, nagyjából ötszáz méterre. Ekkorra már fél szemmel minden fordulóban a Bükkszék fölötti felhők alakulását figyeltem. Épp szemem előtt kezdett egy

pici kumulusz határozott formát ölteni. Rástartoltam, miközben a motor teljes fordulattal épp a termik menti óriási leáramlást próbálta leküzdeni. Egyelőre a leáramlás győzedelmeskedett, mert a vario szerint 1m/s-al közeledtem a talaj felé. Mindez persze még semmi, hiszen ötszáz méterről simán kiérek a termik környezetéből, majd még rá is csatlakozhatok a legutóbb fellelt termik magasba lifteztető erejére.

Talán megfogalmazódott már a kedves olvasóban a kérdés, hogyan is jön létre ez a könyv eleje óta sokat emlegetett rejtélyes, emelő erő? A nap által felmelegített talaj különböző mértékben melegszik fel, ezért a felette található hidegebb légréteget is helyenként másképp kezdi el melegíteni. Nagyjából úgy történik, mint ahogy a lábasban forr a víz. Ha elég nagy a hőmérsékletkülönbség, akkor a felmelegedett levegő ugyanilyen kaotikus módon „rotyog”, majd egy-egy meleg buborék elpattan, amit folyton körbevesz a körülötte lévő hidegebb levegő, segítve a folyamatot. Ez a buborék már igazi termikbuborék. Meleg, nedves levegőt szállít, amit nagyrészt az elpárolgó reggeli harmatból nyert. A hatalmas térfogatú, ámde különösen könnyű, meleg, párás levegőből nagy magasságban a hideg hatására kicsapódik a pára. Ebből lesznek azok a kicsi kumulusz felhők, amiket a madarak, és mi vitorlázórepülők is annyira szeretünk. A felhőalap nagyjából ezerötszáz és kétezer méter között szokott lenni. Ezerötszázon járva, láthatóan közeledek az egyik kicsi kumó felé, ezért elhatároztam, hogy ezt egészen felhőalapig, vagyis a felhő aljáig tekerem. A termik tekerésének elején örültem bőgettem motoromat, hogy minél gyorsabban rácsatlakozhassak a termikre. Azután álló motorral tekertem tovább.

Ezúttal –szabálytalan módon- bele akartam repülni a felhőbe, mert a felhőben kicsapódó párától a meleg levegő ismét hatalmas energialöketet kap, amitől az emelés még erősebb lesz. Veszélyes dolog, de maga a felhő nem tűnt nagyon veszélyesen nagynak.

Valójában nagyon féltem. Több rémtörténetet hallottam, ahogy a siklóernyős pilótákat felszippantja egy-egy felhő. A legemlékezetesebb számomra egy német lány története, akit majdnem tízezer méterig szívott egy hatalmas esőfelhő. Majdnem meghalt a légritka környezetben, meg a mínusz ötven fokos hidegben. Aztán összezsugorodott az ernyője és arra eszmélt, hogy nagyon meredeken süllyed. Sikeresen kirendezte a csukódását, majd végül váltott merülőspirálban – olyan, mint a repülőgépeknél a dugóhúzó - egészen a földig süllyedt, végül leszállt. Fagyási sérülésekkel szállították kórházba, de szerencsére ennyivel megúsza a dolgot. Aznap egy távol-keleti kollegája ugyanebben a felhőzetben lelte halálát. Így hát érthető, hogy nem veszélytelen vállalkozásra készültem, mégis bíztam a szerencsémben.

Ezernyolcszáz méteren kezdett minden elfehéredni. Nagyon erős, ötös emelésbe kerültem. Most már a felhő szipkázott felfelé! Ránéztem az órára, tizenhárom perce repülök. Eddig egy örökkévalóságnak tűnt! Kétezer méteren kezdett kissé szürkébb lenni minden, miközben a GPS-em jelezte, hogy kezdi elveszíteni a kapcsolatot a műholdakkal. Nem csoda, egy tejszerű kulimászbán

repültem, teljesen elvesztve a fent és lent fogalmát. Semmit sem láttam, semmit sem tudtam. A GPS magasság és sebességmérő LCD-kijelzője helyén csak két-két vízszintes vonal jelezte, hogy a műholdak egészen elvesztették velem a kapcsolatot, miközben a barometrikus magasságmérő mutatója tízméteres lépésekben szaladt fölfelé. A függőleges sebességjelzőm, a varióm már plusz öt és hét méteres emelések között ugrált. Már háromezer méteren jártam. Rémületes sebességgel haladtam fölfelé, mikor óriási dobálások közepette kezdődött a tánc. Erősödő liftezéssel, egyre gyorsabban emelkedtem, miközben mostanra inkább gyengülő emelésekben reménykedtem. A varióm plusz tíz és tizennégy métert jelzett másodpercenként. Ettől elhűlt a vér az ereimben. Atyavilág! Bajban vagyok! Jól beöltöztem, felkészültem a négyezer méteres magasságra, de ha ez a kulimász nem köp ki magából és felvisz a sztratoszféra határáig, akkor végem! Mínusz ötven fokos hidegre azért mégsem készültem föl! Négyezer méteren aztán örömujjongás helyet, –mert azért csak sikerült rekordot döntenem- egyre nagyobb félelemmel éreztem, hogy elkapott a szörny! Amit egy kicsi kumónak gondoltam, az egy hatalmas, felhízott cumulus congestus lett, amivel már nem lehetett tréfálni! Ez valóban képes felvinni a sztratoszféra határáig! Alulról még nem láttam rá, hogy milyen magas is a tornya!

Hátezer méteren elkapott egy jégesőszerű viharos valami. Az ernyőt két helyen átlyukasztotta, a motorral meg fogalmam sincs mit tehetett, mert már percek óta állt. Szinte biztos nagyon kihűlt, ezért minimális eséllyel tudnám a hátamon berántani. De minek is rántanám be? Ekkora emelésből nem tud kiszabadítani, csakis még jobban fölfelé rántani! Csakhogy épp onnan menekülök! Szerencsére törhetetlen lencsés símaszkban és erős sisakban repültem, ezért az arcom megúsza, a jégeső nem verte össze. Sajnos a testem tele lehet kék ütőnyomokkal, mert iszonyatosan sokat kaptam. Fájt mindenem! Lassan a hidegtől kezdtek ledermedni az ujjaim. Bekapcsoltam a kesztyűmbe épített fűtőszálakat, de –talán a hideg leszívhatta az aksikat – sehogyan se működött. Egész testem reszketett, próbáltam megtartani azt a picike kis hőt, amit még ebben a nagy hidegben termelni tudott a szervezetem. Hétezer méteren, a légritka környezetben egyre jobban fájt a fejem, már semmit sem láttam. A szemhéjaim is egyre nehezebbé váltak. A kezeim már nem éreztem, a reszketés is alábbhagyott. Pokoli érzés volt, ahogy az ájulás ellen küzdöttem, és még láttam, ahogyan a magasságmérő kijelzőjén felvillan a nyolcezer ötszáz érték. Istenem! Utolsó erőmmel felpillantottam, hátha tisztul végre a tejszerűség. Halványan felderengett előttem, ahogyan egy furcsa, kékes jéglap közeledik felülről felém, átölel, mindenestől magába szív, mint egy hatalmas jeges marok. Biztosra vettem, elhaló agytekervényeim lázas szüleménye lehetett. A következő pillanat már teljesen kiesett. Elájultam.

2.

Furcsa dörgésre eszméltem. Jeges révület vett körbe, hatalmas jégcsapokról rémálmodtam hagymázás önkívületemben. Egészen kótyagos fejfel néztem magam köré. A szürkeségnek nyoma se volt, se semmilyen jeges ölelésnek. Jéghideg időben repültem ugyan, és a kezeim is iszonyatosan fájtak, mégsem találkoztam semmiféle jeges kékséggel. Ismét megpróbáltam a fűtőszálak kapcsolóját, bár nem sok reményt fűztem hozzá. Ezúttal működtek. Gyengén fűthetett, de még így is iszonyatosan égette elfagyott ujjaimat. Ordítani tudtam volna a fájdalomtól, ahogy visszatért az élet az ujjhegyeimbe. Ettől aztán végleg felébredtem, miközben még hosszú ideig rémesen hasogatott a fejem, és zúgott a fülem. Egy furcsa gondolat öltött bennem testet. Ráébredtem valamire. Túléltem!

- Istenem, túléltem! - ordítottam örömben! De most hol vagyok? Eltűntek a jól ismert tarnavidéki lankák, azt a pici kis zsákfalut, Fedémest se látom sehhol. Helyette óriási hegyek mindenütt! Hova kerültem? Magyarországon sehhol sincs ennyire sziklás hegyvidék. Ezek a hegyek valamiért nagyon ismerősek, még ebből a perspektívából is! De honnan?

Eközben egyre csak süllyedtem, ezért megpróbáltam berángatni a motort. Az ernyőm fékeket elengedtem. Megtehettem, most valahogy teljesen nyugodt levegőben repültem, a felhők felett. A motor berántó fogantyújáért nyúltam, mikor ismét erőt vett rajtam a reszketés. Elemi erővel tört rám, ezért óriási erőfeszitésembe került a fogantyúért nyúlnom. Megrántottam, de semmi. Végül hosszas indítózás után, nagy nehezen beugrott a motor, közepes gázt adtam, majd nagyjából háromezres fordulaton tartva melegítettem blokkot. A fizikai megerőltetéstől felmelegedtem annyira, hogy reszketésem abbamaradt.

Most már csak azt kellene kitalálnom, hogy hol is vagyok, meg hogyan jutok haza? Elkezdtem a GPS-emmel babrálni. Valamiért nem akart találni egyetlen műholdat sem. Talán tönkrement volna? Ennek azonban semmi jelét se mutatta. A kijelző szerint a műszer tökéletesen működött, még a térképen is jelezte jókora kérdőjellel azt a helyet, ahol legutoljára volt kapcsolata a műholdakkal. Minimum négy-öt műhold jelei alapján szokta betájolni a helyzetemet, de most egyet sem talált, pedig teljesen tiszta időben repültem. A barometrikus magasságmérőm háromezer-ötszázhuszonhat métert írt ki. Itt már nagyon kéne vennie a műhold jeleit. Talán a vevőegység mehetett tönkre, amit valamiért nem jelez vissza a műszer. Szóval kénytelen leszek vakon repülni! A gondolat csak nem hagyott nyugodni - végülis hol vagyok? Miért ilyen ismerős a táj? Megpillantottam egy nagyon ismerős formájú hegytetőt, és akkor bevillant! Uramatyám! A Chopok kétezer méteres csúcsát látom! Tehát a magas Tátra határában repülök, több száz kilométerre a kiindulási pontomtól! Teljesen megrökönyödtem, ez lehetetlen! Mennyit repültem, hova vitt ez a hatalmas congestus felhő? Hogyan tette mindezt? Meddig feküdtem jeges álomba fagyva? Ránéztem az órára. A fedémesi startom óta negyven perc telt el. Aztán feltűnt valami. Az órák másodperc mutatója hol előre, hol visszafelé járt! Hát ez meg

hogyan lehetséges? Most hogyan megyek vissza Fedémesre? Nem ismerem Szlovákia Fedémes felé vezető légifolyosóit. Mellesleg a GPS iránytűje is megbolondult. Egyedül a varióm barometrikus elven működő egységei működtek. Volt magasságom, meg vario adataim. Sebességem azonban semmi, bár tudtam hogy a Dakota-ernyőm trimmsebességen, azaz alapsebességen 38 km-t tesz meg óránként. Csakhogy maximum másfél órára elegendő üzemanyaggal, még hátszélben se tudnék nyolcvan kilométernél többet repülni! Az még a szlovák határig sem lenne elég! Akkor hát el kell jutnom egy helyi barátomhoz, és nála majd kitaláljuk, hogy mi legyen. Rádióon ráálltam az ő frekvenciájára, hátha véletlenül rádióközelben van. A Chopok közelében járva nem lehet túl sok terepakadály, ami leárnyékolhatná a harminc kilométerre lévő vevőt.

- Pam jelentkezz! Vétel! Pam jelentkezz! – rádióztam magyarul. Többször megismételtem az adást, de nem jött válasz, csak nagyritkán egy-egy üres sístérgés. Valaki próbált adni, csak éppen nagyon messze lehetett! Ekkor feltűnt még valami. Hol vannak a városias épületek a nagyobb településekről? Miért látok ennyi faházat? A sítályákon megszokott lanovkák látványa is hiányzott. Sőt a sítályák is sokkal kisebbnek tűntek, jobban körbenőtték a fák. Furcsa! Hol vagyok tulajdonképpen?

- Ki beszél? Azonosítsa magát! - jött egy nagyon halk, pattogó, recsegő adás a rádiómba németül. Meglepődtem. Pam jól beszél magyarul. Meg aztán Szlovákiában a sítlóernyősök inkább beszélnek angolul, mint németül. Esetleg betévedtem volna egy katonai körzetbe? Ajjaj, még rám küldik az egyik MiG 29-esüket! Na, ebből aztán megint olyan médiaszenzáció lesz, meg nemzetközi bonyodalom, hogy jól megnézhetem magam! Még börtönbe is dughatnak. Gyorsan válaszolnom kell!

Ám mire válaszolhattam volna rádiómon, egy igen meglepő felfedezést tettem. Meghallottam egy ikerhajtómű hangját.

- Úristen ezek valóban felküldték az egyik MiG-et! - villant át az agyamon. A 29-esnek van ikerhajtóműve!

Már láttam is az égbolton a feketés füstcsíkot, amit csakis a MiG-29-es RD-33-as hajtóművei hagyhatnak maguk után. Mai, korszerűbb vadászgép nem húz az égen ilyen vastag, fekete füstcsíkot, mert a nehezebb felderíthetőség miatt a modern légi harcászatban ez fontos szempont lett.

A gép döntött fordulóval rám villantotta zsákmányra éhes cápaorrát. Ettől egy pillanatra megláthattam a hátát. Azonnal felismertem a szilüettje alapján. A típust, makettező korom egyik kedvenc témájaként bármilyen repülőgép közül is felismerném. A valóságban azonban sosem láttam élőben repülni. Miért is láthattam volna, hiszen ez a típus távolról sem a repülőnapokból oly jól ismert orosz MiG 29-esként tűnt fel. Még csak nem is hasonlított rá, és a felségjelzése sem a köröcikkekből összerakott szlovák nemzeti színekből állt. Ez a gép a MiG sok generációs elődjeként, a jetkorszak hajnalából tűnt fel, mikor még a második világháború legkorszerűbb vadászgépeként, Hitler egyik „csodafegyvereként”

hasította az eget. Egy Messerschmitt Me-262-es tartott felém, félelmetes ragadozóként vetve rám magát! Még a gép farkára felfestett náci horogkeresztet is láthattam felvillanni, a felségjelzés azonban egyértelműen a német kettős keresztet formálta, egyenesen a világháborúból! A repülőgép cápára emlékeztető, szivar alakú törzssel és hátranyilazott szárnyakkal rendelkezett. A hátranyilazott nagyméretű farokfelületből kandikált ki kétoldalt a két vízszintes vezérsík. Az előről páncélozott, buborék alakú pilótafülke korának legkorszerűbb kialakítása miatt jó kilátását biztosította a pilóta számára. A két Jumo 004-es hajtómű a szárny első harmada alá lett elhelyezve. Iszonyatos hangon bőgtek a turbinák, miközben a gép felém fordulva egyenesen a hasamnak szegezte négy, MK-108-as 30mm űrméretű gépágyúját. A pilóta egyetlen tizedmásodpercnyi köhhintéssel véres pacává robbanthatott volna engem, míg ő az Me-262-es biztonságos, páncélozott szélvédője mögül nézhette volna végig a pusztítást!

Egyszerűen felfoghatatlanul abszurdá vált a helyzet, ahogy az Me-262-es körbecikázott engem, láthatóan értetlenül billegetve a szárnyát, mintha a gép pilótája ugyanúgy meg lenne lepve a motoros ernyőmtől, mint én az ő „Viharmadara” láttán. Egyáltalán nem tudott mit kezdeni velem. A 38 km-es óránkénti sebességem annyira alacsony volt az ő minimális 200-as tempójához képest, ami miatt óriási távolságban fordult tőlem, hogy egy-egy pillanatra közelemben férközhessem, és jól megnézhessem. Eközben próbáltam puha szárnyamat egyenesben tartani, a közelemben repkedő gép lökéshulláma keltette örvények miatt, míg lázasan törtem a fejem magyarázatok után kutatva. Tudtommal évekkel ezelőtt az amerikaiak építettek egy Me-262-es replikát, ami mostanra már rendszeresen részt vesz a berlini légi parádékon. Láttam fényképeket arról a gépről. Az amerikaiak elhagyták az eredeti Jumo 004-eseket és a sokkal korszerűbb General Electric J-85-ösét építették be. Azok közel sem füstöltek ennyire. Valójában semennyire sem. Illetve azon a gépen már nem volt semmiféle horogkereszt, hiszen a demokratikus államokban ma már tiltott az önkényuralmi jelképek nyilvános bemutatása.

Minderről a velem szemben lévő Me-262-es pilótája mit sem tudhatott, mert teljes nyugalommal vezette horogkeresztekkel ékesített vadászgépét. Talán csak Pamék hülye vicce az egész! Annak idején Csehszlovákiában is gyártották az Me-262-est, Avia S-92 néven. Hátha felújították a régi gyártást és készítettek egy-két replikát. Pamra illene egy ilyen vicc. Ebben a percben hatalmas tisztelettel gondoltam rá. Ha ez igaz, akkor hatalmas munkával támasztották fel a repüléstörténet egyik meghatározó típusát.

Közben feltűnt még valami. A gépet nagyon sebtében festhették le, mert igen foltosra, csúnyára sikeredett, jókora kopás és olajfoltok éktelenkedtek a lemezek borításán. Ez sehogyan sem illett a képbe. Megszólalt a rádióm: - Ki vagy? Azonosítsd magad, különben lövök! - recsegett a pattogós német nyelvű kérdés.

- Nevem Adam Zimonyi, magyar PPG-pilóta. - válaszoltam ijedten, mert hátha tényleg vannak működő MK-108-as gépágyúk azon a 262-es replikán!

- Hazudsz!! - sziszegte, és máris kezdte fölvenni a lőhelyzetet, épp velem szemben. Tehetetlen rémülettel néztem végig, ahogy a gép szembefordul velem, majd megereszt egy sorozatot felém. Szerencsére elkerült, de elpattintotta egyiket zsinóromat, amik terhelését végül sikerrel fölvette a többi zsinór. Hirtelen támadt egy ötletem. Azonnal leállítottam a motoromat, majd túlhúzva a fékeket, a szárnyakon teljes átesést, fullstallt produkáltam. Pont időben! A 262-es következő sorozata épp csak elkerülte a szárnyamat. Mínusz nyolcas varióval süllyedtem a föld felé. Még érzékelttem, amint a 262-es is megpróbált a tempóm közelébe lassítani, hogy ismét felvehesse a megfelelő lőhelyzetet. Felülről támadott. Eközben gyorsan kijöve fullstallból, szépen vitorláztam tovább. Nagyon reméltem, hogy a kevlárszálakból szőtt zsinórok kitartanak az extrém terhelés ellenére.

Eközben a másik gép pilótája hirtelen lekapta a gázt, hogy továbbra is a célkeresztjében tarthassa a sziluettem. Nagyon közel repültünk a hegyekhez, ezért kényszerből fel kellett kapnia gépének az orrát. Ettől a manővertől, az alacsony sebesség miatt továbbra is erősen süllyedő Messerschmitt átesett, majd vasdarabként hullott alá. Ekkor gyulladt ki az egyik hajtómű, feltehetően a hirtelen gázadásra, amivel a pilóta a hegynek ütközést akarta elkerülni. Nem sikerült neki. A gép lángoló roncsként csapódott az egyik hegycsúcs tövébe, a pilótának esélyt sem hagyva a túlélésre.

Az egész „légiharc” alig tartott pár másodpercig, mikor megjelentek újabb furcsa harci repülőgépek. Szintén Messerschmittek. Mégpedig Me Bf-109-esek, a makettező koromból jól ismert, jellegzetesen szögletes kabintetővel. Ezek is viselték a szárnyon a német kettős keresztet, miközben időnként megcsillant a gépek farkán a náci horogkereszt. Hárman jöttek ellenem. Falfehéren nyugtáztam csekély túlélési esélyeimet. Megszólalt a rádióm:

- Ismeretlen repülőgép! Azonnal vegye fel a 135 fokos repülési irányt és kövessen minket! Ellenkező esetben támadunk! - szólt nyersen a rádióból egy furcsa, archaikus, pattogós német hang.

- Vettem! - válaszoltam németül. Esélyt se hagytak. Felvettem a körülbelüli 135 fokos irányt, mert a GPS-iránytűm továbbra sem üzemelt és próbáltam teljes gyorsítással utánuk repülni. Ekkor vehették észre, hogy túl lassan repülök hozzájuk, ezért elkezdtek lassan körözni körülöttem, mint a támadásra készülő hiénák. Tehetetlen félelem vett erőt rajtam. Alig bírtam legyűrni. Közben feltűnt, hogy ezek a gépek is eléggé viharvert állapotban repültek, néhol festetlenül rájuk szegecselt csupasz lemez csillant ezüstösen a burkolatukon. Láthatóan sebtében tákolták őket repülőgész állapotba. Nem épp replikának tündek, inkább repülő roncsoknak.

Egy hatalmas, hosszú füves rétre vezettek, amiről csak nagy sokára vettem észre, hogy reptérféle lehet.

-Szálljon le! - jött a parancs.

Mit tehettem volna? Váltott fordulókkal, „nyolcasozással” koptattam magasságom, hiszen még mindig bőséges légrétegek kerültek el alattam. Bevallom, kissé még élveztem is az ITV Dakota nyújtotta kényelmes, nyugodt jobbra-balra hintázás adta lehetőségeket. Korábban nagyon szerettem ernyővel wingoverezni, ezért boldogan szűkítettem a váltott fordulókat addig, míg végül jól behintáztatva magam átsaptam wingoverezésbe.

- Hagyja abba, különben támadunk! – üvöltött rám a kísérő Messerek vezérgépének pilótája. Megrettentem, leállítottam magam, megfékeztem oldalirányú hintázásomat, amitől a motorkeret a terhelés hatására furcsán recsegve nyikorgott. Korábban láttam már extrémén bepörgetett merülőspirálban széthulló motorkeretről fényképeket. A pilóta akkor mentőernyővel jött le. A motorja is csúnyán összetört. Lelki szemeim előtt felidéződött ez az emlék, ezért örültem, hogy ekkora terhelésnek nem tettem ki saját hátikrepegőmet. Tudtam, wingoverrel nem lehet ekkora túlterhelést elérni, mint egy jól bepörgetett merülőspirállal.

Pár éve történt, hogy egy Swing Mistral 6-ost repülő pilóta 250-300m-en megkezdett merülőspirál következtében a földre csapódva meghalt. A pilóta sok éves repülési tapasztalattal rendelkezett, az ernyője pedig a biztonságos, tanuló kategóriába tartozott. Legalábbis az EN-tesztek szerint, ahol négy osztályba sorolják az ernyőket. Az „A” kategória a legnyugodtabb, legbiztonságosabb, abszolút növendékeknek szánt ernyő, a „D” kategória pedig a legnagyobb teljesítményű, siklóernyős versenysportra szánt „halálosztó”. A „D” kategóriás ernyőket kizárólag nagy gyakorlattal rendelkező profi versenyzők repülhetik, akik már „érik” a felettük sikló szárny minden rezdülését és jó reflexekkel képesek megelőzni a bajt. Olyan ez, mint az autózásban a sportkocsik. Belátható, hogy egy Lamborghini Aventador oldalán elég furán mutatna kék alapon a nagy fehér „T”-betű. A „B” kategóriába tartozó ernyők a már nem annyira kezdő növendékek számára készültek. Az ide sorolt ernyőknél már a teljesítmény is fontos szempontként szerepel. A siklóernyők fejlődése annyira szembeötlő lett, hogy a tíz évvel korábbi versenykategória teljesítményét a mai tanulókatéóriás ernyők képesek felülmúlni, miközben stabilitásuk és biztonságuk továbbra sem változott. Legalábbis a nagy tesztelőintézetek, mint a német DHV segítségével kifejlesztett tesztelési eljárások alapján egy új típus beilleszthető az adott tesztelési eljárás valamelyik kategóriájába. A DHV-intézet az LTF-eljárást favorizálta. Ezzel 2007-ig, a siklóernyős piacon egyedülállóként tesztelték a gyártóktól érkező új típusokat. Ezt a monopolhelyzetet törte meg aztán a 2006-ban kifejlesztett EN-norm, mint egy új tesztelési eljárás. Ez a rendszer az LTF-hez képest sokkal objektívabb képet ad egy ernyő biztonságosságáról, mert míg a DHV által favorizált LTF-tesztek során nagy hangsúlyt helyeznek a tesztpilóta véleményére, addig az EN-teszteken a pilóta csak az utasításokat hajtja végre a manőver kivitelezésére, míg a manőver során az ernyő viselkedését különböző paraméterek alapján szigorúan ellenőrzik, dokumentálják. Jó példa erre épp a fent említett merülőspirál is, ahol az EN

olyan variométer bevezetését tette szükségessé, ami sajátos hangon jelzi a 14 m/s-os merülősebesség elérését. Az LTF-rendszerben vizsgált tanulókatóriájú ernyőknél egész egyszerűen maximálták a merülőspirálban elért süllyedősebességet, valamint meghatározták, hogy az ernyőnek beavatkozás nélkül is ki kell jönnie a manőverből. Mivel ez a megkötés a gyártók szerint felesleges terheket rótt az újabb típusok kifejlesztése terén, erőteljesen kritikával érték az LTF iránt, amiben immár az ernyők teljesítményének fejlődési gátját látták.

Az esetünkben megismert Swing Mistral 6-os ernyő is EN-rendszerben lett tesztelve. „B” minősítést kapott a teszteken, ami biztonságos, „tanuló” kategóriájú ernyőt jelent, jó teljesítmény mellett. A típusnak az interneten megtalálható az EN-tesztje, ahol a 14 m/s-os merülősebességen végrehajtott spirálra ezt írták; „kevesebb, mint 720 fok után spontán kijövetel”. Vagyis két körön belül beavatkozás nélkül kijön merülőspirálból.

Ez mind szép és jó, de akkor mégis hogyan zuhanhatott le és halt bele az a pilóta a 250m-ről indított merülőspirálba? A DHV-intézet vizsgálódott, tesztelt az ügyben, és kiderült, hogy a típus a 14 m/s-os süllyedősebességet átlépve már csak nagyon késleltetve jött ki a spirálból, 18 m/s felett meg már egyáltalán nem. A tesztpilóta 27 m/s-ig pörgette magát az ernyővel, mire kemény, szimmetrikus fékhúzással át tudta vinni magát az ernyővel fullstallba, amiből aztán klasszikus módon jött ki. A legmegdöbbentőbb az, hogy a 27 m/s-os merülősebesség mellett 4,5 g-s túlterhelés érte a tesztpilótát. Ez egy átlagos vadászpilóta által manőverező légiharcban elért túlterhelési érték csúcspontja. Ám míg a vadászpilóta speciális G-ruhát visel a harc során elszenvedett túlterhelések elviselésére, addig egy átlagos siklóernyős pilóta egész egyszerűen elájul. Itt is ez történt. Láttam fényképet a Swing Mistral 6-ot repülő pilóta variójáról. A merülősebesség maximális értéke 20,2 m/s-on állapodott meg, vagyis ennyivel csapódott a földbe. A teszten a 21m/s-os merülősebesség mellett a DHV tesztpilóta 4,1 g terhelési többszöröst mért, ami bőven elég az eszméletvesztéshez. A baleset jegyzőkönyve szerint az elpusztult pilóta korábban kevés tapasztalattal rendelkezett merülőspirál terén, valamint a Swing által kiadott Mistral 6-os használati útmutatóban külön figyelmeztetést lehet találni, miszerint a típus 14m/s-os spirálos merülősebességet elérve nagyon meredek merülőspirálba kezd, amivel akár a maximális 6 g-t is el lehet érni, amit egy óvatos becslési értéként közöltek. Ezért ajánlást tett a Mistral 6-ot megvásároló pilóták felé, hogy 250m-nél alacsonyabban sosem kezdjen merülőspirálba, valamint a megkezdett spirált a lehető legrövidebb időn belül fejezze be!

A DHV-intézet ezután ajánlásokat tett az EN-rendszer felülvizsgálatára, épp a Mistral 6-ost téve referenciaernyővé. 2012-ben ezek az ajánlások beépültek az EN-rendszerébe, szigorúbb kritériumok elé állítva a tesztelt ernyők merülőspirálban való viselkedését. Emellett közleményben figyelmeztették a Swing Mistralt repülő pilótákat a merülőspirálban jelentkező veszélyekre.

Korábban többször alkalmam nyílt megismerkedni a merülőspirállal, egy ízben jómagamnak is sikerült egy ernyőt meredek zuhanásig pörgetni, de amint felismertem a jelenséget, azonnal kivezettem a kupolát belőle.

Így hát jól ismertem, hogy az általam végrehajtott wingoverezéssel nem lesz akkora baj. Ám erről a gépágyúcsöveiket rajtam tartó vadászokat nem sikerült meggyőznöm, ezért a lehető legnyugodtabb iskolakörökkel koptattam a magasságom. Láthatóan a Messereket repülő pilóták jól ismerték ezt a fajta magasságvesztést, ezért sokkal nyugodtabban várták, míg behelyezkedek a leszálláshoz.

Leszálltam a reptér szélén, helyt adva a Messereknek is a bejövetelhez. Eközben egy ütött-kopott, nagyon öreg katonai teherautó jött értem, egy csapat katonával. Segítettek összeszedni az ernyőmet, megcsodálták a hátimotoromat, majd óvatosan felpakolták a teherautó platójára. Velem már nem bántak olyan kesztyűs kézzel. Keményen hátracsavarták csuklómat, majd megbilincseltek egy fura, öreg, de meglepően jó állapotú bilinccsel és feldobtak engem is a motor mellé a teherautó platójára. Fogoly lettem, miközben feltűnt, hogy a katonák második világháborús német katonai egyenruhákat viseltek, mellükön a Luftwaffe szárnyacskaival.

- Ön le van tartóztatva! - szólt rám egy pattogós német hang.

Most komolyan valami idétlen neonáci banda foglya lennék? Vagy maga a német Luftwaffe fogott el? Miféle játék ez, és hol vagyok?

3.

Egy üres szobába kísértek, miközben összes papíromat elvették, majd megtalálták a mobilomat, rádiómat és variómat.

- Miféle fura szerkezetek ez? - fordult felém egy tisztforma fazon.

- Ez mobiltelefon, a többi hétköznapi, siklóernyős műszer. – válaszoltam megrökönyödve. Hol élnek ezek, hogy azt se tudják, mi az a mobil? Meg nem láttak még PMR rádiót??

- Idióta! - jött a válasz. - Azt hiszi, hogy csak úgy beléphet a légterünkbe, leszedheti a legjobb, szupertitkos vadászgépünk, és aztán arrogáns válaszaival kiszúrhatja a szemünket? At fogom adni a Gestaponak, aztán megnézheti magát!

- A minek? - őszintén megrökönyödtem. – Miféle Gestaponak? Az valami neonáci banda idétlen félkatonai tákolmánya lenne?

- Majd meglátja! Ők majd kiszedik magából, amit tudni akarnak! Felesleges így ócsárolnia Harmadik Birodalmunk titkosrendőrségét! A Führer majd megmutatja a magafajtának a hazavezető utat! Egyenesen a pokolba!

- Te jó ég! Ez megbolondult! Sőt az utóbbi órában valahogy mindenki megbolondult! Édes istenkém! Hová csöppentem?

- Hol vagyok? – bökte ki.

- Itt csak én kérdezek! - pattogott a nácinak maszkírozott tiszt. Valami őrmesterféle lehetett.

- Még egyszer megkérdezem, hogyan sikerült kimanővereznie legtitkosabb szuper vadászgépünk lövedékeit? És miféle ördögi masinával repült?

Te jó ég, ezek most világháborúsdit játszanak?

- Kicsit megkéstek a farsanggal, nem gondolja? - vigyorogtam rá. Jókora pofon csattant a képemen, amitől rögtön eleredt az orrom vére. Erre nem számítottam. Ekkor belépett egy altiszt.

- Uram! Sürgősen el kellene szállíttatni ezt az embert, veszélyes lenne itt tartani. Az ellenállás emberei is láthatták a légiharcot. - suttopta, ám a nagy részét elég jól hallottam.

- Semmi gond. A Gestapo már elküldte a kocsit érte. Telefonáltam nekik, úton vannak. - közölte, miközben ezeket a mondatokat is jól hallhattam. Nem értettem. Mit vannak úgy oda egy hetven évvel ezelőtt letűnt diktatúra terrorista karhatalmától? Már nagyon régen nem létezik! Vagy mégis? Valahogy rossz előérzet fogott el.

Jól ismertem a régi Gestapo válogatott kínzási módszereit, hiszen jómagam is egy különleges katonai alakulatnál szolgáltam korábban. A kiképzésem alatt teljes csendben kellett elviselnem mindenféle kínzást, amiket még a Gestapo idejében fejlesztettek ki. Ha bármikor is felkiáltottam, a kínzást megismételték, ha lehet még cifrábban. A szakaszban volt egy legény, akit annyit gyötörtek, hogy végül maga alá csinált. Később elbukott az egyik vizsgán. Egy jó tíz kilométeres átázott, sáros talajon kellett teljes menetfelszerelésben átjutnunk. Egyfajta laza erőnléti vizsgának szánták. Mindenünk átázott, és nyakig sárosan, ólmos lábakkal próbáltunk futni az iszapban. A gépkarabélyokat folyamatosan a fejünk felett kellett tartanunk. Az volt az életünk! Ha valami baja lett, akkor a harcmezőn akár fel is állhattunk a géppuskatűzbe, halottnak számítottunk. Legalábbis ezt sulykolták belénk a kiképzés alatt. Csakhogy így is halottak voltunk a kimerültségtől. Mert hát ez a cél lebegett kiképző őrmesterünk előtt. Fizikailag és emberileg meg kellett törnünk, hogy új embert formálhasson belőlünk. Olyat, aki az élete árán is hűséges a feljebbvalótól kapott parancsokhoz.

Egy sáros folyón kellett átkelnünk, a novemberi hideg kellős közepén. A híd leszakadt. Ugranunk kellett, egyenesen az ingoványos folyóba, majd kijutnunk a túloldalon. Egy lemaradt katonának próbáltam segíteni, de az őrmester jól elvert a botjával, így otthagytam a katonát a sárban. Mikor iszonyatos erőfeszítések közepette sikerült átjutnunk a folyón, megláttuk a katonát, ahogy végső erejével, elkeseredetten beleveti magát a vízbe. Vártuk hogy kibukkanjon végre a feje, de sosem láttuk többé. Ő volt a fent említett fickó. Az őrmester mindössze ennyivel kommentálta a történeteket:

- Sose tartozott közénk. Gyenge fizikum, gyenge mentalitás. Megérdemelte a halált. Most pedig tovább! – ezzel elintézte a problémát. Folytattuk utunkat a pokolian nehéz terepen. Soha többé nem beszélt senki a folyóba veszett bajtársunkról.

Egy levegőtlen, rácsos ablakú szobába vezettek és rám zárták az ajtót. Se enni, se inni nem kaptam. Szerencsére bírtam a koplalást, így ez egyáltalán nem érdekelt. Egykedvűen vártam, miközben rám esteledett.

- Vajon hogyan ment el a feleségem a gyerekért? – tűnődtem. – És mire gondolhatnak, hol vagyok?

Rövidesen elaludtam a kimerültségtől. Álmomban cápafejű SS-katonákkal viaskodtam, akik kék villámokat szóró ócska géppisztollyal támadtak rám. Rekedten dohogó dízelmotor zajára ébredtem. Egy öreg teherautó lehetett. Rövidesen csörrent a kulcs, zárkám ajtajában. Két fegyveres katona jelent meg, abban a fura, régi, világháborús német egyenruhában. Nem is akármilyenben, hanem egyenesen SS-egyenruhában feszítettek! És a géppisztolyok! Atyaég, ezek világháborús német MP-40-es géppisztolyok! Úgy tűnik, nagyon komolyan veszik ezt az egész színjátékot! Bejött egy harmadik katona, aki megbilincselte azzal a furcsa láncos bilinccsel, aztán már vittek is kifelé. Ezek a legények elég durván bántak velem. Folyton lökdöstek, és ha megbotlottam, rögtön ütöttek.

- Schnell! Schnell! – ugatták, és tenyérrel jól megtaszajtottak, hogy majdnem elestem. Az udvaron aztán egy világháborús elsötétített lámpás rabszállító Opel Blitz-et pillantottam meg olyan állapotban, mintha nemrég gyártották volna. Kezdtem komolyan megijedni. Mi van, ha ezek tényleg nem tréfálnak? Először még belementem a játékba, de ez az egész kezd egyre komolyabbá válni. Mi van, ha tényleg belecsöppentem a második világháború kellős közepébe? Mi van, ha valamiféle időalagút, egyfajta féreglyuk nyílt a felhőben? Elég vadul hangzik, de ha mégis meghaltam, ez tuti nem a mennyország, de nem is lehet a pokol. Vagy Lucifernek ennyire jó a humorérzéke? Talán épp Hitlert játszsa, szarvakkal és Chaplin-bajusszal? Esetleg pont hozzá visznek? Ezek az örök meg nem is örök, hanem ördögök? Lassan még az ilyen vad feltételezéseknek is helyt adtam gondolataimban. A pribékek azonban valahogy nem árasztottak magukból kénköves szagot, nem volt se patájuk, se szarvuk. Vasvilla helyett pedig a bordáim közé nyomott MP-40-esekkel fegyverkeztek föl. Jól ismertem a típust, hiszen a kilencvenes évekbeli délszláv háborúban elterjedten alkalmazták a fegyver helyi gyártású másolatát M-56-os néven. Lőni ugyan lehetett velük, de mégis; ösöreg vackok voltak, sokkal rosszabbak az eredeti világháborús német gyártmánynál. Csakhogy ezek a katonák a kihajtható válltámasszal rendelkező klasszikus MP-40-essel fegyverkeztek föl! Elképedtem. A 9mm-es kaliberű Maschinenpistole MP-40-est a második világháborúban fejlesztették ki az MP-38-asokból. Ezeket a géppisztolyokat, a nyugati világ előszeretettel hívta Schmeissernek is, mert Hugo Schmeisser tervezte MP-18-as géppisztoly lett az első sorozatban gyártott német gépkarabély. Ám az MP-36-osból kialakított MP-38-ast már az Erma Werke állította elő. Schmeissernek semmi köze sem volt hozzá. Az MP-38-as típusú géppisztoly tüzeléskor hajlamossá vált az elakadásra, amely olykor halálos balesetet tudott okozni. A háború aztán rákényszerítette a németeket a fegyver továbbfejlesztésére. Az MP-38-as drága, sok gépi műveletből álló elkészítése nem felelt meg a háborús igényeknek.

Javítottak a tár problémáján, egyszerűsítették a gyártást, a préselt acél alkatrészek felhasználásával képessé váltak olcsóbban és tömegesen előállítani az új gépfegyvert. Megszületett az MP-40-es. A háború alatt tömegesen gyártott fegyverből végül nagyjából egymillió hagyta el a gyártósort. A 9mm-es parabellum lövedékek 380 métert tettek meg másodpercenként, miután elhagyták a csövet. A fegyver percenként 500 lövést tudott leadni. És pont egy ilyen fegyvert toltak a bordáim közé! Valahogy ezt nem fogadtam kitörő lelkesedéssel. A katonák is kifejezetten valóságosnak tündek. Nem túl szívderítő helyzetben éreztem magam.

Sokáig utaztunk, több ellenőrzési pontnál megálltunk. Kizárólag német beszédet hallottam. Amennyire meg tudtam állapítani, anyanyelvi szinten beszéltek a németet, tehát kezd egyre inkább megdőlni a színjáték-tréfa elméletem. Ez ijesztő távlatokat nyitott előttem. Akkor most komolyan hihetem, hogy a Gestapo kezében vagyok? Ajjaj! Most komolyan elhiszem ezt a badarságot? Kezdek megbolondulni? Szerencsére az egyetlen biztos pont, ami még a valósághoz köthet, az a szerelésem. Ez szintén a teherautón utazik. A pribékek nagyon vigyáznak rá. Különösen óvatosan tették fel a teherautóra, és jól lekötözték sima kenderkötéssel. Semmi modern cucc! Gumipók vagy spanifer úgy látszik, itt egyáltalán nem létezik. Sima fenyődeszkából ácsolt, olajzöldre festett, kopott padon ültünk a rabszállító hátuljában. Az örök dohányoztak. Egyikük megkínálta a másikat valami fura, régi mintájú dobozból egy cigivel. A másik nem utasította el. Rágyújtottak, miközben engem egyáltalán nem kínáltak. Nem is baj, mert nagyon régen nem cigizek. Akkor is csak a bajtársiasság miatt, mikor a régi egységemnél megkínáltak, esetleg bevetésen. Elősegítette a beépülést bármilyen csoportban.

Közben fáradt voltam és éhes. Sajnos a korgó gyomrom rajtam kívül senkit sem érdekelt, így azzal vigasztaltam magam, hogy sokkal komolyabb éhezéseket kellett átvészelnem, mikor speciális kommandósként az orosz tajgán gyakorlatoztunk. De az már régen volt, elszoxtam ettől az aszkéta élettől. Egyedül a sportot nem hanyagoltam el. Civilként is szükségét éreztem a mozgásnak, a feszültség levezetésének, míg több bajtársam „íróasztal-katona” lett, megházasodott, pocakot eresztett. A feleségem révén magam is megszoktam a rendes étkezéseket. Manapság már a fehérjebevitel inkább sonkából és tojásból áll, mint egy-egy hadgyakorlat alkalmával elfogyasztott bogár és giliszta menüből.

Ám itt se bogár, se giliszta. Csak két ronda csúszómászó ügyelt a rossz közérzetemre, azokkal a ménkű nagy, ösöreg géppuskákkal. Vajon mire megy ki a játék? Szinte látom, ahogy sok felesleges kacskaringózás után megérkezünk Pam-hez, aki jót röhög az egész színjátékon és elmagyarazza végre, hogy mi folyik itt!

4.

A teherautó nagy zöttyenéssel állt meg. Hallottam, ahogy csapódik az ajtó, majd a fejemre húztak egy fekete csukját. Semmit sem láttam. Ekkor csikorogva kinyílt a rabszállító ajtaja. Lökösödve vezettek keresztül folyosókon, lépcsőkön, nyikordult egy ajtó, majd lenyomtak egy székbe. Végre lekerült a csukja a fejemről. Örültem neki, mert már kezdtem megfulladni alatta. Egy rácsos ablakú, félhomályos szobában találtam magam. A sarokban egy női sziluett ült, előtte írógép. Minden elhangzott szóra gyors írógép-kopogással válaszolt. Ezen kívül a berendezés egyetlen asztal, meg két szék volt, leszámítva egy telefont, meg az asztali lámpát, ami épp a szemembe vakított. Röhejesen klasszikus felállás. Mégsem éreztem viccesnek a helyzetet. A szemközt ülő pofa megszólalt. Gondolom ő lehetett a kihallgatótiszt személyesen. A rusnya náciképű, mellözve az udvariaskodás és bemutatkozás alapvető szabályait, rögtön a tárgyra tért.

- Sprechen Sie Deutsch?

- Ja, ein bisschen.

- Neve?

- Adam Zimonyi..

- Nemzetisége?

- Magyar vagyok.

- Akkor mit keresett a III. Birodalomhoz csatolt Szlovákia légtérben? Netán kém? Esetleg orosz ügynök?

- Magyar vagyok! – válaszoltam önérzetesen.

Ekkor hatalmas ütés érte a fejemet. Röpke pillanatra elsötétedett a világ. El kellett ismernem, profi módon vágta kupán. Fájt veszettül, de nem okozott maradandó kárt. Még..

- Maga egy áruló magyar! Lepaktált az oroszokkal! Vagy tévedek? Győzzön meg!

Nem tudtam mit mondani. Ha elmondom az igazat, nem hiszik el és a hátamnál lévő pribékek alig várják, hogy meglincseljenek. Kitértem a válasz elől, hogy időt nyerjek, hátha beugrik valami, ami eddig elkerülte a figyelmem.

- Pilóta vagyok. – válaszoltam röviden, miközben éreztem, ahogy a szemhéjam kezd bedagadni. Reméltem, egy jókora jeges, nyers hús hamar lelohasztja majd a duzzanatot.

- Ezt már tudjuk! Mondjon valami újat! Mi ez az ördögi masina, amivel repült? Hol készült? És mik ezek a furcsa műszerek, amiket magánál találtunk? Beszéljen, maga disznó! – ripakodott rám, közben kidobálta műszereimet az asztalra. Ekkor a jobb oldali pribék behúzott egy nagyot. Készületlenül ért. Hallottam, ahogy az orrcsontom megreccsen. Pokoli fájdalmat éreztem, majd dőlt az orromból a vér. Éreztem, ez pribék inkább nyers erőből üt, mintsem érzékkel. Kénytelen-kelletlen válaszoltam, úgysem tudnak mit kezdeni a kapott információval. Ha igaz, és valóban valamiféle időalagúton keresztül eljutottam egyenesen a Gestapo ölébe, akkor itt és most én vagyok az egyetlen, aki

használni tudja a hátimotoromat, meg az ernyőt. Ráadásul a szerelésem sosem lehetne igazán ellenfele a szövetséges vadászoknak. Az Me-262-es ellen is csak a vakvéletlennek, meg a pilóta ügyetlenségének köszönhettem a „győzelmemet”. Valójában a háború ezen késői szakaszában a III. Birodalomban már csak maroknyi profi pilóta létezett. Legtöbbjüket megölték a súlyos légi harcokban. Én egy kezdő 262-es pilótával kerülhettem össze.

- Te jó ég! - villant be. – Én vagyok a világ első siklóernyőse, aki legyőzött egy vadászgépet „légi harcban”. Ráadásul egy Me-262-es Viharmadarat! Ezért a teljesítményért vajon járna legalább egy FAI ezüstkoszorú, nem? -Mi lesz kutya? Beszélj már? - ordította a kihallgató tiszt.

Az a brutális erejű pribék egy bika kis gyomrossal nyomatékosította főnöke szavait. Az ütés nem ért készületlenül, így ezúttal nem esett komolyabb károm.

- Ez egy siklóernyő. Hátimotorral. – nyögtem.

- Ejtőernyő?!?

- Nem! Siklóernyő. Légcellás szerkezet, flexibilis szárnyakkal. A légáramlás fújja fel, tartja szilárdan a szárnyat. Nincsenek vezérsíkok sem, mert a szerkezet az ingastabilitás elvén működik. A motor csak egy segédmotor. A motor tolóerejének növekedésével megbontódik az ingastabilitás és megnő a szárny állásszöge. Így lehet emelkedni a siklóernyővel. A motor tolóerejének lecsökkentésével a szárny állásszöge is lecsökken. Így tudok merülni. A jobb fék meghúzásával megnő azon a szárnyfélén a légellenállás, miközben szintén megbomlik az ingastabilitás. Így lehet fordulni az ernyővel...

- Értette Fräulein Helga? Leírta? – dobta át a kérdést titkárnője felé a kihallgatótiszt.

Miután a gyors kopogás abbamaradt, a válasz is megérkezett:

- Igen uram!.. Még valami uram! – szólt egy negédes hangocska.

- Mi van már? – fordult felé ingerülten a tiszt.

Ekkor váratlan dolog történt. A nő felállt az írógép mögül. Bedagadó szemhéjam mögül is láttam, hogy rendkívül csinos. Fehér blúzban és szűk, szürke szoknyában úgy nézett ki, mint bármelyik titkárnő. Szőke haját hátul kontyban fogta össze, vastagkeretes szemüvegét épp levette. Elővillant szürke vadmacskatekintete, miközben nejlonharisnyás lábával csendben kilépett magassarkú cipőjéből. Igazán szexi járással tipegett formás lábain. Odalépett a kihallgatótiszt elé, mintha még rajta lenne a magassarkú. Az egész szituáció úgy nézett ki, mintha flörtölni akarna a férfival. Aztán minden teketória nélkül, térdével alaposan ágyékon rúgta főnökét. A tiszt a fájdalomtól és a meglepetéstől előregörnyedt. Fájdalmasan eltorzult arca láttán azt vártam, hogy épp kiköpi a golyóit, mikor a nő másik lábával az arcába térdelt. A tiszt a rúgás lendületétől felegyenesedett. Ekkor a szőke egy gyors mozdulattal kikapta a kihallgatótiszt Lugerját a pisztolytáskából, és a halántékához szorította.

Mire a pribékek felocsúdtak döbbenetükből, a főnökük halántékánál figyelt a pisztoly, a nő ujjával a ravaszon.

- Ne mozduljanak, különben Herr Sturmanna azonnal vége! – hallatszott ismét, most már egészen fenyegetően az a negédes hangocska, aminek tulajdonosáról senki sem gondolta volna, hogy egy igazi vadmacska! Pláne, ami ezek után történt. Ugyanis a nyájas hangú vadmacska odalépett a heréit fájdalmasan markoló Sturmannal a két priba között, majd teljes csendben addig osztogatta hosszú, formás lábaival a rúgásokat, hogy kisvártatva mindketten a földön feküdtek. Sturmann ezután a tenyere élével, lazán tarkón vágta. Túl lazán. Érződött belőle a profi munka, így Herr Sturmann többé nem fájlalta a mogyoróit. Boldog megnyugvással heverészett eszméletlenül a földön, két gengsztertársával egyetemben.

- Jól van? - nézett szemembe a szőke. Magyarul beszélt, akcentus nélkül.

- Köszönöm, a körülményekhez képest jól. - villantottam rá egy félmosolyt, majd felszisszentem fájdalmamban. A törött orromból gyengén szivárgó vér ismét dőlni kezdett.

- Jaj, ne legyen már ilyen anyámasszony-katonája! - Azzal letépett egy darabot Sturmann ingéből, megnyálazta az inget és letörölgette rólam a vért. Pont úgy, ahogy anyám tette gyerekkoromban, mikor a sok szaladgálástól felhorzsoltam a térdem. A nő szemébe néztem. Életemben eddig egyszer láttam ilyen csodás szürke szempárt. A vonásai nagy vonalakban hasonlítottak is egy nem túl régen látott arcra. Vajon ki lehet ez a nő?

- Helga von Brauniger vagyok. – olvasott a lány a gondolataimban.

- Nagyon örvendek. A nevem..

- Tudom. Zimonyi Ádám, Magyarországról. A tökös úrnak ott már bemutatkozott. – intett szépséges fejével, a földön heverésző Herr Sturmann felé. - A jövőből jött, ha nem tévedek.

- A jelek szerint igen. – elhültem. Ez a nő talán tudja, mi történhetett velem?

- El kell tűnnünk innen!

Azzal az íróasztala mögül elővette az írógépe táskáját, majd beletette az írógépet. Pár drótot csatlakoztatott a táskához, és lepattintotta a bőrtáska egyik krómozott díszítését, amit aztán beillesztett az írógép tetején lévő lyukba. Ezután az írógép aljából előhúzott egy mini mikrofont meg egy apró hallgatót és lenyomta az egyik gombot az írógépen.

- Készen vagyok, vétel. A csomag nálam van, de a poggyász hiányzik. - hangzott a katonás, most már cseppet sem negédes hang. Sustorgás hallatszott a mikrofonból.

- Értettem! Vége! – ismét az a fegyelmezett női hang.

Vajon ki lehet ez a nő? Egyre jobban furdalta oldalamat a kíváncsiság.

- Vetközzön! Gyorsan! - adta ki nekem a parancsot Helga.

Ajjaj, engem még egyetlen nő sem akart ilyen gyors ismerkedés után egyből vetkőzésre bírni! Talán ennyire tetszem neki? Mulattatott ez a buta kis gondolat. A lehetőségekhez képest rámosolyogtam.

- Hagyja már abba ezt a bárgyú vigyort! – ripakodott rám mérgesen, habár a szürke szemek pajkosan rám csillantak. – Vegye fel az egyik verőlegény ruháját.

Ott, annak a nagydarabnak a méretei épp olyanok, mint a magáé! Hát nem éppen. A nadrág rövid volt, az ingjéből áradt a pribék verejtékének a bűze. Mégsem zavart. Gyorsan átöltöztem, miközben Helga szorosan megkötözte mindhármukat, szájukat felpeckelte. Gyorsan felmarkoltam a műszereimet.

A szobát kulcsra zártam, elindultunk lefelé a folyosón. Helgánál ott volt az írógép adó-vevő, meg Sturmman revolvere. Ismét egy szemüveges, szürke kis titkárnőnek látszott mellettem. Reményeim szerint jómagam egy jól megtermett verőlegénynek tűnhettem. Gyorsan beszaladtam a mosdóba, és valamennyire rendbe tettem az arcom. Elsőre látszott, hogy valaki jól összevert. El kellett látnom a sebet, nem akartam hogy túl frissnek tűnjön, mert ez még jó álca lehet. A pribék ruhájában talált fényképes igazolványokon lévő arc nem igazán hasonlított rám, így ezzel az eltorzult fizimiskával még akár ő is lehettem! A portás is megjegyezte. Gyorsan ki kellett találnom valamit.

- Heinz-el összevesztünk kártyán. (a másik verőlegény papírjait is zsebre tettem) Végül verekedésre került a sor. Tudod milyen, ha iszik! - nevettem bizalmaskodva.

- Ja! Azért nézted meg magad orvossal is! Így nem igazán ismernek rád, még azt hiszik, szökött rab vagy! – kacsintott rám.

Majdnem nyeltem egyet, de inkább visszamosolyogtam.

- Frau von Brauniger! Öröm magácskával találkozni! – ugrott pincsiként a lány elé a portás. Rosszalló tekintettel ingatta fejét. – Miért kezd ilyen nyers alakokkal? – fejével felém bökött.

- Részemről a megtiszteltetés! - nyájaskodott Helga. – De tudja a magánéletemhez senkinek semmi köze! – nézett vissza immár szigorúan.

- Magácska tudja! De ha bajba kerül, ne mondja, hogy nem szóltam! – atyáskodott tovább a portás. Elkészöntünk, majd gyorsan távoztunk. A kapun kilépve Berlinben találtam magam. Teljesen megrökönyödtem, így hát Helga belémkarolt és magával vonzott.

- Szedje össze magát! Ilyen nagy szemekkel túl feltűnő! – Azzal egy kis, ponyvatetős Volkswagen Bogárhoz vitt. Valami nem stimmel, de nem tudtam, hogy mi. Beültünk a kiskocsiba és már száguldottunk is végig a Prinz-Albrecht-Strasse-n. Nem tudtam hova visz ez a nő, de most már szeretnék végre információkhoz jutni!

Berlin külvárosánál jártunk, a villanegyednél. Iszonyatos rombolást láttam az utcákon, meg nyomort. Az emberek éheztek, és mindenki szemében óriási rettegést láttam. Már akinek láthattam a tekintetét, mert javarészt lesütött szemekkel, behúzott vállakkal járkáltak.

- Ezek az emberek félnek. Mi folyik itt?

- Háború van. Mit csodálkozik? – jött a válasz.

Igazat adtam neki. Láttam már ilyet Európában. Legutóbb a délszláv-válság kellős közepén Vukovárnál. Iszonyatos pusztítást vittek véghez ott a szerb csapatok. Akkoriban lettem torkig a háborúval. Életem során hamar

megtanultam, hogy semmi hősiesség és felemelő nincs a harcban. Egyes vezetők túlcsondult nagyozolási mániájának kielégítése céljából végrehajtott mézszárlás az egész, semmi több. A háború tele van jobb sorsra érdemes emberek értelmetlen halálával.

A villanegyed szélén, egy csendes környéken álltunk meg. A kocsival beálltunk a garázsba, miközben feltűnt egy fekete Mercedes 260D limuzin, elfüggönyözött ablakokkal. Igen érdekes, ahogy Hitler vonzódott a luxusautók iránt. Főleg, ha az a német felsőbbrendűséget szimbolizálta, mint a Mercedes. Lám, még a megbecsült gengszterosztagának, a Gestapo-nak is ilyen autót szerzett be. Eközben a világ túlsó felén kisebb volumenben ugyan, de mégiscsak működött egy hasonló szervezet, melynek tagjai hasonló fekete luxusautókkal furikáztak fekete öltönyben, az elmaradhatatlan golyószórók társaságában. A főnöküket, úgymond a helyi Führert, valami Alfonz Capone-nak hívták. De mindenki csak Al Capone néven ismerte. Persze ha Al Capone Németországban németként él, biztosan szintén a Mercedes megszállottja lett volna. Főleg az ilyen elfüggönyözött, fekete szedánoké. Micsoda náci vezető lehetett volna belőle!

- Figyelnek. – szóltam oda a lánynak.

- Tudom. Ne aggódj! Rendezünk nekik egy fergeteges előadást! – mosolygott rám, majd szájon csókolta, amit jól láthattak a Mercedesben. Az emeleten aztán az ablakokon keresztül, a kocsiban ülő megfigyelők valóban fergeteges előadást néztek végig. Még a többszöri visszajátszást se kellett elmulasztaniuk! Miért is kellett volna? Egy ilyen bestia még egy aszalódó hullát is képes lett volna feléleszteni. Főleg, ahogy keze az ágyékom környékén kutatózott. Éreztem, a férfiasságom azonnal megelevenedik, és kifogott pisztrángként fickándozik egyes kezei között.

-Mit találtam? – sikkantotta boldogan, majd izgatóan kezelésbe vette legkényesebb testrészemet. Nem bírtam magammal sokáig. Helga mozdulatai valószínű mini atomrobbanásokat idéztek elő bennem, noha tudtam, ebben az időben még éppencsak néhány ember ismerhette az atomenergia hatalmas erejét. Ám ez a hatalmas energia sem képes felülmúlni azt a tüzes vulkánkitörést, amit ebben a pillanatban igyekeztem elnyomni magamban, hiszen ezt az érzést együtt akartam elérni a lánnyal. Nagy nehezen kiszabadítottam magam ebből a csodás helyzetből, kiléptem a nadrágomból, miközben Helgát gyengéden az ágyra taszítottam. Blúzát szinte kibírhatatlanul lassan gomboltam ki, minden újabb felfedett bőrfelületét csókkal halmozva el. Egyszerű, fehér melltartót viselt, amolyan igazi titkárnős megjelenést kölcsönözve érett, kerek mellének. Lassan bontottam ki a melltartó pántját, miközben másik kezemmel ujjaim alá csippentettem a kibomló melltartó alól elővillanó csodás barnás bimbókat. Helga egyre szaporodó légzéssel tudatta velem, hogy jó úton járok, de igyekezzek, mert már igencsak szeretné közelebről megmutatni a női Bermuda-háromszög rejtélyét. A melltartó ledobása után még kicsit incselkedve vele, megállapodtam kacér domborulatának hódolatánál. Számba vettem, csókolgattam az érett

meggyomag méretű bimbókat. Eközben már nem bírtam tovább, legomboltam szürke szoknyáját és óvatosan lefejtettem lábáról a nejlonharisnyát. Gyönyörű, formás lábai voltak, a csípője pedig épp ott gömbölyödött, ahol kellett. A dereka nagyon karcsúnak tűnt, de csak a félhomályban, mert mikor az ágyban oldalára fordult, felsejlettek elefántcsont színű bőre alól nőiesen finom, mégis erőt sugárzó hasizmai. Mikor megpuszítottam hasikáját, fejemre tette a kezét és egyre lejjebb tolt. Értettem a célzást, ezért fehérmeműjén keresztül forró csókot nyomtam arra háromszögre, amely a férfiak számára az egyik legizgatóbb látvány. Fülledt erotikailatú kipárolgása maximálisra fokozta vágyamat. Ujjaimmal immár selymes combjai között kutattam. Észvesztően nedvessé vált fehérmeműje felkészült a teljes kapitulációra. Éreztem, szabad az út! Kezemmel lassan kezdtem lefejtani az immár teljesen átnedvesedett, utolsó fehér ruhadarabját. Gyönyörű pucér látványától egészen bezsongtam. Forró, nyelvez csókokkal halmoztam el rózsaszín barlangocskáját, amitől üde nedvessége kéjes visongatások közepette tört elő. Hosszasan elidőztünk ebben a helyzetben, Helga egészen álláig húzta térdeit, és kezeit fejemre téve, sikoltozva élvezkedett. Ujjaival tarkómat markolászta, miközben bennem olyan érzést keltett, mintha már nagyon jól ismerném ezt a testet. Furcsamód ez még jobban feltűzelt, ezért kibújtam izmos combocskái közül és férfiaságom egészen elrejtettem vörösre pirult, nedvességtől síkos barlangjában. A lány lelkes sikkantások közepette szállt egészen az égig, miközben én vágtyól égő dugattyú módjára dolgoztam fel-le, fel-le, fel-le. Szerelmünk csúcspontja tüzes viharként söpört végig az egész szobán..

Helga az éjszaka során többször felébresztett, pedig már az első alkalommal is sorozatos orgazmust élt át. Teljesen olyan érzést keltett bennem, mint aki már egészen régen szeretkezett egy jó kiadósat. Kissé furcsának tűnt volna, ha egyáltalán elgondolkozok rajta, mert egy ilyen jó nő bármikor találna magának pasit, minek várjon annyit vele? Én persze minden alkalommal megadtam neki azt, ami járt, hiszen egy ilyen kaliberű nehézbombázó ritkán akad a férfi horgára. Ám ezen az éjszakán sorozatos kapásom lett, minek következtében reggel kissé nehezen ébredtem.

5.

Helga isteni konyhatündérnek bizonyult. Boldogan dudorászott a tűzhely mellett, miközben reggelire tükörtojást készített szalonnával. Éppen olyat, amelyet a feleségem szokott sütni. Rengeteget beszélgettünk. Megtudtam, hogy 1944-et írnak, ráadásul május 28-a van. Épp a normandiai partraszállás előtt vagyunk. Alaposan kikérdezett a témában. Láthatóan semmit sem tudott arról, hogy a szövetségesek mikor és hol szállnak partra. Ezt nagyon furcsának találtam. Azt gondoltam, hogy ő is időutazó, nem „helybéli”. Furcsának találtam, hogy ez a szó most már nemcsak térben, hanem időben is utal egy személy helyére.

- Még meg sem köszöntem, hogy kiszabadítottál a Gestapo fogságából.

- Dehogynem! Háromszor is! – kacagott. Elpirultam.
- Ez övön aluli volt! – hápogtam.
- Igeen? És ez is az? – Majd nevetve nekem esett, hanyatt döntött.
- Most nem érünk rá! Ha a Gestapo megtalálja Sturmannt, meg a legényeit, akkor a nyakunkon lesznek! Itt nem vagyunk biztonságban!
- Egyenlőre jó helyen vagyunk.
- Lehallgathatnak.
- Még nem volt idejük poloskákat telepíteni!
- Jönnek! - néztem az ablakot, ahol három fekete egyenruhás, géppisztolyos vérebet, meg egy fekete kalapot pillantottam meg, amint a ház felé tartottak. Helga már ugrott is az ajtóhoz. Villant kezében a Luger.
- Lent a garázsban találsz egy szekrényt. A hátfala egy MP-38-ast rejt. Siess! – intett a garázs felé.

Dörömböltek.

- Nyissák ki! Itt a Gestapo!

Gyorsan benyitottam a garázsba. A szekrényhez ugrottam. Megmozgattam a hátfalat. Egy helyen engedett. Rögtön kiteptem a gépfegyvert onnan, majd rohantam a garázsajtóhoz. A lehető legóvatosabban nyitottam ki. A géppisztolyosok épp háttal álltak nekem.

- Dobják el a fegyvereket és kezeket fel! - sziszegtem rájuk. Megrettentek, hátrasandítottak, majd letették a fegyvert a lábuk elé. Mindnyájan felemelték a kezüket. Ekkor kinyílt a bejárati ajtó. Helga sugárzó arccal kukkantott ki, kezében a Lugerral.

- Nahát százados úr! – pillantott a feketeruhás katonák egyikének rangjelzéseire. – Micsoda megtiszteltetés! Kerüljenek beljebb! Látják azokat a szép csinos kis karpereceket? Azonnal adják rá egymásra! Az utolsónak majd én segítek! – csicseregte csodás hangján. Pokoli önuralma van ennek a nőnek! Hihetetlen de úgy beszélt, mint mikor a feleségem kínálja a sütit a vendégeknek.

Utoljára a százados maradt. Kikapta a bilincset Helga kezéből, majd a nyakára szorította. Fojtogatni akarta. Nem sikerült neki, mert a lány egy laza, csontrepszto rúgással elküldte a golyóit a mennyországba. Nem tudom, mi baja lehet ennek a lánynak egyes férfiak golyóival, de kezd kínos érzést kiváltani belőlem, ahogy reccsennek ezek a mogyorók. Hangosan nyeltem egyet, miközben a tiszt szó nélkül összecsuklott, és végig ott vonaglott a földön, kintól eltorzult arccal. Hirtelen kiszabadult az a fogoly, akit a kigolyózott tisztnek kellett volna megbilincselnie. Elkapta Helga nyakát, miközben brutális erővel hátracsavarta kezét. A lány kezéből kiesett a pisztoly, amit a másik megbilincselte fogoly röptében elkapott. Nem sokáig foghatta Helgára a fegyvert, ugyanis én puskatussal bezúztam a homlokát. Szó nélkül omlott össze.

Ekkor a fojtogató felé fordultam, aki már majdnem kiszorította a lányból a szuszt. Gyorsan tennem kellett valamit.

- Engedd el, vagy meghalsz! – suttogtam vészjóslóan.

- Nem! Te dobd el a fegyvert, különben megfojtom a lányt! Láttuk, hogy szeretők vagytok, ezért jobban teszed, ha engedelmeskedsz.

- Még mindig nem érted! Csak kihasználtam a lehetőséget! A továbbiakban nem érdekel, mit csinálsz vele! A kedvéért azonban jó gyerek leszek, és megmondom, mit teszek. Egyszerűen megvárom, míg megfojtod a lányt, majd utána szitává lölek! Egyedül jobban boldogulok. – sziszegtem nyugodtan. Talán túl nyugodtan. Helga szeme elkerekedett, miközben tekintetemből az alattomos vadállat féken tartott agressziója sütött. Mindez a nyugodt sziszegő hanggal vegyülve igazán vészjóslóan hatott. A tekintetemből a katona semmi jót sem olvasott ki. Alaposan megijedt!

- Ha elengedem a torkát, leteszi a fegyvert?

- Ha elengeded, nem lölek le.

Ez hatott. Elengedte Helgát, azután leengedtem a fegyvert. Közben a másik kezemmel előráztam az ingem ujjából azt a pici kést, amivel még reggelikor ettem a szalonnát. Egyetlen laza mozdulattal eltaláltam a torkát. A kés áthatolt a nyelöcsövén, majd átvágta az artériát. Először csak döbbszett tekintet, nincs vér, csak egy hangtalan sikoly. Pár másodperc eltelt mire vér spriccelt a sebből, ám ekkora bevégeztem a katona földi kínjait. A kést tovább döfve, elértem a nyaki csigolyákat. Egy határozott mozdulattal beszúrtam a két csigolya közé. Egy hangos roppanás hallatszott, majd kihúztam a kést. A katona azonnal összeesett. Nem mozdult többé, a szemei utoljára még a földön heverő géppisztoly markolatára meredtek, mintha az megmenthetné őt.

Jókora pofon csattant az arcomon. Helga sírós szemekkel ütött.
- Mit képzelsz, mi vagyok? Egy „matrasze”? – kiabálta sértett önérzettel. Tudtam mit jelent ez a szó. A második világháborúban használták a német katonák a prostituáltakra. Mert hát mit tettek Hitler hős katonái? Nőkkel és alkohollal próbálták feledni a háború szörnyűségeit, meg az életbenmaradási esélyeik rosszra fordulását. Túl sokat láttam ilyesmit az én időmben is. Valami sosem változik.

- A TESZ-nél így tárgyaltunk a terroristákkal. A SPECNAZ-nál meg így bántunk a késsel. – pillantottam önkéntelenül a véres késre. Számomra ez egy egyszerű, pszichológiai hadviselést jelentett, semmi többet. Ha én ijedek meg, az SS-legény a másvilágra küldött volna minket. Helga döbbszett, szürke szemekkel meredt rám. Ütésre emelt keze megállt a levegőben. Tudtam, hogy ismeri életem történetét. Kezét lassan leengedte, majd gyorsan a nyakamba borult. Sírt. Talán ekkor esett le neki, hogy megmentettem az életét. Ki tudja, hányadszorra. Vajon tudja, hogy rájöttem, ő kicsoda?

- El kell tűnnünk! – kiáltottam. Közben az öltönyös pofa is elporzott, míg mi a többiekkel dulakodtunk. Valóban. Épp elindította a 260-as Mercedest. Az én koromban öreg csotrogánynak tartott autó itt még ugyancsak fiatalos állapotban lőtt ki a megfigyelőhelyéről. Azonnal rohantunk a kis Bogárért. A garázsajtót szerencsére nyitva hagytam, mikor a gengszterbagázs hátába kerültem. A kis Volkswagen gyorsan utána hajtott a 260D-nek. Utcákon keresztül zajlott az

üldözés, de a Merci erősebb autónak bizonyult a maga 45 lóerős négyhengeres dízelmotorjával. Ám én ügyesebb sofőrként csak beértem a fekete „halálmobilt”, ahogy ebben a korban nevezték a Gestapo kedvenc autóját.

Helga gyorsan egymás után két lövést adott le, amit egy harmadik követett, majd továbbhajtottunk. Egyik összetörte az oldalsó szélvédőt. A másik az öltönyös krapek könyökébe fúródott, mire a kocsi észvesztően csalingázni kezdett, majd lelassult. Ekkor mellé értünk és eldörrent a harmadik lövés is, örökre szilánkokra loccsantva az öltönyös gondolatait.

Még utoljára visszamentünk és minden szükséges holmit bepakoltunk a kis Bogárba. A hátsó terasz mögötti kis kertben tüzet raktunk a feleslegessé vált egyenruhákból, míg a hullákat elrejtettük, aztán elindultunk. Magyarországra kellett jutnunk, de szükségessé vált visszaszerezni az ernyőt is. Ha véletlenül mégis sikerül ezeknek valami okos ötletet kihámozniuk a szereléséből, akkor elsősorban az ernyőt használhatják fel! Belegondolni is szörnyű lenne, ahogy a náci deszantosok modern, jól sikló, irányítható vitorlázóernyőkkel lennének felszerelve. Képesek lennének egészen könnyen és csendben hátra támadni a szövetséges katonákat, míg a szövetségeseknek csak az irányíthatatlan körkúpolás ejtőernyőik állnának rendelkezésükre. Hitlernek nem juthat a kezére még egy „csodafegyver”! Talán nem nyerhetné meg vele a háborút, de komoly veszteséget okozhatna ellenfeleinek.

Visszamentünk a Prinz-Albrecht-Strasse-ra. Egyenesen az oroszlan barlangjába. Az utca túloldalán, a kocsiban ültünk. Vártunk.

- Miért kellett visszajönni? Elfognak minket! – láttam a lány szemében, hogy fél. Az a szép szürke szempár, valóban félt.

- Ezúttal nem. 1944. május 28-a van, ugye?

- Igen. De miért érdekes ez?

- Mert ma bombatalált éri a Prinz-Albrecht-Strasse 8-at.

- De hisz az a Gestapo főhadiszállása! –kerekedett el Helga tekintete.

- Pontosan!

6.

Ezúttal másik portást láttunk szolgálatban. Helga a kocsiban maradt. Elmagyaráztam neki, hogy ma egy nagyarányú szövetséges bombatámadás éri Berlint. Az egész város lángolni fog. Nem biztos, hogy túléljük. Nem tudhatom, mert egyszerűen ez nincs benne, a történelemkönyvekben. Ám láttam korabeli fényképeket az utcáról. A képek a megsemmisült Gestapo főhadiszállást mutatták, de jól látszott az utca is. Pár épület érintetlenül maradt. Ezek tövében talán biztonságban leszünk. Helga értette. Ő is ismeri milyen az, mikor bombázzák a várost, amelyben élsz. Nem tudni, megéred-e a másnapot. Biztos menedék nem létezik. Az óvóhelyeken rendszeres az ellenőrzés, mint ahogy a katonák önbíráskodása is. Akár helyben is agyonlőhetnek minket ha gyanúsak tűnünk, vagy az iratainkkal valami nincs rendben. Egyszerűen muszáj kockáztatni és megpróbálni visszaszerezni a holmimat.

Eltűnődtem. Vajon miért foglalkoztam korábban annyit pont a második világháború történetével? Tudat alatt talán erre az eseményre készültem? Mintha sejtettem volna előre. Pedig ha valamire, hát erre igazán nem lehetett felkészülni! Félek feleslegesen jöttünk, mégis meg kellett találnom a szerelésemet! Nem maradhat a náci birtokában! Egyelőre még nem tudják, hogy micsoda távlatokat nyithat deszantos katonáinknak a légcéllás siklóernyő. A mi világunkban csak sporteszköz, de egy gátlástalan diktátor kezében akár halálos fegyveré is válhat!

Felharsantak a légvédelmi szirénák. Szinte hihetetlen számomra, hogy 1944 tavaszán Berlin bombázását élem át. Vagy abba halok bele? Valahogy egész életemben óriási erővel hatott rám minden, ami ezzel a korszakkal kapcsolatos. Talán tényleg igaz. Talán tudat alatt mindig is hittem, ez a háború számomra egyszer valósággá válik. Már jól hallatszottak a négymotoros B-17-esek zúgása. Hatalmas kötelékekben támadtak, szinte elsötétítették az eget. A légvédelem gépágyúkattogása mellett a légvédelmi gránátok robbanása is kristálytisztán hallatszott, majd a bombák füttyülő hangja helyett azok becsapódása rengette meg a talajt. A robbanások egyre közeledtek. Elszabadult a céltalan gyilkolás és rombolás rémisztő szörnyetege. A bombázókból kirepülő bombák hatalmas tömege válogatás nélkül rombolt le gyárakat, iskolákat és lakóházakat. Ölt katonákat ugyanúgy, mint civileket, öregeket és gyerekeket. Ekkoriban még szőnyegbombázással pusztították el a célt. A precíziós fegyverek, meg a polgári áldozatok minimalizálására való törekvés nem létezett. Sir Arthur Harris, vagyis „Bombázó” Harris nézetei képviselték a hivatalos álláspontot, miszerint „meg kell törni a német nép harci szellemét!” Ennélfogva mellőzték a precíziós bombázások fontosságát, kiirtva rengeteg ártatlan emberi életet nemcsak Németországban, hanem Magyarországon, Romániában, Olaszországban, Japánban és még a világ számos országában. Ezzel nemcsak családokat tüntettek el, tettek nyomorékká, hanem országokat bombáztak vissza félféudális állapotok közé. Persze érthető az angolszászok bosszúvágya. A világháború előtt még a világ legnagyobb és leggazdagabb gyarmatosító országaként tetszelgő Angliának komoly megrázkódtatást okozott, hogy a két évtizede vesztett és legyengített Németország ilyen gyorsan összeszedte magát és revansot kívánt venni sérelmeiért. Nem csoda, hogy ennyire eldurvultak a dolgok, így hát Harris húsdarálójába bárki belefért, aki azon a napon Berlinben tartózkodott.

A Gestapo épülete egyre zajosabb lett, ahogy a személyzet – hátrahagyva a megkínzott, vagy kínzás alatt lévő elítélteket - lerohant az épület alatt kialakított légtalpi bunkerba. Az épületből SS-tisztek, meg katonák rontottak ki. A portás is eltűnt. Elérkezettnek láttam az időt, hogy belopózzak. Helgát hátrahagytam. Rápirítottam, hogy ha nem érnék vissza, míg a bombázások elkezdődnek, a ház előtt leparkolt kocsii melletti bombatölcsérbe ugorjon be. Ott jó eséllyel túlélheti az egészet.

Az épületben teljes káosz uralkodott. SS-katonák irányították a kiürítést, miközben még rajtuk is látszottak a pánik jelei. Rám senki sem figyelt, pedig csúnyán összevert arccal nem tűntem volna ki az elítéltek közül. Rohantam fel a lépcsőkön. Próbáltam visszafelé megtenni a tegnapi utamat ebben az épületben. Hamar megtaláltam az ajtót. Zárva volt. Egy pisztolylövéssel szétlőttem a zárat, majd berúgtam. A kályha mellett egy összevert szerencsétlen feküdt teljes önkívületben. Se a motort, se a zsákom nem találtam. Ez baj. Az asztalhoz futottam. Földúltam az összes fiókot, végül megláttam egy jelentést, miszerint a teljes szerelésemet levitték az alsó szintre, ahol leltárba vették. Megtaláltam a szobaszámot, így szinte önkívületben rohantam végig az üres folyosókon, le a lépcsőn, majd megtaláltam a megfelelő ajtót. Ezt is zárva találtam. Szerencsére a zárban ott lógott a kulcs. Túlságosan sietve távozhattak innen. Egy polcos szekrényekkel telezsúfolt terembe jutottam. A polcok zsákoktól, meg mindenféle dossziéktól roskadoztak. Szerencsére a motor túl nagynak és nehéznek bizonyult, így meg se próbálták polcra tenni. Rögtön ráleltem, és mellette ott virított a jól ismert ITV-feliratú zsák. Végre megvan! A motorral meg se próbálkoztam, helyette lekaptam róla a beülőt, meg karabinereket, becsomagoltam az ernyőzsákba és már futottam is a főbejárat felé. Azazhogy mégsem. Először a motorban maradt benzint locsoltam szét a gép burkolatán, majd meggyújtottam. Egyszer láttam egy fészertűzben elpusztult hátimotort. Az elgörbült blokkon kívül semmi sem maradt belőle. Megnyugodtam. A nácik most már semmire sem használhatják. Pláne ernyő nélkül! Kिरontottam a folyosóra, majd rohantam tovább. A főbejárat előtt a legutolsó pillanatban torpantam meg. Az ajtót egy géppisztolyos őr őrizte, míg egy másik épp a lépcsőn futott fölfele. Nyilván felfigyeltek a Luger dörrenésére, pedig a bombázások robajától most már az épületen belül sem lehetett mást hallani. A bejárat előtti géppisztolyos őr tébolyult tekintettel bámult kifelé. Letettem zsákot, majd az őr mögé lopóztam. Késem egyetlen vágásával átmetszettem a torkát. Az őr a torkához kapott, de addigra már vége lett. Elvettem a géppisztolyát, egy MP-40-est. Visszarohantam a zsákomért, mikor hangos ordításra lettem figyelmes. Az őr társa lehetett. Észvesztve rohantam el a hulla mellett, majd ki az ajtón, mikor hátam mögül felugatott az MP-40-es. Hasraveztettem magam, miközben legurultam a lépcsőn. Zsákom közben a fejemhez szorítottam, így viszonylag könnyedén átvészeltam a lépcsőn legurulást. Futva rohantam a Helgának kijelölt bombatölcsér felé. Az utcán a bombák döreje egyre fülsüketítőbb lett. Helga kiugrott a kocsiból, és ő is a bombatölcsér felé rohant. Elég jól hallatszottak a felénk süvítő bombák. Éreztem, ahogy kezd eluralkodni rajtam a pánik. Mi van, ha elszámítottam magam? Mögöttem jócskán lemaradva az őr „Halt!” ordításaival adta tudtomra, hogy jobb, ha megállok! Eszem ágában se volt, inkább tovább robogtam a bombatölcsér felé. Helga már épp elhelyezkedett benne, találva egy kényelmes, sáros röögöt, egy jókora pocsolya mellett.

Ekkor az események diavetítésszerűen lelassultak. Mögöttem felugatott az MP-40-es. Közvetlenül előttem a bombatölcsér. Egy csukafejessel próbálkoztam, fejem előtt tartva az ernyőzsákot. Miközben úsztam a levegőben, a golyók a fülem mellett süvítettek el, mégsem hallhattam, mert szinte megsüketültem az óriási robajban. Egyszeriben megmozdult a föld és az árok alján lévő pocsolya szinte felkanalazott engem. Csontrepesztő csattanással vágódtam a sáros vízbe, rondán átáztatva az ernyőt, meg engem is. A beülő egyik karabinere kegyetlenül megütötte a vállam, de pillanatnyilag ez tűnt a legkisebb problémának. Az iszonyatos robajban úgy éreztem, rögtön beszakad a dobhártyám, a tüdőmből kifutott az összes levegő. Pár másodpercre kiesett minden, majd zúgó fejjel ugyan, de magamhoz tértem. Sáros vizet nyeltem, ezért elkezdtem öklendezni. Ránéztem Helgára. Ő is rémesen érezhette magát, nagyon megviseltnek látszott. Mondott valamit, de nem értettem, annyira csengett a fülem. Semmit se hallottam, csak borzalmas harangok kolompolását a fejemben. Botladozva feltérdeltem, majd kinéztem a bombatölcsér védelme mögül. A látvány örökre beleégett az emlékezetembe, pedig láttam már hasonlót. Ám sosem ekkora méretekben. Az épületek lángokban álltak. Perzselő hőséget éreztem, noha a lángoló, romokban heverő Gestapo-épület elég messze állt tőlünk. Állt? Romokban, ingatagon tartotta még valami természetfölötti erő a hátsó falat. Egyébiránt az egész épület, a mellette lévő házzal eltűnt. Mindenfelé hegyekben álló romok. A rám tüzelő őrnök csak az egyik alkarját találtam meg, a testét betemette egy halom téglá, ami épp rá esett, mikor becsapódhatott a bomba az utcába. Az autónk hátsó és oldalsó ablaka kitört, és vagy fél méterrel odébb dobta az egész kocsit a detonáció, de láthatóan működőképes állapotban maradt. Ahogy kezdett kitisztulni az agyam, fojtott hangok csengtek a fülemben. Bombák robbanásai jutottak el hozzám először. Helga fölmászott mellém. A szemérről leolvastam az iszonyatot. Utoljára Vukovár romba döntésekor láttam ugyanezt a tekintetet, de akkor egy barna szempárban.

A bombázógépek több hullámban támadtak, míg mi végig a sárba temettük magunkat. Valahogyan túléltek az iszonyatot, majd kimásztunk a gödörből. Az utcába az az egyetlen bomba csapott be. Még a kocsink is túlélte, ezért csak az üvegtörmelékkel kellett letakarítanunk, majd berámoltuk magunkat és elindultunk. A városban komoly tűzvészek alakultak ki. Rengetegen eltűntek, óriási fejtelenség uralkodott. A katonaság megpróbált rendet tenni, sikertelenül. A vöröskeresztes autók megállás nélkül dolgoztak, az emberek keresték a túlélőket, míg a halottakat sorba rakták az utca szélén. Kabátjukat a fejükre tették. A sebesültek nagy része hiába ordított segítségért, túl kevés segíteni tudó kéz akadt. Szörnyű égési sérülésekkel, csendesen síró gyerekek látványa sokkolt minket a legjobban. Egyikük sírástól maszatos arccal meredt ránk az egyik sarokban, keze töből leszakadt, miközben bátyja kereste a kezét a törmelék alatt. Nem találta, majd végig kellett néznie öccse haláltusáját. Egy másik gyereknek a combjáig leégett a bőre. Alóla kilátszott a füstölő,

sárgásfehér csont. A szag, talán az volt a legrettenetesebb. Az égett hús szaga keveredett a bomló hullák bűzével, a sírással, a hiábavaló segítségkéréssel. Sokak számára már egyáltalán nem volt segítség. A szemem láttára halt meg egy fiatal nő, akire ráesett egy betonoszlop. A medencéjét zúzta szét. Még élt, amikor rátaláltunk, de nem segíthettünk neki. Az oszlop több mázsás súlyát esélytelennek látszott odébb tenni, és még ha odébb is tesszük, azzal csak újabb komoly belső vérzéseket indítottunk volna útjára, az egyébként is kínhalál felé vergődő szerencsétlen asszonyban. Erőtlenül ránk mosolygott. Óriási szenvedés látszott a szemében, máskülönben teljesen tiszta tudattal rendelkezett. Látszott rajta, hogy tudja, mi vár rá. Helga könnyörgőn rám nézett. Először nem bírtam megtenni. Aztán láttam szemében a könnycseppet. A könnycseppben saját iszonyatom tükröződött vissza. Meg kell tennem, ha egyszer még a tükörbe akarok nézni! Elővettem a Lugert. Az omladozó házfalak visszhangozták a dörrenést. Könnybe lábadt szemmel mentem a kocsihoz. Elindultunk. Muszáj kijutnunk a városból, mielőtt újra felállítják az ellenőrzési pontokat. A város még lángokban állt, mikor több tűzfészket elkerülve, nagy nehézségek árán kijutottunk onnan. Déli irányban haladtunk, Szlovákia felé.

7.

- Állj! Mutassák az igazolványaikat! – hangzott a parancs, miközben a sorompó mellett két hatalmas mordály csöve fordult felénk. Megmutattuk. Szerencsére még mindketten nagyon ziláltan néztünk ki, csakúgy, mint a többi, Berlinből menekült ember. Ebben az óriási zürzavarban hatalmas nyomás nehezedett a katonákra, ezért ránk szinte ügyet sem vetettek. Gyorsan továbbengedtek, még a csomagtartót is csak felületesen nézték meg. Az ITV-zsákjára ráhúztunk egy egyszerű szalmazsákot. Olyat, amiben a vidéki parasztok a ruháikat tartják, bőrönd híján. Megbőkdösték. Az egyébként csörgős-zörgős ernyő ezúttal csak nedvesen surrogott, mint bármely egyszerű ruhanemű. Nem tűnt fel nekik, így hát minden további nélkül mehettünk. A határig még öt ilyen ellenőrzésen haladtunk át. Ötször éreztük a félelem jeges szorítását, és a neheze még csak most jött! A határon biztosan nem lesz ilyen könnyű dolgunk. Egyszerűen semmi ötlet nem jutott eszembe. Most mi lesz?

Ezen már Helga is gondolkodhatott, mert rákérdezett, most mi a tervem.

- Sejtelmem sincs. - válaszoltam. – De te vagy helyi, mit javasolsz?

- Először is avass be a tervedbe, mert tudom, hogy forralsz valamit. – jött a válasz. – Különben minek akarnád elhagyni Németországot egy olyan nővel, akit nem is ismersz? Titkos ügynök is lehetek!

Akár az is lehetne, talán az is. Csak az okát nem értem még.

- De ha ügynök vagy, akkor kinek dolgozol? Addig meg, minek avatnálak be bármibe is? Talán épp azért segítesz az eleje óta, hogy kiszedd belőlem azt, amit a Sturmman-félék képtelenek lennének.

- De hát épp elkezdtél beszélni...

- Mindenféle zöldséget! – vágtam rá. Dühös tekintettel nézett rám. Sosem szerette, ha félbeszakították. Vagy tán azt nem szerette, ha rájönnek trükkös kis dolgaira?

Istenem! A nők számomra a világegyetem legnagyobb rejtélyének számítottak. Még a feleségem se tudtam kiismerni igazán, akkor mit akarok én egy ilyen nehézbombázótól, mint Helga?

Végül engedett. Elmondta, hogy egy titkos szervezetnek dolgozik, amelyik több híres tudóst toborzott. A céljuk azonos az enyémmel, a világbéke megteremtése. Most is egy „projecten” dolgoznak, Magyarországon. Ezt a huszonegyedik század elején divatos szót használta, „project”. Nagyon furcsának tartottam, de belementem a játékba. Kezdtém nagyon kíváncsi lenni rá, ezért a nőre hagytam az irányítást. Közben persze figyeltem. Talán, ha sínen érzi magát, több információmorzsát elkottyant, míg bennem idejében összeállhat a teljes kép.

Először is elmentünk egy határ menti faluba, Breitenaubába. Legalábbis a falu előtt letérve az útról, az erdőben keresgélünk valamit. Hosszasan keresgélünk, Helgának láthatóan gondot okozott „régirányjelzőire” rátalálni. Aztán meglett. Egy nem túl régi ásásnyomot találtunk egy bokor tövében. Helga egy kenyérszelő késsel esett neki a földnek. Rövid ásás után fán koppant a kés hegye! Gyorsan körbeásta a kicsike dobozt, amiből pénzt és iratokat vett elő. Érdekes! Az ásásnyomokat szépen eltüntettük, mielőtt továbbindultunk. Adott a kötegből némi pénzt, de az igazolványokat semmiképp sem akarta megmutatni nekem, helyette eltette női táskájának a legrejtettebb bugyraiba. Ekkora már megnyugodott a tekintete. Mintha tudná rólam, hogy számomra a női táskák legalább akkora rejtéllyel bírnak, mint a tulajdonosaik. Tehát itt lehet a megoldás az orrom előtt, mégis nagyon távol tőlem. Ravasz kislány!

Megálltunk a határ menti falu kocsmájában. Ettünk egy jót, majd vettünk még némi ételt. Leginkább Helga beszélt, mert ő anyanyelvi szinten társalgott a kocsmárossal. A szolgálaton kívüli határőröknek is megtetszett ez a karcsú alakú Marlene Dietrich. Helga egy másik faluban ruhákat is vásárolt mindkettőnknek, így most simán eljátszotta a Végzet Asszonyát. A fura számomra mégsem ez, hanem az, hogy pontosan tudta minden ruhadarabom méretét. Ezt még én se tudom fejből! Ránézésre megmondta rólam, melyik ruhát vegyem meg, méret szerint is! Nem vitatkoztam. Egyszerűen jobbnak láttam csendben maradni.

De térjünk vissza a kocsmára. Helga megjelenése döbbenetesen hatott a kocsmában iszogató katonákra. Rögvest elkezdtek csapni neki a szelet, ő meg igazi nőként élvezte a rivaldafényt. Elöntött a féltékenység, mégsem szólhattam semmit. Helga örömmel fogadta keserű pillantásaimat, miközben boldogan söpörte be a határőrök bókjait. Egy-egy mondattal utalhatott rám is, mert néha kaptam a lesajnáló pillantásokat a katonák felől. Mégis, összességében velem senki sem törődött. Ennek szívből örültem, mert a magyar akcentusomat semmivel se tudtam volna elleplezni. Csendben iszogattam hát magamban. Arra azért vigyáztam, hogy ne részegedjek le nagyon. A német söröskorsó űrmérete

persze nem sok esélyt hagy egy olyan ember számára, aki nincs hozzászokva az italhoz. Koppant a fejem az asztalon, miközben még láttam drága „Marlenem” döbbszent tekintetét.

Helga nőies kérésére, a határőr-hódolók durván vállon ragadtak és felcipeltek a kocsmá egyik emeleti szobájába. Szép csendesen szunyókáltam a vállukra dőlve. Nem egészen gyengéden az ágyra löktek.

- Egy ilyen gyönyörű nőnek, hogy lehet ilyen disznó férje! Sokkal jobban járna inkább velem! – hahotázott az egyikük.

- No persze! A múltkori matrassé is kiröhögött, mikor ágyba vitted. Jól hallottalak titeket! – tromfolt a másik. Azzal rám zárták az ajtót. Szinte azonnal kijózanodtam. Ki kellett derítenem, hogy miféle nővel, meg milyen szervezettel „közösek” a céljaim. Akkor majd eldöntöm, hogy valóban igaz-e az a „közös cél”!

Az éjszaka közepén fordult a kulcs a zárban, majd nagyon halkán settenkedő női lábakat hallottam felém tipegni. Harsány horkolás közepette adtam a hullarészeget. Megszólalt egy jól ismert női hang:
- Zimonyi Ádám! Előttem ne játszd meg a részeget! Pontosan tudom, hogy mikor alszol és mikor nem! – Lebuktam. Pedig titokban reméltem, hogy míg a fürdőszobában megmosdik kedves Marlene Dietrichem, végre alaposan átkutathatom azt a rejtelmes női táskát, mert eddig csupán csekély eredménnyel zártam a kutakodást.

- Oké, győztél! - szóltam kissé kótyagosan, mert valójában tényleg becsíptem kissé.

- El kell ismernem, jó ötlet volt a részeget játszani, mert így hamar kiestél a figyelemből, senki sem beszélgetett veled, miközben én meg a holnap szolgálatos határőrök bizalmába férközhettem.

- Gondolom, ez különösen jól sikerült! Alaposan a dolgok mélyére hatoltatok! – vágtam rá keserűen. Kapásból csattant a pofon, amit egy szikrázó szürke szempár osztott ki.

- Feküdj le, részeg vagy! – csattant fel Helga megbántott hangon.

Mit tehettem volna? Egy ilyen kaliberű nővel nem szabad vitatkozni! Bevágtam a szunyát.

Másnap frissen és üdén ébredtünk. Kedves Marlenem még duzzogott, mégis a reggelit a szobába hozta. Rendbe hoztam a fizimiskámat, még borotválkozásra is kaptam lehetőséget, mert kedves Marlenem bevágódott a kocsmárosnál is, így kölcsön kaphattam a borotválkozó szettjét. Villanyborotvához szokott arcomat alaposan összekaszaboltam ezzel a régi borotvával. Mentségemre legyen mondva, másnapos, remegő kézzel nehéz jól megborotválkozni. Legalábbis a csapos ezt gondolhatta. Az pedig, hogy a szolgálatban lévő tegnapi határőrök mire is jutottak ez ügyben, nem érdekelt. Sértett önérzettel vezettem a Bogarat, melynek leszakadt ponyváját megjavítottuk. Sajnos a törött szélvédő itt-ott átengedte a szelet.

A határőrök mosolyogva fogadtak minket, miközben úgy álltam meg, hogy az igazoltató határőr az én oldalamon legyen.

- Az irataitokat! – bizalmasan velünk mosolyogva a határőr. Helga már nyújtotta volna rajtam keresztül, de én kivettem a kezéből és odaadtam neki. A katona arcáról lehervadt a mosoly, miután kinyitotta az útleveleket. Merev vigyázzállásban, ünnepélyesen adta vissza, miközben hatalmasat csattant a bokája. Faarccal, tisztelegve adta át az útleveleket. Amikor elvettem az iratokat, egy pillanatra láttam a neveket, meg a fényképeket. Nagyon meglepődtem, de semmit sem szóltam. Két okból lepleztem meglepetésem. Egyrészt a katona előtt teljesen természetesnek kellett látszanom, mint aki tudja kicsoda. Másrészt nem akartam kijátszani ezt a kártyát Helgának. Hadd maradjon bizonytalanságban, hogy hátha nem láttam a neveket.

Továbbmehettünk. Immár a megszállt Cseh-morva Protekturátus földjén álltunk, mögöttünk a náci Németországgal. Közben semmit sem javultak a kilátásaink. Pláne, hogy kezdett körvonalazódni előttem, micsoda szervezetnek is dolgozom merő véletlenségből. Vagy talán mégse véletlenül? Mert honnan tudhatták, mikor elásták azokat az iratokat, hogy éppen nekem lesz rájuk szükségem. Hiszen akkor még a világon se lehettem, ugyanis a messzi jövőből származom. Számukra még csak az egyik lehetséges jövőből!

8.

Hosszú út állt még előttünk. Az első adandó alkalommal megebédeltünk. Nem mertünk magyarul beszélni, és németül sem voltak túl szívélyesek velünk, ezért szinte állandóan úton voltunk. Prágában meg kellett állnunk az úti okmányainkat lepecsételtetni. Ott figyelmeztettek, hogy a jövőben lehetőleg ne álljunk meg. A nyomor, a félelem, a németekkel és magyarokkal szembeni közutálat szinte tapintható feszültségeket gerjesztett. Egy pici faluban láttam, ahogy kegyetlenül megvernek egy nénikét, amiért magyarul kért kenyeret. Gyorsan továbbmentünk Brno irányába. Hegyes-völgyes, úttalan utakon keresztül mentünk tovább. A Bogár elég jól bírta a folyamatos üzemelést. A Berlinben hagyott kétütemű hátimotoromnak köszönhetően elég jól megértettük egymást. Néha rendetlenkedett ugyan, de minden üzemizavart csírájában el tudtam fojtani. Az egyik szerelés alkalmával, az autó motorterében találtam egy kis táblácskát, melyen az alvázsorszám és gyártási év volt feltüntetve. Ez valahogy nem hagyott nyugodni. Az autót ugyanis 1946 februárjában gyártották! De akkor hogy kerülhetett a náci Németországba 1944-ben? Felfedezésemről nem szóltam Helgának. Mikor már kezdett összeállni a kép, a kirakósnak eme darabja nem illett sehova sem. Még Németországban tűnt fel, hogy a mi kocsink az egyetlen Bogár az utakon. Megnézik ugyan, de nem úgy, mintha sosem látták volna a típust. Homályosan kezdett kirajzolódni a magyarázat. Nagyon régen mintha olvastam volna arról, hogy Ferdinand Porsche már a világháborúban megtervezte a kisautót, és Hitler egy óriási bemutatón parádézott is a kiskocsi hátsó ülésén. Mégsem készítettek egyet sem a háború ideje alatt. Azt hiszem a

magyarázat végtelenül egyszerű; a kiskocsit gyártó üzemet haditermelésre állították be, így egyetlen bogár sem gördülhetett ki az autókereskedésekbe, csak a háború befejeztével. Érdekes. Ez a jövőből jött példány akkor mit keres itt? Most már roppant kíváncsi lettem, hogy a bogár eredeti tulajja egész pontosan kicsoda? Mert szinte biztos, hogy rengeteg köze van az időutazáshoz. De akkor miért ez a színjáték? Miért nem visz végre haza? Mi a célja Helgának? Rejtélyes.

Strelná után léptük át a Szlovák határt. Már nagyon vártuk, mert a Protekturátusban nagyon utálkozó tekintettel nézegették a német rendszámú kisautó utasait. Zsolna felé utaztunk. A helyzet itt sem lett sokkal rózsásabb. Észrevettem, hogy követtek minket. Fogalmunk sem volt, hogy kik, és mit akarnak? Idegőrlő órák következtek, és ez így ment egészen Besztercebánya közeléig. Fél szemmel a visszapillantót nézegettem, mikor egy barna kabátos civil elénk állt az úton. Nagy csikorgások közepette tudtunk csak megállni. Egymásra néztünk, és bekészítettük csőre töltött fegyvereinket. Helga egy MP-38-ast, én meg egy MP-40-est tartottam magam mellett. Ekkor megjelent három újabb barnakabátos férfi, svájcisapkával a fejükön. A szemellenzők mélyen a szemükbe húzva. Fegyvereikkel épp a fejünkre céloztak. Szlovákul ordítottak velünk. Gondolom azt, hogy tegyük le a fegyvereket. Feltettük a kezünket, mire elvették géppuskáinkat, minket pedig durván kirángattak az autóból. Helgát megpillantva, egyikük harsány röhögések közepette pofon vágta, amitől eleredt az orra vére. Helga láthatóan nagyon megijedt. Iszonyatosan félt. Ilyenkor az ember hajlamos anyanyelvén beszélni. Horvátul szólongatta anyját. Ettől először mindenki megdöbbsent, habár elrablóink egészen más okból, mint én.

A döbbenet nem tartott sokáig. Elrablóink megkötöztek, miközben pajzán pillantásokkal nézegették Helgát. Egyikük lekevert neki még egy irdatlan pofont, amitől az orrából most már patakokban ömlött a vér. Egyértelmű szándékuktól Helga vigasztalhatatlanul sírt, engem a hányinger kerülgetett, amit le kellett gyűrnöm. Most nem szabad az érzelmeimre hallgatnom! Vártam a megfelelő pillanatot, mikor végre akcióba léphetek. Egy törött üvegszilánkkal, melyet még a kocsiból felszedve rejtettem ujjaim közé, a hátrakötözött kezeimről nyiszáltam a kötelet, közben a banditák épp az autót fosztogatták. Szerencsére az ernyő zsákja nem igazán érdekelte őket, pénztárcánk, irataink, meg a fegyverek viszont nagyon is. Megtalálták a műszereimet is. Furcsán pislogtak rájuk. Aztán egyre többet nézegették Helgát. Egyikük végül leteperte. Éreztem, rövidesen itt a cselekvés ideje. Eközben egy fiatal társuk futva érkezett. Nem értettem mit mond, csak azt láttam, hogy mindenki talpon termett, és azonnal fegyvert rántva, a bokrok közé vetették magukat. Én épp elnyiszáltam kötelékeimet, miközben megmaradtam megkötözött pózomban, csak a lábaimat húztam magam alá. Megfeszültem, mint egy íj húrja, mielőtt kilövi a nyílvesszőt.

Egy katonai Kübelwagen érkezett, egy ponyvás Opel Blitz-el. Katonák ugráltak le a teherautóról és azonnal tüzet nyitottak a szlovák partizánokra, akik

viszonozták a tüzet. Eljött az idő! Gyorsan felugrottam, felkaptam Helgát, miközben folyamatosan dörögtek körülöttünk a fegyverek. Felmarkoltam a közelünkben lévő iratainkat, meg a pénzünk egy részét. Állandóan mozgásban voltunk, így viszonylag biztonságban elérhettük a Bogarat. A német katonai teherautóról további katonák ugráltak le, és a kocsi mögül tüzet nyitottak a banditákra. Egy pillanatra megláttam, ahogy Sturmman felénk int. Közben a banditák közé vágódott egy kézigránát is. Elterültünk, mint mindenki. A banditák fele egyszerűen szétfreccsent a robbanásban. A meg nem kaparintott műszereim zsákja is eltűnt a robbanásban. Szerencsére minket megvédett a Bogár karosszériája, aminek kaszniját csúnyán leamortizált a kézigránát. A kocsi orra behorpadt, a törött szélvédő teljesen elszállt, a tető végleg leszakadt. Szerencsére a hátul elhelyezkedő motor teljesen ép maradt. Beugrottunk a kocsiba és azonnal indítottam. A katonák meg se várva a füst eloszlását, bőszen tűz alá vettek minket. Az MP-40-esekből kilőtt golyók a füleink mellett füttyültek el. Örültem nyomtam a gázpedált. A Kübelwagen jókora lemaradással vett üldözőbe minket. Kielezett hajsza kezdődött a szerpentes úton. Vezetés közben Helgának odadoztam az ülés alól a kést, hogy vágja el a köteleit. Ettől majdnem kisodrótunk a szerpentes kanyarban. A Bogár veszélyesen dülöngélt, végül nagy nehezen sikerült egyenesbe kormányoznom. A Kübelwagen nem egy túl gyors kocsi, tekintettel arra, hogy terepjáró. Ám a leharcolt, sokat strapált Bogarunk sem épp jól teljesített. Reméltem nem hagy cserben a motor. Fogalmam sem volt, milyen olajat használtak ebben az időben keverékként a kétütemű motorokba. Abban biztos voltam, hogy szinte semmi köze sincs a korombeli modern, szintetikus olajokhoz. Reméltem, még bírja a kocsi egy kicsit. Már nem kellett sokáig, mert hamar elkészült a tervem. Még Besztercebánya előtt balra fordultunk Oszada felé. A Kübelwagen most már folyton a nyomunkban lihegett. A 24 lóerős Volkswagen motorjának köszönhetően még terepjáróként is képessé vált tartani akár a 100-as tempót is. Ez nem bizonyult túl jó hírnek Bogarunk számára, főleg annak fényében, hogy Oszada felé hosszú, kanyargós kaptató vezetett fel. Ebbe beleizzadt a Bogarunk, de a Kübelwagennek is gondot okozott tartani az iramot. Kezdett lemaradozni. A lány időnként megeresztett egy-egy golyót a Lugerből. Ez az egyetlen fegyverünk maradt, egyetlen teli tárral. Takarékoskodnunk kellett a lőszerrel, amit a Kübelwagen utasairól sajnos nem mondhattunk el. Sűrűn felugatott a géppisztolyuk hangja. Sajnos a motor a Bogár hátuljában foglal helyet, ezért nagyon féltem, hogy eltalálják. Szerencsénkre az üldöző autó lövése eddig elég ügyetlenül célzott. Eközben már megláttam a sajátos hegygerincet, amit annyira kerestem. Ekkor a lemaradozó Kübelwagenről vaktában megeresztettek egy sorozatot. Balszerencsénkre az egyik golyó feltépte a motor borítását, majd eltalálta a motort. Óriási bajba kerültünk. A Bogár haldoklott. A visszapillantóban óriási füstfelhőt pillantottam meg. Tudtam, a motornak rövidesen vége, üldözőink könnyedén utolérhetnek.

- Végünk! – sikoltotta Helga, mikor rádöbbsent szorult helyzetünkre. Én azért nem teljesen így láttam, mert már közvetlen az általam ismert síközpont, Donovaly előtt jártunk. Csak épp még nem kerültük meg az általam kiszemelt hegytetőt. Reméltem, hogy már 1944-ben is használták ezt a helyet sielésre, talán lesz egy használható tisztás, a hozzávaló délies széllel.

- Hogy állsz a túrázással? – kérdeztem nevetve. Kissé erőltetettre sikeredett nevetésem, a lány mégis megdöbbsent. Nem válaszolt.

Az autó motorja az utolsókat rúgta, mikor a messze mögöttünk lévő kanyarban feltűnt a Kübelwagen. Hagytam még gurulni kicsit az autót, majd a hegy egy ösvénye előtt szándékosan árokba hajtottunk. Nagy zöttyenéssel álltunk meg, majd feltépve az ajtót, egyenesen az orrban levő csomagtartóhoz ugrottam, az ernyőért. Helga is kiszállt, és elkerekedett szemekkel nézte, ahogy szétvágom kocsijának a biztonsági öveit, majd elindulok az ernyővel az ösvényen.

- Jössz? – dobtam felé a kérdést. Jött.

Szinte rohantunk felfelé az ösvényen. Egy régi katonai iránytű segített a tájékozódásban. A meredek ösvényen egyre jobban éreztük a meleg, kora tavaszi levegőt. Helga is, meg én is nekivetkőztünk, gondosan elcsomagoltam a ruháinkat, miközben a biztonsági övből hevenyészett beülőfélét eszkábáltam. Helga kíváncsian nézte, mit csinálok, de nem szólt semmit. Mintha sejtette volna, mire készülök. A hegygerincre érve meghallottam a távolból, az üldözőink zaját. Ez mindkettőnk nagyobb sietségre ösztönzött. Útközben már téptem is ki a zsákból az ernyőt, ráparancsoltam Helgára a kabátját, hiába ellenkezett, hogy melege van. Ráadtam a hevenyészett beülőt, én pedig felvettem a motoromról leszedett beülőt. Rekordgyorsasággal terítettem az ernyőmet, miközben félig a szelet figyeltem. Ebben segített siklóernyős éveim tapasztalata. A hajladozó fák, bokrok látványa meggyőzött, hogy éppen déli szél van. Kissé gyenge, de talán használható. A befújásokból ítélve komolyan termikesedett. Közben az üldözők már megjelentek a dombgerincen. Hárman voltak. Egyikük Sturmman, kezében pisztoly. A másik kettő német SS katona, fekete ruhában. Pokoli melegük lehet. Ekkora hegymászás után, még ebben a távolságban is látszott izzadságtól vöröslő fejük. Az a két géppisztoly komoly meggyőző érvként felénk fordult, amint megláttak. Tüzelték. Szerencsére esélytelenül, mert ilyen távolságból nem találhattak el. Ettől azért megkettőztem erőfeszítéseimet. Üldözőink futva közeledtek. Helga rémült tekintettel nézett rám. Tudta, mi következik, de sehogyan sem akarta. Ám látta ő is a közeledő katonákat. Röviden eligazítottam a start előtti tennivalóiról, aztán felhúztam az ernyőt. Épp idejében. Sturmmanék egyre csak közelebb nyomultak, a lövéseik is egyre pontosabb célzásról tett tanúbizonyságot. Egy golyó eltalálta az ernyőt is, de egy apró lyuktól eltekintve semmi baja sem lett. A lövéstől azonban vészesen megdőlt. Komoly korrekcióra lett szükség, végül sikerült stabilizálni a kupolát a fejünk felett. Kifordultam, majd pár lépés után a levegőbe lendültünk. Egy befújásba startoltunk bele, ezért hamar a levegőbe kerültünk. Helga sikoltozott,

de ez sem gátolt meg abban, hogy vállánál fogva magamhoz húzzam, miközben beleültem a beülőbe. Helgát valahogy az ölembe ültettem. Erre kellett a Bogár biztonsági öve. Ezután gyorsan átkötöttem Helga biztonsági övből készült beülőjének pántjait az én beülőmhöz. A másik oldalt már a lánnyal készítettem el. Eközben záporozva fűtültek felénk a golyók, csak hogy már jócskán eltávolodtunk. A hegy délkeleti oldala felé közeledtünk. Üldözőink megpróbálták átrohanni arra az oldalra, közelebbi lőállást foglalva. A délkeleti hegytető fölött épp egy hatalmas termikbe rohantunk bele. Elkezdtem beletekerni az emelésbe. Egy pillanatra lenéztem, és megpillantottam az autónkat, meg a terepjárót. A korábbi katonai teherautó épp akkor ért oda. A teherautóról leugrázó katonák a Bogarunk átvizsgálásával foglalatostkodtak. A manóba! Nem tudtam kicselezni az üldözőinket, mert azon tervem, hogy visszaszállok a Kübelwagen mellé, és azzal menekülünk tovább, füstbe ment. Most már csupán egyetlen esélyünk maradt! Minél gyorsabban fölfelé!

9.

Mindenképp meg kell tekernünk a termiket, ezúttal varió nélkül! Nehéz menetnek tűnt. Az én időmben Donovaly a téli sielés mellett, nyáron nagyon kedvelt siklóernyős starthelynek is számított. Többször is jártam itt, pontosan tudtam, hol keressek termiket és mit tegyek, ha ráakadok. Helga sem akadályozott. Valahogy furcsán megbízott bennem, így minden idegszállammal a tekerésre koncentrárlhattam. Mindig úgy helyezkedett, hogy nekem az a legelőnyösebb legyen, bármerre is próbálom irányítani az ernyőt. Mintha nem először csinálna ilyet. Ez a nő számomra egyre nagyobb rejtély. Ekkor – mintha megérezné tétovázásomat a termikem - egy óriási merülésbe kerültünk. Az ernyő fele majdnem összecsuklott, pedig a reflexprofilos Dakotára nem jellemző a csukás. Pláne ekkora terhelés mellett. Koncentrálnom kell, talán egész eddigi életem során a legjobban! A termik menti leáramlásból egy szűk fordulóval ismét visszataláltam jótékony emelő áramlatomra, hogy tekerve körözhessen benne fölfelé. Most már jól látszott a táj perspektívájából, hogy emelkedünk. Ezt jelezte a siklóernyősök legérzékenyebb műszere, a fenekem is. Helga közben kezdte élvezni ezt a hangtalan suhanást, bár a dobálás, emelkedős-süllyedős, forgolódós játék, láthatóan megviselhette a gyomrát. Falfehér arccal, de sugárzó mosollyal mutatta fel hüvelykujját, hogy minden a legnagyobb rendben.

- Nem is tudtam, hogy ez ilyen!! Ez csodálatos! – kurjantotta elragadtatva.

Nem mondtam neki, de sajnos még most jön a neheze. Már hallottam a távoli motorzúgást, ami jellegzetes légcsvavar-kerepeléssel járt. Nem lehetett eltéveszteni. Tartottam tőle, hogy ez történik. A lány is felfigyelt a zajra.

- Hallod ezt? Mi ez? – kérdezte gyanakodva.

- Baj – válaszoltam tömören. Nem akartam pánikot, mert akkor semmi esélyem se lett volna megtartani az emelést. Időközben rátaláltam a termik magjára, ahol gyorsan és stabilan emelt. Olyan három méteres emelkedésre saccoltam másodpercenként. Sajnos a motorzaj és beszélgetés kissé elvonta figyelmemet,

ezért kicsúsztuk a magból, de még így is a termikben tekertünk fölfelé. Újra tapogatnom kellett a magot. Eközben megláttam, hogy melyik felhő felé közelítünk, ezért már elég könnyen meg tudtam tartani a legideálisabb ívet a termikben. Szemmel láthatóan gyorsan közeledtünk a felhőalaphoz. Eközben a motorzaj kerepelése elárulta, hogy merre lehetnek. Megláttam két pici pontot a horizonton, még jóval alattunk. Vadászgépek! Épp felénk közelítettek, és mi vagyunk a célpont. Éreztem, ahogy a félelem jeges ujjai kezdenek felkúszni a gerincoszlopom mentén. Tudtam, semmi esélyünk sincs ellenük, ha légi harcra kerül a sor. A másik bajom az volt, hogy ha én kiszúrtam őket, ők egészen biztosan szintén megláthattak minket. Akkoriban, vagyis most, még nagyon ritka a lokátoros felderítés. Hatalmas légvédelmi fülelőkkel derítik fel a légi célokat, és a helyes irányba küldve a vadászokat, a pilóták vizuálisan keresik meg a célt. Éppen ezért a jó vadászpilóta ismérve a jó szem. Célfelderítéshez, célzáshoz, műrepüléshez, azaz légi harchoz elengedhetetlen. Egyszóval egyetlen fillért se tennék fel arra, hogy életben maradhatunk, ha ránk találnak. Ha ránk találnak!

Ez adta az örült ötletet. Percekkel ezelőtt feltűnt nekem, hogy a felhőalaptól számítva nem lehet túl magas a felhőkarfiol teteje. Mivel Donovaly starthely szintje olyan 1000 m körül lehet, a felhőalapot nagyjából 2000 m-re saccoltam. A felhők teteje talán 3000-3500 m magasán lehet. Ez persze nagyon bizonytalan becslés, normális körülmények között semmi esetre sem jut eszembe ilyen örültség, de hátha túléljük! Korábban olvastam olyan pilótáról, akit többször is felszívott egy-egy felhő 5-6000 m-re is, és túlélte. Most még nincs túl magasán a nap, talán mire elérjük a felhőzet tetejét, az nem nyúlik még a sztratoszférába. Rázós lesz, csak éppen ez az egyetlen esélyünk!

Éreztem a pánikot, mikor belegondoltam, mire készülök. Ám a vadászrepülők egyre csak közeledtek. Muszáj belemenni! A termik egyre rángatósabbra váltott. És persze egyre erősebben emelt. Kezdett szürkülni minden. Helga láthatóan nagyon félt.

- Nyugalom! Tudom, mit csinálok, nem lesz semmi baj. – próbáltam azzal megnyugtatni a lányt, amiben valójában magam sem hittem. A tegnapelőtti Marlene Dietrich-féle magabiztos bombázóból egy reszketve félős kislány lett, miközben még jól emlékeztem a kemény kommandós-ügynöknőre is, aki felküldte Sturmman tökeit a mennyek országába. Ámen!

Kezdődött a tánc. A Dakota ernyő, egyelőre stabilan viselkedett, miközben a felhő rendkívül dobált, és minden olyan nedves volt. Kezdünk áthúlni. Nagyon hiányzott a vízlepergetős kabátom, meg a kesztyűm. Az ujjaim is kezdtek elfagyni. Eközben a minket körülölelő felhő mellett zúghattak el a vadászgépek, minket keresve. Csakhogy addigra jótékonyan eltakart minket a tejszerű szürkesség.

- Tedd ölbe a kezed, lehetőleg húzd be a lábaid, mert nagyon hideg lesz! - tanácsoltam.

Mivel csak szíjából volt Helga beülője, ezért elég közel éreztem testét magamhoz. Talán a nagy hidegben tudjuk majd egymást melegíteni. Reméltem nem ázunk át, mert akkor végünk. Apró jégcsilánkok szurkálták arcunk. Nagyon kellemetlenül érintett bennünket, de még nem nedvesedtünk át, ennyitől még nem is fogunk! Ez valamelyest megnyugtató, bár az örült dobálás még nem szűnt meg. Az iszonyatosan kemény fékek kezelésétől már nagyon fájtak az izmaim, míg a vállaim is egészen kiakadtak az extrém terheléstől. Vasakarattal kezeltem az ernyőt, mert bármikor bekaphattunk egy féloldalas csukást. Az ernyő csattogott a fejünk felett, a rángatás egyre csak erősödött. Helga sikoltzott, míg én a hideg ellenére a megterheléstől izzadtam. Legalább testem melegével fűthetem valamelyest a lányt. Szegény előttem ült, ezért ő kapta a jégcsilánkok legjavát. Szerencsére szót fogadott, összegömbölyödött, mint egy kiscica, A legkisebb felületet nyújtotta a jégnek. Néha hallottam, ahogy a vadászok egészen közel zúgnak el hozzánk. Bennünket keresnek. Ezt a lány is hallotta, rémülten nézett rám. Megnyugtatóan szemébe néztem. Ez hatott. Még egy halovány félmosolyt is megeresztett. Visszamosolyogtam, miközben az egyik rántástól összekoccantak a fogaim. A mosolyomat elég bárgyún fejezhettem be, mert utasom rémülten visszafordult. Aztán egyre jobban az ölembe kúszott, jégcsap ujjaival a nyakamba kapaszkodott. Ettől aztán a vállaim iszonyatosan fájni kezdtek. Igyekeztem tartani magam. Egyre nehezebben ment. A vadászgépek meg egyre csak cikáztak körülöttünk. Aztán nagy sokára végül az is abbamaradt. A beálló csendet egyedül a fülünk mellett zúgó szél folyamatos füttyülése törte meg.

Lassan kitisztult az ég körülöttünk. Iszonyatosan fáztunk. Lejjebb kellene mennünk, talán egy ügyes fülező manőverrel sikerülhetne is. Mivel a siklóernyőkön nincs magassági kormány, ezért a siklóernyőzés első időszakának pilótái különböző süllyesztőmanővereket dolgoztak ki. Leginkább a felhőszívás alóli menekülés, vagy a leszállóhoz behelyezkedés érdekében. Az első ilyen fokozattal, a fülezéssel, vagy fülcsukással nagyjából két méteres süllyedést lehet elérni másodpercenként. Gyengébb felhőszívás ellen hatásos manőver, a gyorsító használata mellett. Precíz leszálláshoz való behelyezkedéshez is használják. Én egészen egyszerűen, óvatosságból húztam fület. Mikor megfogtam a fülezőhevedert, a zsinórokról csak úgy pattogott a rátapadt deres hó. Rögtön elkezdtünk a fátyolszerű karfiol mellett süllyedni. Ekkor megpillantottam mélyen alattam az egyik vadászt. Láthatóan eszébe sem jutott, hogy ennyire magasra is feljuthatunk, ezért nem is nézett fölfelé. Talán nem vesz észre, de azért elengedtem a fülezőhevedert, ami nem más, mint mindkét oldalon egy-egy különálló heveder, mely az elülső hevederzet –szaknyelven „A”- sorhoz tartozó hevederek, vagy egész egyszerűen A-hevederek - tövéhez csatlakozik. A zsinór alatti bekötőszem töveinél fogva az jobb és bal fülezőhevedert, határozottan tövig lehúzza, az ernyő két szélét be lehet hajtani a kupola alá. Kinézetre olyan ez, mint mikor egy kutyának lekonyul a füle. Talán épp ezért hívják fülcsukásnak, vagy angolul Big Ear-nek, azaz nagy fülnek. A

„fülek” nagy csattanással nyíltak újra a Dakotán. Nem mehettem lejjebb és folyton a felhők takarásában kellett repülnöm, hogy legyen esélyünk túlélni ezt a macska-egér játékot, ahol az egér-szerep sajnos nekünk jutott. Nagyon nem éreztem jól magam ebben a helyzetben.

Egy másik felhő takarása mögül kibukkant a másik vadászgép. Ő már valamivel magasabban keresgélt, így jól láthattam a sziluettjét. Egy Messerschmitt Bf-109-est pillantottam meg. Akkor tehát a párja is ugyanez a típus. Két náci vadászgép! Jóságos Isten! Ha észrevesznek, valóban végünk, esélyünk sincs ellenük! Egy éles fordulóval visszabújtam a felhő takarásába, de ellenfelem jóval magasabb sebessége révén sosem tudtam előle igazán elbújni. Szerencsénkre ő sem nézett fel. Lefelé keresgélt, végül megunhatta, mert egy éles fordulóval elindult a társa után. Pechünkre, ekkor egy röpke pillanatra felfelé fordította a tekintetét. Talán csak ellenőrzésképpen tette, mégis rögtön kiszúrt minket. Abahagyta a fordulót, aztán eltávolodva magasságot gyűjtött, hogy felülről támadhasson. Gyorsan visszabújtam a felhőbe. Egyenesen a dobálós, turbulens, életveszélyes körülmények közé. A Messerschmitt nagyon közel zúgott el hozzánk, csúnyán megdobva leheletkönnyű szárnyunkat. Ahogy elzúgott, hallottam az Mg-131-es gépfegyverek kattogását.

- Csak vaktában lövöldözik! - nyugtattam magam. Helga rémülten kapaszkodott belém. Elkezdett ficánkolni, amitől az ernyő vészesen imbolyogni kezdett. Egy pillanatra majdnem elvesztettem uralmam az ernyő felett. Éreztem, ahogy igencsak lelazulnak a bal oldali zsinórok, de végül egy határozott erős fékkel épp meg tudtam fogni.

- Maradj veszteg! – parancsoltam rá szigorúan a lányra. Nem hagyta abba.

- Meg akarsz halni, te liba? – pirítottam rá most már egészen erélyesen. Ez hatott. Láthatóan az idegei kezdték felmondani a szolgálatot.

A vadászgépek nem tágitottak, folyamatosan a felhők körül cikáztak, azonban be nem jöttek. Ez még nekik is veszélyes mulatságnak tűnt. Végül békén hagytak minket, gondolom az üzemanyaguk fogytán lehetett. Épp időben, mert teljesen elvesztettem irányérzésem és mikor kitisztult a tejfehér köd rájöttem, hogy a felhő épp a gépek mögött köpött ki minket. Szerencsére már nagyon messze jártak. Talán már vissza se néztek.

Folytattuk utunkat déli irányban. A nap állása alapján tájékozódtam. Nagyjából belöttem az irányt Magyarország felé, majd kezdtem a nyugodt, boldog semmi felé zuhanni. Próbáltam tartani az irányt, de a hidegtől és kimerültségtől lelassultak gondolataim, végül magamba roskadtam. Néha önkívületi állapotban arra eszméltem, hogy vacogva reszketek, majd visszazuhantam a semmibe. Kezeimet öntudatlanul is ölembe helyeztem, a biztonságos melegbe.

Helga mocorgása ébresztett. A nap már egészen magasán járt és jótékony meleg vett körül, mégis mindketten nagyon reszgettünk. Ismeretlen vidéken jártunk, de –úgy tűnt- teljesen jó irányban. Az ernyő csodálatos módon stabilan repült, pedig elég aktív időben sodródtunk DK-i irányban.

- Ha végig tartottuk az irányunkat, akkor még bőven Szlovákia fölött járunk, de már valahol a Tátra déli lábánál. – tűnődtem. Visszanéztem, és valóban. A Tátra mögöttünk nyúlt hosszan a sárgáskék horizont alá. Vészesen fogyott a magasságunk. Nagyjából negyven kilométert siklottunk a startunk óta. Gyors számításokat végeztem fejben, a siklószám ismeretében. Negyven kilométer siklás, azaz legalább hatezer méterre szívhatott fel az a felhő! Istenem! Eddig egész életemben egyetlen felhőszívást sem kellett átélnem, most pár nap leforgása alatt kettőn estem át! Meddig tarthat még a szerencsém?

10.

Vajon merre lehetünk? Ha délkeleti irányba tartunk, messze előttünk az a két nagyobb település talán Rimaszombat és Losonc. Bár jó nagy távolságban feküdtek előttünk, ebből a magasságból már egészen jól látszottak. Tőlünk egészen jobbra, szinte mögöttünk a távolban feltűnt Zólyom is. Alattunk egy kis völgy több kicsi falut rejtett magában. Azt hiszem ideje termiket fogni. A falvak háztetői összegyűjtötték a nap melegét, majd a felettük felmelegített levegő többnyire elérte azt a hőfokot, ahol a meleg légbuborékok termik képében elkezdhetek felpöfögni. Ez a láthatatlan folyamat számunkra az életet jelentette, noha ezúttal semmiféle műszert sem tudtam segítségül hívni ennek a természeti jelenségnek a kihasználására. Úgy vélekedtem, hogy ha már egyszer komolyan sikerült vario nélkül kitekerni, miért ne sikerülhetne még egyszer. Mikor pár száz méterrel a háztetők fölött jártunk, hirtelen egy jókora emelés dobta meg az ernyőt, majd vele együtt minket is. Helga riadtan sikkantott egyet. Tudta mi következik. Ez mosolyra készítetett, miközben megvártam, míg emelésem kezd mérséklődni. Balra fordultam, mert abból az irányból érzékeltem az intenzívebb emelést. Nem csalódtam. A merev motoros felfüggesztéssel sosem éreztem ilyen jól, merről kell megtekernem a termiket. Mikor elkezdtem hátimotorozni, még motoros növendék koromban elkezdtem termikelni tanulni a motorral. Akkor meglepve tapasztaltam, mennyire merevebb, másabb az egész. Távrepülő pilótaként nyergeltem át hátimotorosnak, ezért már egészen biztos kézzel tekertem koppig, vagyis felhőalapig a termikeket. Ám motorral eleinte mégis gondjaim adódtak. A motor forgatónyomatékából adódó ellenirányú precessziós terhelés miatt csak egyik irányba esett jól termiket tekerni, ráadásul a merev felfüggesztés miatt a fordulóra való rádőlésem is korlátozottá vált. Ezért nagyon sokszor tekertem a termik mellé, míg megszoktam a motor jelenlétét. Az már más kérdés, hogy motorral könnyen korrigálhattam a magasságvesztést, ha esetleg mellétekertem.

Ezúttal a fordulóra rádőlésben Helga akadályozott, meg a nagyobb ernyőterhelésből adódó keményebb fékek. A folyamatos extrém megterheléstől, a vállaim már régóta intenzíven fájtak. Az ízületeim kegyelemért esedeztek, mégis ki kellett facsarnom magamból minden erőtartalékot. Muszáj emelkednünk, hogy eltűzhessünk innen! Az 1944-es év Szlovákiájában forrongtak az indulatok. Emlékeztem régi olvasmányaimra. A szlovákok

türelmetlenül várták, mikor ér hozzájuk a Vörös Hadsereg. Ezen év őszén aztán fellépnek Hitler ellen. Ezért bátorodtak fel az útonállók annyira, hogy meg akartak ölni minket is. Ők biztosan jó partizánoknak hitték magukat, mikor megállítottak egy német rendszámú autót, hogy az utasait, a gyűlölt németeket megölhessék. Emiatt féltem hát Szlovákiában leszállni, bár tudtommal már magyar lakta területek fölött repülünk. Csakhogy nincs más járművünk, mint a siklóernyő, ami lassan ugyan, de teljesen zajtalanul suhan az égen. Semmilyen légvédelmi fülelővel, de még radarral sem találhatnának ránk. De miket is gondolok? Radarral itt még nem is rendelkeztek. Jól tudtam, hogy jelenleg még csak egyetlen országban van kiépítve összefüggő lokátoros hálózat. Ez az ország bizonyította az egész világ előtt az Angliai Csatában, mennyire komoly értéke van hadászati szempontból a radarnak. Csakhogy a siklóernyőn nincs semmi, ami visszaverné a radarhullámokat, hogy azt akár még egy modern, századvégi radarhálózat is érzékelhetne. Kivéve persze a fémcsatokat, alumínium ötvözetből készült karabinereket, amik annyira aprók, hogy teljesen elhanyagolhatók ebből a szempontból. Esetleg a sisakot lehetne érzékelni, ha lenne rajtuk. De az sem volt. Egyszerű sísapkát tettünk a fejünkre, ami korábban a zsebünkben lapult. Annyit tudok ugyan, hogy a Luftwaffe-nél léteztek lokátorral felszerelt Bf-110-es nehézvadászok, meg az Me-262-esek némelyikét is felszerelték radarral, de azok annyira kezdetleges szerkezetekként működtek, hogy egyáltalán nem számított. Tehát ha tetszik, most épp a legmodernebb lopakodó siklószárnnyal repültünk Magyarország felé. Mindez elég indokot szolgáltatott számomra, hogy semmiképp se akarjak leszállni. Tekertem hát ismét, próbáltam minél magasabba jutni, közvetlen a felhők alá. Felhőalapon járva, a földről nézve szabad szemmel szinte láthatatlanul kicsik lettünk.

Ezúttal semmiképpen sem akartam a felhők fölé jutni, ezért az egyik alá tekerve, amint elkezdett szürkülni a táj, továbbálltunk a legközelebbi, tőlünk délkeleti irányban fejlődő felhő irányába. A felhőalapot körülbelül ezernyolcszáz méter magasra tippeltem. A következő felhő alá vezető termikig jutva nagyjából hétszáz méter magasságot veszthettünk. Ez a siklószármunkat figyelembe véve négy, esetleg öt kilométeres siklásokat jelentett. Vagyis eddig ötven kilométert tehattünk meg. A magyar határig még hátra van nagyjából ugyanennyi.

Közben eltűnődtem, vajon Helga miért akart ilyen készségesen velem jönni Magyarországra. Láttam a papírokat. Tudtam, hogy valamiféle titkosügynök lehet. De nem német! Hiába utazik német papírokkal, hiába dolgozott a Gestaponak! Amikor elkapták, horvát nyelven kiabált. Megismerem a horvát nyelvet, noha csak akadozva beszélem. Eszembe jutott, ahogy Vukovárnál megmentettem egy horvát lányt. Napokig bujdosunk a szerb katonák között, míg végül sikerült megszöknünk az ostromgyűrűből. Sokáig rejtőztünk a környező erdőkben, minden emberi lényt ellenségnek tekintve. Akkor Olga, mert így hívták a tinédzserkorú lányt, hatalmas lélekjelenlétről tett

tanúbizonytságot. Estéknént mentünk, míg nappal lapultunk az avarban. A reggeli harmatcseppeket gyűjtöttük össze a falevelekre, vagy a zokninkba. Aztán cseppenként töltöttük meg a kulacsainkat. Olga csendes kislánynak bizonyult és jó harcosnak. Elmesélt mindent, ami történt velük Vukovárnál, egészen a szülei tragédiájáig.

Később, a háború befejeztével együtt mentünk Magyarországra. A szüleimnél laktunk. Hamar megszerették ezt a csendes, szorgos kislányt, aki pár év múlva különösen szép ifjú nővé cseperedett. Elvégzett egy középiskolát is, mindig nagyon jól tanult, habár a történelem nem szerepelt kedvenc tantárgyai között. Az iskola elvégzése után kiment Németországba, elvállalt egy recepciós állást. Nagyon jól beszélt németül, ezért ott is hamar megszerették. Rendszeresen leveleztünk, míg végül hazajött. Én egy kislányt vártam haza, ezért alaposan megdöbbsentem, mikor egy gyönyörű, ízig-vérig felnőtt nő jött vissza. Azonnal beleszerettem, később összeházasodtunk. A barátok és sporttársak irigykedve bámulták a feleségemet, miközben álmaikban sem gondolták volna, milyen körülmények között ismerkedtünk meg ott Vukovárnál, a romok között.

11.

Napok óta nem ettem rendszeren. Az ellátás teljesen megszűnt a szoros gyűrűben. Az AK-47-esemben már csak fél tár lőszer várta gyilkos útját. Tegnap reggel ölték meg utolsó bajtársamat kávéfőzés közben. Peter volt éppen soros a kávé készítésében. Egyszerű kekszet ettünk, meg némi instant kávé ittunk hozzá. Ilyen reggelire futotta a megakadt horvát ellátmányból. A várost a szerbek régóta teljesen körülvették. Se ki, se be. Peter épp elindult vízért a kávéhoz, mikor egy beomlott ablak rése mellett haladt el. Egyetlen lövés dördült. Peter zsákként dőlt össze. Esélye sem maradt a túlélésre, hiszen bal koponyája egyszerűen szétrobbant, jó fél négyzetméteren apró, véres, kocsonyás csontszilánkokkal terítve be a szoba törmelékekkel teli padlóját. Aznap épp nem hajolt le eléggé, miközben jól tudta, hogy egész nap szerb mesterlövészek figyelik a rommá lőtt várost. Sokáig védtük a várost, de most már menekülnöm kellett, most már nem láttam értelmét a további ellenállásnak. Az összes katonámat megölték, eddig sikerült visszatartani a JNH-t (Jugoszláv Néphadsereg) a város megszállástól. Másnap éjszaka osontam ki az egyetlen lehetséges kijárat felé. Útközben lövésre, kiabálásra, és sírásra lettem figyelmes a közeli templomrom irányából. A templom még ép falához lapultam, miközben láttam egy őrt álló szerb katonát. Ő nem vett észre. Végül aztán nyugodtan kiléptem a fal mögül. Hirtelen rám fogta fegyverét, mire rávigyorogtam. Erre ő is elmosolyodott, majd intett, menjek közelebb. A JNH egyenruháját viseltem. Maguk közül valónak gondolt. Nyújtotta a kabátja mögött rejtegetett pálinkásüveget. Félig volt, ezért jól meghúztam, miközben villant a Specnától örökölt késem. Eldobtam azt a rettenetesen bűzös lötytyel teli üveget, majd befogtam a száját. A gyenge minőségű szesz égette a torkomat, miközben a

katona csendesen kiszenvedett kezeim között. Bekukkantottam a templom ajtórésein. Egy fejetlen, vérző női hullát láttam, mellette egy tizenéves kislányt. Patakokban ömlött a könnye. Egy katona a fejére szegezte a fegyvert. A lány már túl volt azon, hogy törődjön az életét kioltani készülő fegyverrel. Egyre csak halott anyját szölongatta, csakhogy ő már sosem válaszolhatott neki. Beléptem. A katona riadtan felém fordult. Valamit kiabált nekem, mire felugatott az AK-47-esem, beléfojtva a szót. A lány sírós, de nagyon is okos, barna szemekkel nézett rám. Látta az egyenruhám, mégis azonnal ráérezett, én nem szerb vagyok. Ezután együtt menekültünk tovább.

Miután végre sikerült kijutnunk a JNH fosztogató alakulatai által elérhető területről, éjszakánként megengedhettük azt a luxust, hogy aludjunk pár órát, habár tüzet gyújtani nem mertünk. Mindig az ölemben kuporodva aludt el.

12.

Helga éppen ilyen helyzetben gömbölyödött össze az ölemben, már amennyire a szíjából hevenyészett beülő engedte neki. Már jó ideje nagyon fázhatótt, ezért valahogy kiügyeskedtem magam a kabátomból, és amennyire a szíjaktól lehetett, ráadtam. Hálásan pillantott rám. Szinte összeért az arcunk. Nagyon jól láttam gyönyörű szürke szemét. Ekkor egy nagyon furcsa felfedezést tettem. Elkaptam az egyik pislogását, amikor is röpke pillanatra félrecsúszott szemének szürkésege. Kontaktlencsét viselt! 1944-ben! Megállt az eszem, mégsem rezdült egyetlen arcizmom sem. Pókerarccal, gyengéden mosolyogtam rá. Most már pontosan tudtam, ki ez a nő. Csak a szándékai váltak számomra teljesen homályossá, és elképzelnem sem tudtam, hogy került ide! Sejtettem, hamarosan erre is fény derül.

Erősen délutánba hajlott az idő, mikor Ózd térségében átrepültünk a magyar határ fölött. Messze előttünk jól látszott az erdős területek között megbúvó apró völgy, Borsodnádásd térsége. Innentől ismét teljesen ismerős lett a táj. Rengeteget repültem, illetve a messzi jövőben rengeteget fogok repülni ebben a térségben. Ej, ez az időutazósi teljesen megbolondította gondolkodásomat.

Továbbrepültünk. Járdánháza és Borsodnádásd között ismét kitekertem, az út során felhasznált termikeim közül az utolsók egyikét, amivel aztán egészen Balaton községig siklottunk. Itt fogtuk meg a legutolsó termiket, miközben a karom komolyan elkezdett zsibbadni a túleröltetéstől. Ez a termik is jócskán felvitt ezer méter fölé. Ezúttal minden energiámat, ügyességemet fel kellett használnom, miközben ezt a gyenge kis szégyenlős emelést próbáltam egészen a kupolámba gyűjteni. Így már Béalapátfalváig juthattunk, de tovább semmiképp sem ment. A nap lefelé haladt a horizonton, a termikek is gyengültek és én se bírtam tovább. A Bélkő-hegy aljában, turbulens viszonyok között értünk földet. Jól odavertem magunkat, mindketten elestünk, a fű beletört barna nadrágunkba. Szerencsére a kimerültséget leszámítva semmi bajunk sem esett. Reméltem Helga nem hült ki túlságosan. Betakartam az ernyővel remegő testét. Én nem

fáztam, mégis remegtem a megerőltetéstől. Zúgott a fejem a sorozatos magasságváltozástól, amivel a távrepülés jár. Kimerülten rogytam Helga mellé. Tudtam nem kéne, mégis elbóbiskoltam.

Arra eszméltem, hogy valaki bököd.

- Kik maguk, he? Oszt hogy a fenébe kerülnek ide-e! És mi ez a valami itten magukon? – hallatszott egy öreg, reszelős hang.

- Semmi baj öreg, magyarok vagyunk! Én Egerből jöttem. Ő pedig a feleségem. – mutattam be Helgát. Helga egy rövid pillanatra furcsán nézett rám, majd öntudatos női kézfogással üdvözölte az öreget, aki megilletődve kezét csókolt neki.

- Jó nyapot! – köszönt oda.

- Jó napot kívánok! – csilingelt Helga. Már most teljesen ujja köré csavarta az öreget.

- Éhesek kendtek? Biztos sokat utaztak, de hun a járművük?

- Ezzel jöttünk! – mutatott az ernyőre Helga. Az öreg csak csóválta a fejét.

- Városiak! Mindég csak a szórakozás! – dünnyögte. – Akkor kendtek biztosan ejtőernős katonnyák! Ahun van telefon a falu hivataljában! Bizonyosan köll az maguknak! De előtte jöjjenek, egyenek kendtek!

- Köszönjük! – sugározta Helga boldogan. Én azért összeszedtem a Dakotát, majd a hátamra vetettem. Csak később villant eszembe, micsoda hatalmas sportteljesítményt nyújtottam, hiszen tandemben, motoros ernyővel, mentőernyő és vario nélkül, jóval több, mint 100km-t repültünk. Aztán jókedvem hamar lelohadt. Ez nem én koromban történt, ezért a kutya se hinné el nekem. Feltéve, ha egyáltalán hazajutok egyszer. Ekkor kínzó honvágy fogott el Olga és a kisfiam után. Könnybe lábadt a szemem, amint eszembe jutott, talán sosem fogok többé játszani a kisfiammal!

- No jól van, semmi baj! Itt már senki sem üldöz minket! – próbált vigasztalni Helga.

- Nem erről van szó! – töröltem fel könnyeimet az ingujjammal. Helga valahogy értette. Legalábbis ezt olvastam ki a tekintetéből.

- Hé, gyere! Az öreg ennivalót emlegetett. Én éhes vagyok. Te nem? – dobta föl a labdát a lány. Mosolygott. Ekkor egészen megőrültem érte. Volt valami a mosolyában, aminek nem tudtam ellenállni. Hátamra dobtam az összehajtogatott Dakotát, kézen fogtam és vidáman mentünk az öreg után, a beígért étel reményében. Hiszen én is alaposan megéheztem.

Isteni hazai füstölt szalonna, kolbász és házi kenyér fogadott. Életemben nem ettem ilyen jót, pedig odahaza a feleségem is jól főz. Egy zsúpfedeles öreg kétszoba-konyhás vályogviskóban talált ránk ennyi mennyei étel. A házikó fala fehérre meszelve, a padló döngölt földpadló. A konyha öreg, de jól felszerelt. Régi konyhai eszközök egész tárháza bizonyította, hogy itt szorgalmas kezek készítik az ételt.

- Nízd anyjuk, a fiataloknak milyen jó a huzattyuk! Ha nem vigyázunk, nem hagynak nekünk semmit télire! – mosolygott az öreg a feleségére.

- Jajj hadd má'! – azzal felénk fordult. – Ne is törőggyenek vele! Csak egy bolondos vén kecske! – mosolygott ránk.
- Aztán honnan gyűnnek? Mert Eger messze van, de osztán mégsem annyira, mint ahunnan maguk gyühettek! – találgatta az öreg.
- Igaza van. Szlovákiából szöktünk át. Fontos információkat kell átadnunk a Kormányzó úrnak. – válaszolta Helga. Kérdőn néztem rá, de az öregnek is felszaladt a szemöldöke.
- Osztán tuggya-é mit köll mondania? – nézett rá ravaszul az öreg.
- Isten segedelmével egységben a haza! – vágta rá a lány. Semmit sem értettem.
- Most ee kell mennem! – tápáskodott fel az öreg. – Annyuk-e! Hozzad ide a legjobb bort, amit a pincében talácc!
- Akkor találkozhatunk a Kormányzó úrral? – szaladt fel a szemöldököm. Ez azt jelentette, talán hogy lesz esélyem figyelmeztetni Horthyt a kiugrási kísérlet előkészítésében elkövetett hibákra? Azokra, amik miatt végül a történelem elég csúnya jövőt állított a magyarság elé a jövőben. Talán sikerülhet kijavítani a csorbát és átállni a szövetségesek oldalára, amíg még nem késő. Talán az a szervezet, aminek Helga is tagja, mégis segíteni fog nekem.
- Találkozhatunk a Kormányzóval, de előtte egy nagyon fontos feladatunk van még! – jött a válasz.
- Mi lehet olyan fontos, minthogy Horthyval az ország jövőjéről beszélgessünk? Ha ez a beszélgetés nem zajlik le, az a Kárpát-medencében élő összes ember sorsára kihat. Mégpedig rendkívül negatív irányban! – Helga kérdőn nézett rám, de csak egy pillanatra. Rögtön utána acélos tekintettel válaszolt.
- Az a feladat legalább olyan fontos! Horthy várhat! – határozta el magát. Kíváncsivá tett, közben a borért nyúltam. Koccintottunk.
- Egészségünkre! – néztem a lány szemébe. A szürke szemek valahogy zavarosnak tűntek.
- Proszta! – emelte poharát a lány. Mindketten felhajtottuk a bort. Fura ízt éreztem. Valahogy nem ilyennek képzeltem a ház legjobb borát. Szédültem kissé, ezért gyorsan visszaruskadtam a székbe.
- Huhh, de erős ez a bor! – gomboltam ki az ingem felső gombját. Rettenetesen izzadtam.
- Nyugalom, lélegezz mélyeket! – hangzott egy messziről jött válasz. Még eljutott a tudatomig, hogy valahonnan ismerős ez a hang, de kezdtem elveszíteni a fonalat. Kissé émelyegtem, majd ólomnehézzé vált a szemhéjam.
- Megmérgezz... trreeettkhhh!! – gurguláztam, majd előredőltem és zuhantam és zuhantam, és zuhantam, egyre csak mélyebbre és mélyebbre...

Fagyos szürkeség vett körül, ahogy az ernyőm összecsukódott a fejem fölött. Iszonyatosan fáztam, pedig a motor melegét még éreztem a hátamon. A vario hőmérője mínusz harmincnyolc fokot mutatott, de olyan halványan, hogy nem tudtam, valóban jól látom-e. Pörögve zuhantam lefelé. A félelem adrenalinlöketként vágott az elmémbe.

- Gyorsan, rendezd a kupolát! – jött belülről a parancs elfagyott ujjaim felé, miközben a fűtőszálas kesztyű teljes kapacitással fűtötte ujjaimat. Reflexből rántottam meg a nyitott oldali fékeket, miközben azon izgultam, hogy ne tekeredjenek be a fékeim. Sikerült megfognom a kupola pörgését. Innentől gyerekjátékká vált visszanyitnom a kupolát, majd zúgó fejjel néztem a varióra. Döbbenet láttam, hogy nyolcezer ötvenhárom méteres magasságot jelzett. B-stall! Nyilallt belém az egyetlen biztonságosnak tűnő megoldás.

A B-stallt is süllyesztőmanővernek használják a siklóernyőzésben. Ezzel már öt, és nyolc méter közötti süllyedést lehet elérni másodpercenként, jóval többet, mint fülcsukással. A B-stall kivitelezésekor a siklóernyős pilóták az ernyő elülső, A-hevederei mögötti hevedereket, a B-hevedereket húzzák le, ezzel keresztmetszetben megtörik az ernyő ívelttségét, egyfajta „V”-alakot érnek el. Ettől megszüntetik az ernyő vízszintes siklását, és jóval lecsökkentik annak felületét. Ezáltal az ernyő közel függőlegesen merülni kezd. A Dakotával is ez történt. A B-hevederek lehúzása után, a vízszintes sebesség drámai lecsökkentése után a tehetetlenségtől vészesen előrelelendültem, miközben durván hanyatt vágódtam. Végül csak behintáztam a függőlegesen merülő ernyő alá. Lassan, de stabilan süllyedtem. A vállaim nagyon fájtak a megerőltetéstől, az izmaimban éreztem, ahogy az ernyő próbál kiszabadulni a manőverből, de én keményen tartottam magam. Több mint húsz percembe került ezer méterre süllyednem. Ekkorra már kitisztult a táj. Jól látszott a lepusztított Bélkő fennsíkja, pedig úgy rémlett, nemrég még egyben láttam a hegyet, és teljes gyönyörűségében magasodott fölém, mint ahogy a valóságban azt sosem láthattam. Én már abban a korban születtem, mikor a szocialista gazdaság félig lepusztította a mészkőhegységet, a mellette épült cementgyár segítségével. Valahogy mégis láttam valamikor teljes pompájában. Csak épp sehogy sem emlékeztem, hogy mikor. A Bükk erdős területei fölött jártam, amikor rádöbbsentem, nem lesz ez így jó. Lassan visszaengedtem kétharmadig a B-hevedereket, majd hirtelen elengedtem, amitől az ernyő bebólintott. Ezt azért kellett megtennem, hogy az ernyő ne maradjon függőleges merülésben, mert akkor zsákesésben merültem volna be a fák közé. Ilyenkor az ernyő ejtóernyőként merül tovább, vízszintes sebesség, azaz siklás nélkül. Ezt hívják a siklóernyősök zsákesésnek. A siklásra most hatalmas szükségem lett, mert egyre jobban közelítettek a fák felém. Szerencsére a bebólintó ernyő gyűjtött annyi sebességet, amivel már ismét elindult a normális légáramlás a kupola körül, ami felhajtóerőt termelt. Csakhogy ez sem lett elég. Hamar rádöbbsentem, hogy ha nem sikerül a motorba életet lehelnem, a fák között kötök ki. Próbáltam beindítani a motort, de a nagy hidegben teljesen kihűlt. Képtelenségnek tűnt berántanom. Akkor itt a vége..

Vagy talán mégsem? Egy pánikszerű rántással beindult a gép. Ráadtam a kakaót, amitől hirtelen meglódultam. Boldogan éreztem, ahogy ismét emelkedek. Most már sikerülhet átrepülnöm a Bélkőt. A sebességmérő is hátszelet mutatott, mert jóval az ernyő jellemző sebessége fölött repültem. Ezek

szerint minden rendben lesz. Sajnos ekkor köhögve leállt a motor. Ezúttal végleg. Hiába rángattam, semmi. Ekkor már a Bélkő fennsíkja fölött jártam. Le kell szállnom, csakhogy a Bélkő mögé nem lehet! A turbulencia a sziklákhoz csaphat! Muszáj a sziklás fennsíkra tennem magam! Elfordultam, hogy a fennsík hosszában repülve nyolcasozással behelyezkedhessek középre. Ám a felmelegedett szikla durván emelgetett, a déli oldalon magasodó kis sziklás dombocska, pedig egyre jobban közeledett. Elfordultam jobbra, majd balra, de a szikla tovább közeledett! Újra jobbra fordultam, majd egyre vadabbul fékeztem az ernyőt, mert közeledett a jobb oldali sziklaperem, azon túl a több száz méteres szakadékkal. Önkéntelenül is tovább húztam a féket, amitől hirtelen összecsuklott az ernyő, míg háttal a magasba lendültem. Ekkor pördült velem egyet az ernyő, amitől a gyorsan közeledő sziklás fennsík került szemem elé. A kupola végül hamarabb a sziklákhoz csapódott, mint én. Ellenállhatatlan erővel tört szilánkokra előttem a kép. Elájultam.

Később léptek zajára eszméltem. Fémes ízt éreztem a számban, és iszonyatosan fáj mindenem, legfőképp a fejem.

- Helló haver! De pocsekul nézel ki! – jött felém egy bátorítóan vidám, ráadásul nagyon ismerős hang. Válaszolni akartam, ám képtelennek bizonyultam rá. A fejemben széthullott minden épkézláb gondolat. A fejfájásom is egyre erősödött, mintha kalapácsokkal ütötték volna a fejemet belülről.

- Bimm-bamm-bimm-bamm! – szóltak a harangok ütemesen, ami végül elringatott a nyugalom tengerébe...

13.

- Ébredjen uram! – hajolt fölém egy tábori felcser.

- Hol vagyok? – nyögtem kábán, mint aki nagyon hosszú álomból ébred.

- Biztonságban. – szólt a megnyugtató válasz, ami csak nagy sokára jutott el a tudatomig. Kinyitottam a szemem. Először csak homályos foltokat láttam, később boltíves, vastag fehér falakat pillantottam meg a fejem fölött. Egy hatalmas, nagy belmagasságú teremben állt a vaságyam. Mégpedig közepén. Az ablaktalan helyiséget két, mennyezetről belógatott lámpa világította meg. A vezetékek a falon kívül futottak. Mellettem egy kis asztal, rajta kötszerek, mosdótál, pár gyógyszer, fecskendő, olló. A másik oldalon pár szék. Különben a terem üresen állt. Leszámítva a felcserruhás idegent és az ajtónál álló két embert. Egy középkorú férfit és egy fiatal nőt. Mindketten rendkívül ismerősnek tündek, de akárhogyan törtem a fejem, nem ugrott be kik is ők.

- Hát nem ismeresz meg? Azok után, amiken együtt átmentünk? – nézett rám ez az ódivatúan öltözött, ámde rendkívül csinos, szürke szemű szőkeség.

- Hagyja! Feltehetően amnéziában szenved! A beadott szer utóhatása. Rövidesen emlékezni fog. - szólt rá szigorúan az öltönyös középkorú úr, aki kalapot tartott a kezében. Németül beszélt. A felcser is. Ám az a sugárzóan szép lány magyarul szólt hozzám. Ki lehet ez a nő? Az öltönyös pofa örökké mosolygós tekintete is valahogy nagyon ismerősnek tűnt. Csakhogy nem élőben. Mintha egy fényképen

láttam volna. Egy fényképen, amit egy képes könyvben láttam. Ekkor hirtelen beugrott, ki is ez az úr. Egy név merült föl emlékeim homályából. Wernher von Braun, a híres rakétatudós, az amerikai Apollo-program atyja! A náci párt kitűzőjével zakójának hajtókáján! Ettől fordult velem egyet a világ. Most már emlékszem! 1944-ben vagyunk és az a lány ott, az a Helga meg akart mérgezni!

- Meg akartál mérgezni! – olvastam fejére a bűnét. Nem bírta állni dühtől szikrázó tekintetem. Bűnbánóan félrenézett.

- Nem igaz! Egyszerű altató volt. – vallotta be. – Sajnos mikor lefordultál a székről, beütötte a fejed. Vérzett is, ezért nagyon megijedtem. Szerencsére csak a fejbőröd szakadt fel, amit a felcser ügyesen összevarrt. A koponyacsont nem sérült, noha enyhe agyrázkódásod volt, amitől egész biztosan fura álmaid lehettek.

Már mindent értettem. Pedig az a negatív spirális leesés a Bélkő felett nagyon is valóságosnak tűnt.

- Hol vagyunk?

- A Harz-hegység szívében, egy régi sóbányában. – Jött a válasz von Brauntól.

- Úristen! Csak nem a Mittelwerkben? Itt gyártják az ön által tervezett rakétákat, a V2-eseket! Később ezek a rakéták... Elakadt a szavam. Ez ugye nem igaz? Ám von Braun arca semmi kétséget sem hagyott a helyzetemet illetően.

Még 1942-ben döntött úgy Németország felső vezetése, hogy az eredetileg Peenemündében folytatott V2-es rakétakísérletek színhelyét át kell tenni a biztonságosabb lengyelországi Blizna közelébe, míg magát a gyártósort a jól védett Harz-hegység szívébe helyezték. A fegyverek gyártásának szétesztését, illetve álcázását a kényszer szülte, hiszen ezzel a lépéssel az amerikaiak bombatámadásai ellen némi védekezést élvezhetett a német fegyvergyártás. Ez történt az MP-40-esekkel is, és a V-2-es rakéták gyártósora is ezért került egy kiürült sóbánya kibővített járataiba. 1944-ben már tizenkétezer kényszermunkás zsúfolódott össze a sóbánya két, „A” és „B” tárnájában kialakított gyárban. Mai szóhasználatnál élve emberi erőforrásból tehát nem volt hiány. És kényszermunkásokból aztán bőven akadt a Harmadik Birodalomban! A meghódított területek lakossága és katonasága rengeteg „humán erőforráshoz” juttatta a nácikat. 1944-re már 662 darab V-2-es rakétát állítottak elő kényszermunkával a tárnákban, az SS felügyelete alatt. A munkások embertelen körülmények között dolgoztak és haltak meg. Végül összesen hatvanezer kényszermunkás izzadt vért és verejtéket nap, mint nap a Mittelwerk a tárnáinak mélyítésén és szélesítésén, valamint a későbbi gyártó komplexumban, összesen mintegy négyezer ötszáz V-2-est legyártva. Ezekből aztán nagyjából 500-at tettek tönkre maguk a munkások, a saját munkájuk szabotálásával. Ennyivel kevesebb működő bomba hullt London lakosságára. A munkások nagy árat fizettek mindezért. A hatvanezer kényszermunkásnak nagyjából fele pusztult el az embertelen körülmények, az SS verései, vagy a kápók kegyetlenkedései következtében. Az „A” tárna északi végébe telepítették a Junkers hajtóművek gyártósorát, ezt Nordwerknek nevezték. Ezen tárna déli oldala adott otthont a V-

1-es, egy pulzáló sugárhajtóműves szárnyas bomba, amolyan kezdetleges robotrepülőgép gyártósorának. Ezt Mittelwerk II-nek nevezték el. Az „A” tárnával párhuzamosan futott a hegy gyomrában a „B” tárna. Itt működött a tulajdonképpeni V-2-esek gyártósora. A két tárna majd két kilométer hosszan, nyújtott „S” alakban kígyózott be a hegy gyomrába. A régi sóbánya tárnáinak ekkora méretű kimélyítésén a kényszermunkások 1942 óta dolgoztak. A két tárnán normál nyomtávú vasúti sínek lettek lefektetve, amiken kettesével elhelyezett csillék segítségével, futószalagszerűen építették a rakétákat. A két párhuzamos tárna között szerelőcsarnokokat alakítottak ki, itt folytak az egyes szerelési műveletek. A csarnokok hat, hét méter magasok, és nyolc, tizenegy méter szélesek voltak. A készre szerelt V-2-es rakéták aztán a 41-es csarnokba kerültek. Ennek a belmagassága elérte a tizenöt métert. Itt egy daru segítségével a talpára lehetett állítani a V-2-est. A kényszermunkásokat a buchenwaldi koncentrációs táborból toborozták, majd a gyárban kétfelé osztották őket. Szakmunkát végző szakmunkásokra, vagy kétkezi munkát végző segédmunkásokra. Mindenki napi tizenkét órát dolgozott, váltott műszakban, hogy a termelés folyamatosan haladhasson. A rabok öltözete általában egy egyszerű fapapucs és a sima rabruha volt. Ez az öltözet egyáltalán nem védte meg őket a téli hideg ellen, így télen különösen felszaporodtak a halálesetek. Emellett az SS által felderített tényleges, vagy kitalált szabotázsakciókon kapott rabokra is akasztás várt. Nemegyszer egy egész munkásbrigádot akasztottak fel a többiek szeme láttára csak azért, hogy példát statuáljanak. Az ilyen nyilvános kivégzéseket szintén a 41-es csarnokban hajtották végre. Ebben az évben azonban nemcsak a kényszermunkásokat vádolták meg szabotázsakciókkal, hanem magát von Braunt is...

- Látom jól megtanulta a történelmet. Helyes! – szakított félbe somolyogva von Braun. – Mindazonáltal kérem, inkább ne folytassa! Nem akarom tudni a jövőt! Azért vagyunk itt, hogy segítsek maguknak visszajutni a jövőbe, saját világukba. Mégis; többet semmi esetre sem akarok tudni, mert azzal megváltoztatnám a történelem kerekét. Isten tudja! Ezekben a sötét időkben, nagy szüksége lenne a német népnek egy ilyen hatalmas lehetőségre. De féltő, rossz kezekbe kerülhetne. Ezért mikor visszaküldtem magukat a saját korukba, megsemmisítem ezt a gépezetet, az összes tervrajzzal együtt.

- Miért segít? És miért mond le a jövő kutatásáról? – lepődtem meg. Von Braun rámosolygott Helgára.

- Nem is tudja milyen szerencsés, amiért egy ilyen asszony szerelmét tudhatja a magáénak! – nézett rám őszinte elismeréssel a rakétatudós. – A kérdésére a válaszom a következő. Mikor Helga először megjelent nálam, nem hittem neki. Ekkor megmutatott egy vaskos levelet. Nekem címezték. A saját kézírásommal. Elképedve bontottam fel. A levél fejlécén valami NASA űrrepülési központ neve állt. A levélben a jövőbeli önmagam utasításait olvashattam végig Helgát, és magát illetően. Emellett egy részletes leírást tervrajzokkal, ami egy Időáthelyező-szerkezet megépítéséről szóltak. A levél 1977-es keltezéssel

érkezett. Emlékszem, a megdöbbenéstől le kellett ülnöm. Ez több volt, mint amit elképzelni merészeltem! Szóval mégiscsak sikerült! A nagy álmom, hogy embereket juttathatok az űrbe. Sikerült! Vagyis sikerülni fog! – javította ki önmagát. -A levél érkezéséig mélységes letargiában dolgoztam, ebbe a földalatti pokolba számúzve. A rakétámat emberi űrutazásra szántam, a tudomány szolgálatában. Verne Gyula fantasztikus elképzelését szerettem volna egész életemben megvalósítani. Ember a Holdon! Micsoda idea! Ehelyett egy örült diktátornak építettem rakétát, amit terrorbombázásra használ. Az emberiség boldogulása helyett az emberek pusztítására. – láttam a csüggedést a szemében.

- Csakhogy a levél tartalmazott egyetlen szót is, a megfelelő szövegkörnyezetbe ágyazva, amit csakis én értettem. A szó olyan környezetben lett elrejtve, amiből egészen mást olvas ki mindenki, kivéve saját magam. Én értettem. Hiteles üzenetet kaptam. Ezek szerint akkor megvalósítottam az álmomat, mégis sikerül majd embert küldeni a Holdra. Méghozzá az általam tervezett rakétán! Helga, ez a rendkívüli nő visszaadta a hitem, amit régen elvesztettem. A lányommá fogadtam.

- Erről tudok! – vágtam közbe. – Engem meg az öccsének fogadott, Leslie von Braun néven. Láttam az útleveleket. - néztem Helgára. Ő durcásan pillantott rám.

- Szóval tudtad, mégse szóltál. – vádolt meg.

- Miért szóltam volna? Te rejtegettéél piszkos kis titkokat! – vágtam vissza. - Kíváncsi vagyok, miket rejtegetsz még előlem?

Helga arcát a harag pírja borította el. Mérgesen dobbantott, de mielőtt szóra nyitotta száját, von Braun professzor megelőzte.

- De kérem! Nyugodjanak meg! Folytassuk inkább!

- Rendben! – hagytam rá. Különben is nagyon kíváncsivá tett.

- A jövőbeli magam utasításokat hagyott rám. Legelőször is szem előtt kellett tartanom, hogy a jövőt semmi esetre sem változtathatom meg. Ezzel nemcsak magamat, de az egész világot óriási veszélybe sodorhatom. Már az is óriási veszélyt rejt, hogy maguk itt vannak.

Ezek szerint semmi értelme sincs a tervemnek, miszerint figyelmeztetem Horthy Kormányzót a bekövetkező kiugrási kísérlet kudarcára. Emellett a Vörös Hadsereg mindenképp megszállja Magyarországot. A jaltai konferencia is lezajlott már, ahol a nagyhatalmak vezetői Churchill, Roosewelt és Sztálin felosztották Európát maguk között. Magyarország mindenképp orosz fennhatóság alá kerül, akár sikerül a kiugrás, akár nem. Be kellett látnom, tévedtem. Talán jóval többet veszíthettünk volna a kis magánakciómmal, mint amennyit nyerünk.

- A lehető leghamarabb vissza kell önöket küldenem a saját világukba. – folytatta von Braun.

- Helga ugyanabból a korból származik mint én? – kérdeztem.

- Nos, nem egészen. De azt az utasítást hagytam magamra, hogy ugyanabba a korba küldjem vissza önöket. Percre pontosan meg lett határozva az idő, és

méteres pontossággal a helyszín. Csak azt nem értem, hogy miért kell önöket egy tömör mészkőhegység kellős közepébe elhelyeznem, az ezredforduló után. Pedig a koordináták szerint erre kaptam utasítást. Talán ott is egy bunker van a hegybe vájva, ahol épp a maguk időáthelyező szerkezete található?

- Talán a Bélkő-hegyről beszél? – szaladt fel a szemöldököm.

- Igen – ismerte el.

- Akkor lényegesen egyszerűbb a válasz. Nincs ott semmi. Egész egyszerűen egy cementgyár az ezredfordulóra lebontotta a fél hegyet. – világosítottam fel.

- Értem. Ebben az esetben semmi akadálya, hogy az időáthelyezés megtörténhessen. Remélem nem túl fázósak. – nézett ránk von Braun szúrós tekintettel.

- Miért? - lepődtem meg.

- Mert meglehetősen fagyos dolog az időáthelyezés. – nézett rám von Braun.

- Miért nem lepődöm meg? – forgattam a szemem cinikusan, miközben Helgára néztem. A szemén láttam, hogy értette a célzást.

- Még valami. – szólt utánunk a rakétatudós. – Tudnak repülni?

14.

A Harz-hegység egyik csúcsán álltunk. Nem túl kellemes starthely, leszálló meg sehol. Talán nem is lesz szükség rá. Von Braun, felhozatta azt a furcsa gépezetet, amit Időáthelyező-gépnek hívott. Egy fura, nagyon rövid csövű forgótáras pisztolyra emlékeztetett, ravasz és markolat nélkül. Érdeklődve nézegettük a szerkezetet, míg ő az ernyőt nézte, ami kiterítve várta a startot. Bekötöttük magunkat.

- Ez az izé valóban repül? – nézett rám kételkedve.

- Az én koromban „ez az izé” ezrével röpköd a levegőben. És egyszerű sportolás céljából. Katonai felhasználása nem terjedt el. – válaszoltam.

- Hihetetlen! Ebben a korban biztosan bevetnék a szövetségesek ellen! – képedt el, von Braun. Eszembe jutott, hogyan indult el „ez az izé” világkörüli hódító útjára. Érdekes történet.

1952-ben Domina Jalbert a körkupolás ejtőernyőre légáramlás hatására felfúvódó légcellákat varratott. Ezeket a felfúvódó zsákokat kamráknak nevezte el. A kamrákban lévő szabályozható rések segítségével az ejtőernyő irányíthatóvá vált, ami hatalmas mérföldkönek számított a korábbi ejtőernyőkhöz képest. Két évvel később Walter Neumark a Flight Magazinban írt cikkében megálmodott egy olyan korszakot, amikor a vitorlázó pilóta szikláról, vagy lejtőről elstartolva repülni kezd. A cikkben a hegymászókat emlegeti, mint célcsoportot, hiszen így nem kell gyalogosan leereszkedniük a hegyről. A cikkben elég pontosan eltalálta a jövőt...

1961-ben egy francia mérnök, Pierre Lemoigne tervei alapján elkészült a Para-Commander. Ez egy irányítható háromszög alakú ejtőernyő volt, amit már a kereszt, és hossz tengelyen át irányítani lehetett. Ez lehetővé tette, hogy

vízisível, vízfelületről startolva motorcsónakkal levegőbe vontathassák a Para-Commandert.

Ekkoriban kezdett a NASA-nak égetően szükségessé válni egy, az űrből visszatérítő rendszer létrehozása az Apollo, majd később a Gemini programjához, mellyel a Holdról visszatérő űrhajó a Föld légkörébe lépve, irányíthatóan tudna a megfelelő helyen landolni.

Domina Jalbert - az 1952-es találmányát továbbfejlesztve - megalkotta a „Parafoil-t” amely cellákra felosztott, kétrétegű szárnyszelvény. Ez a szerkezet elöl nyitott beömlőkkel rendelkezik, aminek következtében az áramló levegő fújja fel, és tartja nyitva az alakját. „Ram-air design-nak” nevezte el. Találmányát 1963. január 10-én szabadalmaztatta az USA-ban. A Jalbert által tervezett parafoil-szerkezet lett volna az alapja az űrből visszatérő űrsikló siklószárnyainak, melyet a NASA-nak fejlesztett. Ezzel már irányíthatóvá tehetők volna a visszatérő egységek landolását.

Domina Jalbert mellett David Barish is kifejlesztette a maga NASA-nak szánt, űrből visszatérítő szerkezetét, a Sail Wing-et. Ez egy egyrétegű ejtőernyő-anyagból varrt szárny szerkezet volt, ami irányított siklásra is képessé vált. A Sail Wing-et lejtőn tesztelték először, a Hunter Mountain-ban 1965-ben. Ekkor kötötték össze először a „siklás”-szót az „ernyővel” (para-gliding). Furcsa módon a Sail Wing évtizedek óta aludta Csipkerózsika-álmát, mígnem az Ozone nevű siklóernyőket gyártó cég 2012-ben kijött az XXLite nevű légcella nélküli, egyrétegű ernyőjével, aminek szerkezete kísértetiesen emlékeztet Barish Sail Wing-jére. Az XXLite egy ultrakönnnyű siklóernyő lett, mert legnagyobb méretében is mindössze 1,4 kg-ot nyom, míg a többi siklóernyő ennek a súlynak átlagosan a háromszorosát teszi ki.

A NASA egyik mérnöke Francis Rogallo, feleségével együtt már korábban kialakítottak egy szárny szerkezetet, amelyet 1948-ban szabadalmaztattak. A találmány lényegében két egymáshoz illeszkedő, huzalokkal merevített csővázaz vitorlafelület. A csövek középső csatlakozási pontján függeszkedik a pilóta, míg a kormányzását, súlypontáthelyezéssel végzi. Ezt a találmányt 1963-ig nem használták, mígnem a NASA a fenti űrhajó-visszatérítő rendszerére keresett valamilyen megoldást. Ez pont kapóra jött Rogallo-nak, aki a találmányában látta a probléma megoldását. Rogallo terve az volt, hogy amíg a Gemini, vagy az Apollo el nem éri a 60.000 Láb (kb 19.800m) magasságot, addig a szárny becsomagolva lenne az űrhajó testébe, amikor is megkezdődne egy nyitási folyamat. Ha minden rendben menne, akkor 20.000 Láb magasságban az űrhajó átalakulna a világ legnehezebb sárkányrepülőjévé. Az űrhajósok egyszerűen levitorláznának vele a leszállásra kijelölt területre.

1964-ben azonban a NASA a vízreszállás koncepciója mellett döntött, így mindhárom tervezet dugába dőlt. Rogallo szerkezetéről időközben tudomást szereztek a vízisízők, akik végül is sportcélra kezdték alkalmazni. Innen indult a sárkányrepülő sport világméretű útjára.

Ezalatt Domina Jalbert Parafoil-ja is kezdett beérni, csak hogy a Rogallo-féle sárkány népszerűsége pár évtizedig teljesen kiszorította azt. A 70-es és a 80-as évek leginkább a sárkányrepülés látványos térhódítását eredményezte. Később azonban a Parafoil is megtalálta a számítását; forradalmasította az ejtőernyőzést, az irányítható légcellás ernyő, magyarul a „paplanernyő” kialakításával. A Ram-air design segítségével a paplanernyősök már nem csak irányítható ejtőernyőket, hanem ernyőjük szárnyformája miatt már némi vízszintes sebességgel is rendelkeztek. Ezzel megjelentek a siklószámmal rendelkező ejtőernyők.

Így történhetett meg, hogy az ejtőernyősök időnként próbálgatták szerelésüket dombokon, hegyvidékeken, hátha megspórolják a repülőgépes felszállítás költségeit. Az első Parafoil-ernyők csekély siklószáma nem sok repülési lehetőséget rejtett magában. Ám időközben növelték a légcellák számát, miközben csökkentették a cellák keresztmetszetét. A zsinórok átmérője is csökkent, a zsinórozás technikája fejlődött, amitől egyre jobb siklási képességekkel rendelkező ernyőket kaptak. Eljött az idő, amikor a légcellás ejtőernyők képessé váltak meredek hegyoldalról startolva magasan a levegőbe emelni az ejtőernyőt.

A Manual Magazinban megjelent egy cikk Dan Poynter-től, „lejtőn szárnyalás” címmel. Ez a cikk megihletett három jó barátot. Jean-Claude Bétemps, André Bohn és Gérard Bosson 1978 júniusában a Mieussy-beli Pertruiset-hegyen siklóernyős történelmet írtak, mikor a meredek hegyoldalról elstartolva, 24 m²-es Stratocloud-jukkal 100 m-t repültek. Az ejtőernyő bizonyított, képes a repülésre.

Bosson idővel iskolát alapított és a starttechnika is sokat fejlődött. A hagyományos belefutó start 1980-környékére datálható, előtte az ernyőket még nem a felsővitorlára, hanem az alsóvitorlára fektették. Így azonban a cellák elég rosszul töltődtek, állandó startsegítőkre volt szükség. Később erősebb szélben is próbáltak startolni, mikor az ernyőt muszáj lett a felsővitorlájára fektetni, majd szembefordulni vele, hiszen így nagyobb erőt lehet az ernyő felhúzásába belevinni. Kifejlődött a kiforduló starttechnika, aminek segítségével az erős szélben startolva, akár segítők nélkül is levegőbe lehetett emelkedni és a lejtőszélben huzamosabb ideig a levegőben maradni.

Az iskolába egyre több hegymászó is jelentkezett, akik sokszor híres hegyekről startoltak, miután megmászta azt. A hegyi sportokkal, valamint repüléssel kapcsolatos magazinok megteltek az új repülősporttal kapcsolatos cikkekkel. A siklóernyőzés elindult világhódító útjára. A siklóernyők gyártására, és fejlesztésére is egyre komolyabb igény mutatkozott, így a sportág világhódító útját egy új iparág, a siklóernyős szerelések gyártása kísérte.

1987 elején Végh István (Kódis) egy kölcsönkapott Saleva típusú siklóernyővel végrehajtotta Magyarország első siklóernyős startját az Újlaki hegyről. Ezzel Magyarországon is megjelent az új örület, a siklóernyőzés. Ekkoriban Nagy Zoltán is megvarrta élete első ernyőjét, ami még túl nehézre

sikeredett ezért nem repült, mégis jó irányt mutatott a további fejlesztések terén.

A rendszerváltás előtt a magyar ejtőernyőzés központja Gödöllő volt. Itt is komoly próbálkozások történtek, hogy az ejtőernyős ugrásból kihagyhassák magát a felszállító repülőgépet. 1988-ban Szabó Péter, több társával együtt fix köteles autós vontatással próbálkozott a levegőbe emelkedni, kiselejtezett ejtőernyők segítségével. Noha a mutatvány nem volt veszélytelen, két év alatt több mint 300 startot végeztek, minimális baleseti statisztikával. Mindenféle ernyőt kipróbáltak, a körkupolástól, a körkupolásból átalakított Rogallo-ernyőn át a légcellásig. A következő évben aztán a gödöllői ős-siklóernyős csapat meghódította az isaszegi dombot, majd a galyatetői sípályáról végrehajtották az első klasszikus hegyi magasstartot egy Cloud-ernyővel. Röpké egy év alatt meghódították Fótot, Dobogóköt, Csővárt, a Kékestetői sípályát. 1990-ben Kesztlőcön, majd a Kétágú-hegyen is jártak, sőt az első siklóernyős tandemet is sikeresen végrehajtották. Szabó Petiék 1993-ban jutottak hozzá az első igazi siklóernyőhöz, egy Nova CXC-hez, amivel már abban az évben óras időtartamokat tudtak repülni.

A Katona Péter által összevarrt két RL-10-es ejtőernyő első kísérleti repülése 1990-ben történt. Ezidőtájt ő is foglalkozott siklóernyő-gyártással.

Végül aztán Óbudát is meghódította az új örület, a siklóernyőzés. Az első startot Dr. Bocsák Béla hajtotta végre 1990-ben. Bocsák Béla Genair 310-esét Nagy Zoli az MSE megbízásából lemásolta, amiből megszületett egy, már teljesen használható, jó repülőtulajdonságokkal rendelkező siklóernyő (jelenleg a Közlekedési Múzeum állományába tartozik).

1989-ben Nagy Zoli az új ernyőjével elstartolt a Szársomlyóról. 1991-ben Zoli új ernyő megálmodásába fogott. Tiboldi András /Tigrinc/ felkérésére aztán elkészítette a másodpéldányát is, melynek a "Honeybee" nevet adták. Később ez az ernyő híressé vált, hiszen vele repült Tigrinc Magyarországon először távot a Hármashatár-hegyről a Farkashegyre. Nem sokkal később meg az Újlakin ő repülte a Honeybee-vel az első 3 óra feletti időtartamot. Mindezt akkor még varió nélkül tette.

Zsédely László ejtőernyős oktató is sikeres startokat végzett „Bádogernyő” nevű szerzeményével, melyet szintén Nagy Zoli varrt. A Bádogernyő neve onnan ered, hogy jó nehéz hőlégballon-anyagból készült és az egyik felülete alumínium-impregnálású.

Az ős-időszaknak az első magyar siklóernyős oktatótáborral lett vége, ahol olyan nevek végeztek, mint Simonics Péter, Pálfí Béla (Gombóc Artúr), Szabó Péter, Zsédely László. Ekkorra Simonics Peti az Edel-ernyők forgalmazásával, Pálfí Béla a UP-ernyők forgalmazásával próbálta kielégíteni a siklóernyőzés iránt érdeklődők ernyő és repülés-éhségét.

Gondolataimból von Braun ébresztett.

- Ez az izé tényleg működik? Olyan gyenge anyagú lélekvesztőnek tűnik, ahogy kiterítve fekszik itt. Szinte hátborzongató, hogy semmi merevítése sincs.

- Majd meglátja. Készen áll?

- Igen. És maga?

Ránéztem Helgára. Ezúttal jól be volt öltözve. Vastag, bélelt bőrkesztyűt, bőr pilótadzsekit, bőr sisakot, és szemüveget viselt. A bekötőhevedereit kicseréltük egy általam átalakított katonai hevederzetre. Én is vastagon beöltöztem. Helga mosolygós szemmel tisztelgett. Elvigyorodtam.

- Készen állunk. Azonnal startolunk. Ég önnel! Ha elmentünk, ne feledje elpusztítani a gépet és a dokumentumokat. – azzal felhúztam az ernyőt, majd kifordultam. A Dakota jóindulatúan lebegett a fejünk felett. Pár lépés, és a levegőbe kerülünk. Von Braun indította a gépet. Picit várni kellett míg felpörgött, majd kékes szikrák pattantak rövid csövén. Elstartoltunk. Amint a levegőben voltunk, alig tudtam Helgát az ölembe húzni, máris kékes jégszilánkok repültek felénk. Körbevettek, majd szikrázva összeálltak egy hatalmas jeges marokká, ami fogva tartott, magába nyelt minket. Össze-vissza hánykolódtunk, miközben a jeges marok egyszerűen szerterobbant. A levegő azonnal megnyugodott, de csak egy pillanatra, mert egy másik, nagyobb jeges marok formálódott körülöttünk. Apró kék villámok cikáztak. Reméltem az ernyőt nem találják el ezek a mini villámok, mert akkor kigyullad. Sajnos reményeim ellenére eltalálta az egyik. Azonnal lángot fogott. Szerencsére a jeges marok hideg szorítása sem tartott sokáig. Csakhamar kitisztult az idő. Közvetlen egy erdős terület fölött repültünk. A Harz-hegység teljesen eltűnt, csak balról pillantottam meg egy ismerős, félig lepusztított mészkőhegyet.

- A Bélkő! – kiáltottam fel örömben. Jobbra nézve láthattam a régi cementgyárat, ami valahogy apróbbnak tűnt, mint emlékeimben. Ráadásul üzemelt. A helyén nyílt élménypark csúszdáit se láttam sehol. Furcsa. Ekkor előrenézve, megrökönyödve tapasztaltam, hogy az erdőből már nem érünk ki. Túl alacsonyan repültünk. Helga felfelé mutatva felsikoltott. Felnéztem hát én is. Bevallom, ronda látványt nyújtott az égő ernyőnk. A tűz egyre gyorsabban terjedt, a menetszél nagyban segítette benne. Egyre meredekebben siklottunk, egészen közel a fákhoz.

- Gyorsan szorítsd össze a combjaidat, meg a karjaid simítsd a törzsedhez. Ez meredek landolás lesz! – kiáltottam rémulten. Ekkor a siklásunk ereszkedésre, majd rövid zuhanássá vált. Egyenesen a fák lombkoronái közé.

Három fa szerteágazó gallyai között törtünk utat magunknak. Ezernyi karcolást gyűjtöttünk össze, mikor egy erős rántással fennakadtunk a zsinóroknál fogva. Az ernyő kupolája addigra teljesen elégett. A zsinórok egy része is lángot fogott. Szerencsére csak két méter magasan lengtünk a zsinóroknál fogva. Gyorsan kibújtattam Helgát a hevedereiből, majd leeresztettem, amennyire csak tudtam. Elengedtem. Nagyot huppanva ért földet. Én is kibújtam, majd egy gyors tigrisbukfencsel értem földet. Kissé megütöttem a combomat, talán be is kékül majd, de ez nem érdekelt. A Dakotának vége. Pont, mielőtt vissza tudtam volna adni jogos tulajdonosának! Hogy fogom ezt kimagyarázni! Ám mindez, egyelőre nem fontos! Helgára néztem. Remegett a szája.

- Jól vagy?

- Jól. És te?

- Én is. Sétáljunk ki az erdőből és nézzünk szét, hol vagyunk. Nem teljesen oda érkeztünk ahová elterveztük. Remélem legalább az évszámot eltaláltuk.

- Oké, menjünk. – a lány most valahogy nagyon idegesnek tűnt. Mintha mondani akarna valamit. Mintha a megfelelő időpontra várna, ami még nem jött el. Vártam hát, majd csak kiböki. Eközben találtunk egy szűk erdei ösvényt, ami lefelé vezetett.

- Ezúttal nem remekeltél a repüléseddel. A leszállásod is csapnivalóan sikerült. – nézett rám mérgesen.

- Mit akarsz ezzel mondani? – nem értettem.

- Ó, semmit! – azzal elfordult. Vajon mi baja lehet? Vártam, de csak nem bökte ki, mi bántja. Ehelyett sírva fakadt. Próbáltam megnyugtatóan átölelni, de eltolt magától.

- Ennyire nem tetszett a siklóernyőzés? – értetlenkedtem, pedig tudtam, nem erről van szó.

- Hagyj békén! – jött a válasz. Elfordult, miközben láttam a válla rázkódásából, hogy sír. Kénytelen voltam teljesen békén hagyni. Egyszerűen nem tudtam mit tenni, csak álltam ott tanácstalanul és néztem a szép szőke hajkorona két oldalán ütemesen rázkódó vállakat.

Később egyetlen szó nélkül folytattuk utunkat. Elképzelni sem tudtam, mi rosszat tehettem. Csak mentünk egymás mögött, mint két idegen. Kijutottunk a falu mellé. Valahogy nem erre emlékeztem. Minden csendes, szinte kihalt. Jött egy autó. Elképedtem. Egy öreg Opel Rekord volt, teljesen újszerű állapotban. Az évjáratot nem tudtam megállapítani, de olyan 60-as, vagy talán 70-es évekbeli lehetett. Kisvártatva megjelent egy Volkswagen bogár, majd egy Trabant is. Már csak egy Wartburg hiányzott! Bingó! Épp most kanyarodott ki az egyik mellékutcából. Vajon hol vannak a modern autók? Mi ez a veteránautó-felvonulás? Még valami nem tetszett. Bélapátfalván jártunk, ez biztos! De a faluban minden olyan ódivatúnak látszott. Sok helyen még szalmatetős házakat láttam, esetleg régi cseréptetős épületeket. Ezeknek a cseréptetőknek, pedig semmi közülük sem volt a modern cserepekhez. Összenéztünk Helgával. Valahogy elmúlt az a rejtélyes rosszkedve. Helyét felváltotta a kíváncsiság.

- Nézzünk el a városházára! – indítványoztam. Gyorsan beleegyezett.

A városháza épülete előtt a megdöbbenéstől földbe gyökerezett a lábunk. Az épületet valójában faluházként tartották nyilván, legalábbis ez a felirat állt a homlokzatán. Vagyis nem stimmelhetett valami a korról, mert Bélapátfalvát már vagy húsz éve városnak nyilvánították. Legalábbis abban a korban, amelyikből jöttünk. Ám minket nem egészen ez döbbsentett meg olyan nagyon. A faluház tetején egy hatalmas horogkereszt állt! A bejárat mellett a Nyilaskeresztes párt hirdette, hogy ez a falu pártszékháza is!

15.

- Most mit teszünk? – nézett rám tanácstalanul Helga. – Rossz korba kerültünk.
- Nemcsak rossz korba, hanem valami alternatív idősíkfélébe juthattunk. Meg kell tudnunk az évszámot! – jelentettem ki, mint aki tudja is, miről beszél. – Azután meglátjuk, mi lesz. - ebben maradtunk. Az első adandó alkalommal a járókelőktől megpróbáltuk megtudni, milyen évet írunk. Nagyon hamar elsiettek. Végül csak kinyögte valaki, miközben úgy nézett ránk, mintha sültbolondok lennénk. 1977-be csöppentünk. Majdnem negyven évvel korábban landoltunk a saját korunkhoz képest. Helga összeroskadt.

- Most mihez kezdünk? – nyögte. Sejtelmem sem volt. Tanácstalanul álltam mellette. Ekkor két fekete, sötétített üveges Mercedes-limuzin fékezett mellettünk. Kivágódott az ajtaja, majd két-két nagydarab rosszarcú fogdmeg betuszkolt minket a hátsó ülésre. Géppisztoly csöve nyomódott a bordáink közé.

- Csak viselkedjenek nyugodtan és mi is nyugodtak maradunk. – nyögte egyikük, hagymabűzt eregetve ocsmány pofájából.

- Kik maguk, és hova visznek minket? – érdeklődtem, elfordulva a hagymástól.

- Kuss! – azzal ököllel a képembe vágott. Már épp gyógyult a Gestapo-fiúk által felszakadt ajkam, ami ekkora atrocitástól ismét elkezdett vérezni.

- Töröld meg a pofád! Hallod? Össze ne vérezd a kárpitot, mert még egyet kaphatsz! – ugatott rám a hagymás, iszonyatos szagot árasztva magából.

- Te meg máskor ne zabálj annyi hagymát, ha mellém osztanak be! – fortyant fel a másik gorilla. A géppuska csövét egy percre sem vette el a bordáim közül.

- Ne mond meg, mit egyek és mit ne! Te alkoholista görény! – nézett szigorúan társára a hagymaszagú pofa.

Egerig mentünk, a rendőrségi épületig. Ott kituszkoltak a kocsiból, majd bevittek az épületbe. Itt is láttam a nyilaskeresztes emblémát. Meg mást is. Az SS-emblémát. Ez egyre jobb. Most mi lesz?

- Kik maguk, és hogy kerülnek ide? – tette fel nyájasan kérdését a nyilas kihallgatótiszt. –Válaszoljanak! – harsogta. Csendben maradtunk.

- Egy nagyon egyszerű kérdést tettem föl maguknak!

Csend. Törtem a fejem, de semmi elfogadható magyarázattal sem tudtam szolgálni.

- Rendben. Maguk akarták. Kiveretem magukból! – szólt vészjóslóan. – Kocsis tizedes!

Az első ütés a szememet érte. Csillagokat láttam. A második ugyanott. Ettől ismét felrepedt a szemhéjam. Helgát közben teli tenyérrel alaposan fölpofozták. Sikított, de ez senkit sem érdekelt. Ránéztem. A vöröshagymás gorilla ujjainak lenyomata ott piroslott az arcán. Ettől dühbe jöttem, miközben még vártam a kedvező alkalmat.

- Most bemutatjuk, mire számíthatnak, ha nem beszélnek. – rám nézett. – Gondolom, nem szeretné, ha bájos nőcskéjének a pofikáját elcsúfítanánk igaz? Könnyűszerrel eltüntethetem magukat, hallják? Beszéljenek!... Kopogtak.

- Mi van már? – nézett ki az ajtón a tiszt. Valamit beszéltek hozzá.
- Hogyhogy mit! Épp vallomástételre bírom ezt a két kémet! – háborgott a tiszt. Újabb beszéd, mire hosszas csend. Majd léptek zaja. Ekkor beúszott a látóterembe a kihallgatótiszt torz vigyora.
- Nincs szerencsédtek mocskok! A német Gestapo is érdeklődik irántatok! Ők majd ügyesebben megoldják a nyelveteket, ebben biztosak lehettek! Kocsis tizedes!
- Igenis!
- Amíg megérkeznek német bajtársaink, kísérd le ezeket a cellájukba!

Elfüggönyözött, rácsos rabszállító teherautón vittek minket valahová nagyon messzire. Örültem, hogy ismét mellettem lehet Helga. Nem nézett ki túl jól. Csúnyán megverték. Ahogy engem is. Szótlanul ültünk egymás közelében, a fogdmegek szigorú tekinteteinek keresztüzében. Mi lesz velünk? Hová visznek? Sejtelmünk sincs.

Döccenve megállt a rabszállító. Letuszkoltak a kocsiról minket. Egy másik csapat várt ránk. Négy géppisztolyos őr, meg egy SS-tiszt fogadott minket. Aláírta a szokásos formásokat, majd felraktak a németek teherautójára. A két géppisztolyos katona is beszállt. Ám ezek mintha nem olyan szigorúan néznének ránk. Sőt, egész barátságos, nyílt tekintettel méricskéltek. Még a géppisztolyok sem ránk szegeződtek. Elindultunk. Éreztem, itt az idő. Ezek nem őriznek minket. Már épp mozdultam volna a legközelebbi ellenfelem felé, mikor magyarul, erős német akcentussal megszólalt a velünk utazó tiszt.

- Remélem, jól utaztak. Elnézést a kényelmetlenségekért, amit a magyar kollegáktól el kellett szenvedniük, de ők semmiről se tudnak. Már nagyon vártuk magukat. Legfőképp pedig a legjobb barátjuk szeretné mihamarább viszontlátni magukat.

A szívélyes fogadtatás meglepett. Nem tudtam mire vélni, ezért belementem a játékba.

- Megkérdezhetem, hogy kicsoda ez a jó barát? – kérdeztem rá.
- Hát nem is tudja? – nevetett. Az örök visszanevettek. Nem ezt vártam.
- Találja ki! – mosolygott rám az SS-egyenruhás. –És biztosíthatom, épp hozzá megyünk.
- Hová? – néztem rá.
- Hová, hová? Hát Peenemündébe! Tovább segíték. A Führer legújabb titkos fegyverkutatóján dolgozik. Ezúttal nem rakétákat épít. Sokkal fontosabb és sokkal titkosabb kutatást vezet. A világűrt különben is meghódítottuk már, rövidesen a Holdra is eljutunk, hogy kitűzhessük a horogkeresztes zászlót! Hát nem csodálatos?
- De, az! – válaszoltam bizonytalanul.
- Mi a baj? Önt talán nem érdeklik a modernkor vívmányai? A Führerünk hatalmas jólétet teremtett nekünk a háború óta. Minden háztartásban be van vezetve a víz, a villany. Van televízió, telefon. Majdnem minden háztartásnak

van autója. Leszorítottuk a munkanélküliséget, és mindenkinek mindennap van friss kenyér, meg snapsz az asztalon. Az olyan tudósok, mint az önök jó barátja, pedig a tudományos kutatásokban is az élvonalba juttatták a Nagy Német Birodalmat!

- Wernher von Braun. Ő a barátunk. – döbbsentem rá hangosan.

- Nyert! – mosolygott rám az SS tiszt. – Épp hozzá megyünk.

16.

Gyorsan meggondoltam magam. Nem akartam megszökni, pedig még a bilincseinket is levették, és enni adtak az út során. Rövidesen átültünk egy jóval kényelmesebb, fekete Mercedes-Benz limuzinba, amin apró horogkeresztes zászlócskák hirdették, hogy diplomáciai utasokat szállít. Egy másik kocsis is előttünk ment, mintha nagyon fontos emberek lennénk. Később az autópálya mentén egy pihenőben megálltunk tisztálkodni, majd folytattuk utunkat az első reptérig.

Egy Fokker különgép járó hajtóművel várt minket a kifutópályán. A fekete limuzinok egyenesen odavittek minket, majd felszálltunk a gépre. Az SS-tiszt velünk szembe leült a fotelba. A két ór csendesen az utasfülke hátuljában foglalt helyet. A diszkréciójuk elejétől fogva arra engedett következtetni, hogy nem minket őriznek, hanem ránk vigyáznak. Mintha testőrök lennének. Ránéztem egyikükre. A tekintete nem volt annyira aljas, mint egy verőlegényé. Inkább egy éber házőrző kutya tekintetének látszott. Ezek egy igazi profi testőr szemei. Rám nézett. Láttam rajta, hogy ő is felismerte bennem a volt kommandóost. Egy pillanatra komolyan méregettük egymást, kerestük a másik gyenge pontjait.

Egy stewardess pezsgővel kínált. Elvettem egy poharat. Az SS-tiszt is ivott.

- Mondja csak, Herr von Braun! Milyen érzés az időutazás?

Majdnem lenyeltem a poharat is a pezsgővel. Ezt meg honnan a csudából tudja?

- Nem gondolja, hogy túl sokat kérdez? – néztem rá szigorú tekintettel.

- Rendben! Bocsásson meg! Kérem, ne említse meg a jelentésében, hogy bizalmaskodtam magával. – nézett rám könnyörgő tekintettel.

- Jól van. – hagytam rá. Ez tetszett. A legutóbbi SS-tiszt még meg akart ölni mindkettőnket. Ez meg bizalmaskodik velem, aztán meg könnyörög.

- Tudja, ha a kísérletek nem lennének ennyire titkosak, akkor ön a német nép legnagyobb sztárja lenne a világ első űrhajósa, Adolf Galland légimarsall után! Mert nyilván tudja, hogy Galland győzelmes űrutazása után Hitler köszönetképpen kinevezte légimarsallnak. Szegény Galland azóta még utasként sem repülhet, mert egy ikonná vált. Hitler úgy vigyáz rá, mint a saját fiaira.

Leesett az állam. Arról tudtam, hogy a 103 légygyőzelmes Adolf Galland volt a nyugati front egyik legeredményesebb vadászpilótája a második világháborúban. De hogy a világ első űrhajósa lett, ráadásul légimarsall, az már nekem sok! És Hitlernek gyerekei lennének? Második generációs Führercsemeték?

- Akkor mi van Jurij Gagarinnal? Véletlenül nem ő volt az első űrhajós a világon a Vosztok-1-essel? – méltatlankodtam.

- Micsoda? Valami orosz „Untermensch”? Micsoda gonosz tréfa ez! – nevetett. Nyilván tréfának vette kijelentésemet, ezért vele nevettem.

– Ne vicceljen, Herr von Braun. Az orosz, ez az alantas faj sosem jut el a civilizáció azon szintjére, hogy képes legyen rakétákat építeni és az űrt kutatni. Eddig még csak nekünk sikerült ezt a csodát véghez vinni! Biztos emlékszik, mikor a Führer kijelentette, hogy az évtized végére embert küldünk a Holdra! Wernher von Braun professzor azóta is gőzerővel dolgozik az új hordozórakétán. Ha nem lenne ez a titkos kutatás, aminek maga is része, akkor már régen befejeződött volna az Apollo-program. Teljesen megsédültem ennyi badarság hallatán. Mi történt a világgal? Már mindenki megbolondult? Horogkeresztes zászló a Holdon? Német Apollo-program? A háború után polgári utasszállítókat vezető Adolf Galland meg az első űrhajós? Miféle világba érkeztünk Helgával? És hogy jutunk vissza a saját világunkba?

Megérkeztünk Peenemündébe. A több négyzetkilométeres területen fekvő kutatóintézet hajókikötővel, vasúti rendező-pályaudvarral és saját reptérrel is rendelkezett. Emellett sok épületkomplexumból, lakó-pihenő övezetektől, sportpályákból és egy föld alatt épülő részecskegyorsítóból állt. Ettől nekem egyből a svájci Cern-kutatóintézet jutott eszembe. A náciik összegyűjtötték az összes nagy tudósukat a családjukkal együtt, és ebbe hipermodern kő, beton és üvegpalatába száműzték őket, hogy kutatásaikkal a III. Birodalmat tegyék a világ szellemi vezetőjévé. A kutatóközpont területének méretén, és az épületek kialakításán jól látszott Hitler megalomániája. Az épületek homlokzatába óriási, tudósokat ábrázoló szobrokat faragtak, a bejáratok fölé, a központi helyen pedig szinte mindig egy több méter magas horogkereszt domborított. A kutatóintézethez egy szoborpark is társult, ahol a német nép nagyjainak szobrai álltak. Goethe, Nietzsche és Freud mellett kiválóan megfért a volt légimarsall, Hermann Göring hájas mellszobra, és láthatóan maga Adolf Hitler is modellt állt a szobrászmesternek, szigorú tekintet és szúrós bajuszt kölcsönözve a kőnek. Ezeket az információkat később egy ismeretterjesztő prospektusból tudtam meg. Ám most még éppen csak megérkeztünk ebbe az agytrösztöket összefogdosó monumentális begyűjtőtáborba.

Wernher von Braun professzor a fogadóbizottsággal együtt várakozott, míg a gépünk a reptér központi épülete elé gurult. Két reptéri munkás a repülő ajtó elé tolta az apró gumikerekeken guruló lépcsőt, míg egy stewardess kinyitotta a túlnyomásos belső térrel rendelkező utasgép ajtaját. Így már hamar kiszállhattunk. Von Braun azonnal megismert minket, miközben nekünk nehezünkre esett ráismerni ebben az öregemberben a pár napja látott, fiatalosan tetterős professzorra. A professzor kedélyesen csevegő hangnemben kikérdezett minket az utunkról, hogy kényelmesen utaztunk-e és szenvedtünk valamiben hiányt. Mi udvarias tagadással válaszoltunk. Már alig vártuk, hogy megtudjuk, mire megy ki a játék. Mégis türelmesnek kellett maradnunk, mert von Braun

bemutatta a legújabb rakétafejlesztéseit, amit azért érdekesnek tartottam. Főleg, mert az űrkutató programon használt indítóállások valahogy nem az amerikai Houstonban lettek telepítve, hanem a németországi Peenemündében, Rostocktól keletre. Aztán megmutatta titkos kísérleteit is, legfőképp az Időáthelyező-szerkezetet, amit akkor ezek szerint mégsem pusztított el, csak jó sokáig rejtegetett valahol. Legalábbis ekkor még erre a következtetésre jutottam, pedig saját szememmel láthattam, hogy ez a hatalmas gép valami egészen más, mint az a másik, ehhez képes apró szerkezet. Emellett ez a gép egy csarnokba van telepítve, nem lehet csak úgy kivinni egy hegycsúcsra, mint ahogy azt a Harz-hegységben tettük meg 1944-ben.

Végül az egyik kisebb tanácsteremben csak magunkra maradtunk a professzorral, aki azonnal rátámadt Helgára.

- Miért hitegetett engem nyugodt amerikai élettel, meg amerikai űrkutatóval? – kérdezte tőle keserűen. – Így akarta kicsikarni a segítségemet ugye?

- Nem, dehogy! Magam sem értem, mi történt. Kérem, mondja el! Mert mi valami egészen másféle történelmet ismerünk. A mi történelemkönyveinkben Németország elvesztette a második világháborút. Maga Amerikába menekült és az amerikai kormány megbízásából kezdett békés űrprogramba. A Hold-utazást is már jó tíz éve meg kellett volna valósítania! Valami félrecsúszhatott. De micsoda?

Láttam Helga szemén a tanácstalanságot.

- Amikor 1944-ben létrejött az időáthelyezés, akkor valamiféle alternatív jövőbe jutottunk. Vagy talán egy párhuzamos világban landolhattunk, ahol másképp zajlott a történelem. Ezt bizonyíthatja, hogy nemcsak a történelem zajlott másként, de még az évszám sem egyezik az általunk megjelölt korrallal. – gondolkodtam hangosan.

- Nem, ez nem így történt. – vont vállat von Braun. – Én hoztam ide, ebbe a korba magukat.

- De miért tette? Miért nem pusztította el az időáthelyező gépet, a tervdokumentációkkal együtt? – szegeztem neki a kérdést.

- De hiszen teljesen elpusztítottam! – nézett rám a professzor. – Aztán a háború valahogy nem akart véget érni. Az amerikaiak sosem jöttek, bár volt egy vérbe fojtott partraszállási kísérlet Normandiánál, de Hitler mintha előre látta volna a partraszállás helyét. Az egész szövetséges partraszálló armadát a tengerbe lőtte. Aztán felőrölte az olasz frontot is, majd békekötésre kényszerítette az amerikaiakat. Persze az amerikaiak örömmel csaptak Hitler kezébe, mert így teljes erővel Japán ellen fordulhattak. Az angoloknak is elégük lett a háborúból. Churchill végleg megbukott, aztán rövidesen meghalt. Így aztán az angolok is kényszerből bár, de mégiscsak békejobbot nyújtottak, a francia ellenállást teljesen magára hagyva. Ma már Franciaország velejéig fasiszta állam lett. És ez történt egész Európa-szerte. Az európai államok Németország égisze alatt egyesültek. Létrejött az Európai Fasiszta Unió, az EFU. Jól van Ádám? – nézett felém, mert épp megháborodni készültem. Egyáltalán nem éreztem jól magam.

Miféle világba csöppentünk? De talán van még egy reménysugár, kell lennie megoldásnak, mert ez kész örület!

- És mi van az oroszokkal? – kérdeztem.

- Miután az angolszászokkal békét kötött, Hitler teljes hadigépezetével Sztálin ellen fordult. Sikerült megállítania a Vörös Hadsereget. Aztán mikor Sztálin seregét annyira meggyengítette hogy az majdnem felbomlott, a kaukázusi olajmezők ellen fordult. Hatalmas stratégiai győzelmet aratott, mikor elfoglalta azt. A Vörös Hadsereg kifulladt, a háborúzáshoz szükséges legfontosabb nyersanyagok mind Hitlert segítették. Sztálin egyszerűen olyan helyzetbe került, hogy Hitler lenyomott a torkán egy teljesen előnytelen békét. Egyetlen pozitív momentummal zárult a második világháború. Amerika teljes haderejével Japán ellen fordulhatott, és még 1945-ben legyőzték őket. Csakhogy Hitler agresszív politikájával meggyőzte az USA-t, hogy hagyja békén Japánt, ne tartsa megszállva. Így Japán 1950-re megerősödött annyira, hogy végleg elfoglalta Mandzsúriát. Sztálin Szovjet-Oroszországa mára teljesen meggyengült. Most már nemcsak a Japánok, hanem Kína is feni a fogát az egyre gyengülő Kommunista államra. Hitler sem tett le legfőbb ellenfele megtámadásáról. Manapság dül az egész világra kiterjedő hidegháború, amit az USA-ban kifejlesztett atomfegyverek tartanak bizonytalan békében. Valami Rosenberg-házaspár aztán ellopta az atombomba terveit Hitler számára, mert a náciak megfenyegették őket, hogy a koncentrációs táborba zárt szüleiket meggyilkolják. Ezt később meg is tették, a másik oldalról pedig az USA ügyészsége ítélte halálra a Rosenberg-házaspárt hazaárulás vádjával. A lényeg azonban, hogy most már az EFU is rendelkezik atombomba potenciállal, csakúgy mint az USA, akinek csak egyetlen meggyengített szövetségese van, a Szovjetunió. Csakhogy amióta Sztálin meghalt, a kommunista állam is rohamosan romlásnak indult, amit belső zavargások tovább gyengítenek. Dióhéjban ez történt a maguk időugrása óta.

- Nekem feltűnt valami. – gondolkodtam hangosan. – Mintha a történelem kereke akkor kezdett volna rossz irányba kanyarodni, mikor a normandiai partraszállás nem sikerült. Akkoriban a szövetségesek számára komoly előnyt jelentett a náciak megtévesztése. Hitler sem azt nem tudta, hogy mikor szállnak partra a szövetségesek, sem azt hogy hol. Illetve rossz helyen gondolta a partraszállást, ezért ott csoportosította a csapatait. Csakhogy ebben a történetben Hitlernek pontos fogalmai voltak a partraszállásról. Vajon honnan tudhatta meg?

- Emlékszel? Éppen erről beszélgettünk mikor 1944-ben, Berlinben megmentettelek a Gestapo-tól. – nézett rám Helga.

- Valóban. Abban a kis külvárosi házban. Aznap figyeltek minket, de azt mondtad, hogy nem hallgathatnak le! – vágtam rá.

- Ezek szerint talán mégis.

- A beszélgetésünkből készült Gestapo-jelentésből Hitler bepillantást nyerhetett a jövőbe. – töprengtem tovább. – Ez pedig megmagyarázza, hogy miért ment félre a történelem kereke.

- Még valamit tudniuk kell! – nézett ránk a professzor. – Mikor rádöbbsentem, hogy nem úgy alakultak a dolgok, mint amiről a párhuzamos idősíkban írtam a leveletemet, amit aztán Helgával visszaküldtem 1944-beli önmagamnak, akkor arra is rádöbbsentem, hogy a kulcsfigurák éppen maguk. Sajnos már elpusztítottam a megépített gépet és terveket. Ráadásul eltelt pár év, ezért nem emlékeztem jól a szerkezet működésére, ezért hosszas kísérletezésbe kezdtem. Évtizedekig tartott újraépíteni a gépet, de most már nemcsak levegőben lassan repülő testeket tudok áthelyezni, hanem mozdulatlan dobozokat is át tudok küldeni. Végső célom az volt, hogy magukat idehozhassam.

- Szóval maga volt! – felbőszülten ugrottam neki a professzor nyakának. – Maga átvert minket!

- Csaakhh.. Azérthhh.. csináhh... - hörögte von Braun. Helga gyengéden a kezemre tette a kezét és elhúzta a professzor nyakától. A fejével szigorúan nemet intett. Elengedtem, miközben von Braun a nyakát tapogatta.

- Csak azért tettem, hogy kitaláljuk, hogyan hozhatjuk helyre ezt a káoszt. Szerencsére az okra már rájöttünk. Most inkább cselekednie kellene, nem pedig kicsinyes bosszút állni a nyakamon! – kesergett. Felém fordult. – Gondolt arra, hogy ha visszamegy a saját idejébe, az ottani világ is a teljesen félrement történelem alapján fog felépülni? Abban a jövőben is feltehetően a náci uralkodnak majd!

- Igaza van! – döbbsentem rá. – Vissza kell mennünk 1944-be!

17.

- Hogyan férhetünk hozzá a gépéhez?

- Egyszerű. Elterjesztettem magukról, hogy önök voltak a titkos kísérletek első alanyai. Az első időutazók. – válaszolt a tudós professzor. A történetek fényében ez hihetően hangzott.

- Van valamiféle ötlete, hogyan fogjunk hozzá? És végül miképp juthatunk vissza a saját korunkba? – tette fel az égető kérdést a lány.

- Szerencsére 1944-ben hagytam feljegyzéseket magamnak az akkori titkos kísérletek pontos időpontjáról, így másodpercre meg tudtam mondani, hogy hol és mikor kell önöket elcsípni az időn keresztül. Ez sikerült, pedig időáthelyezéssel még sosem hoztunk át senkit a saját korunkba. Mindamellet pár másodpercet tévedtem, ezért a korábbi önmagam időáthelyező sugarával is meg kellett birkóznom. A mostani gép jóval nagyobb teljesítményen üzemel mint a korábbi, amit megsemmisítettem. Képessé váltam széttörni annak az időáthelyező sugarát, hogy magukat idehozhassam. Sajnos a másik gép az időáthelyezés helyszínét megzavarta annyira, hogy végül az abba betáplált koordinátákon materializálódtak, nem azon, amit én adtam meg a computernek. Ám az önöktől kapott információk és a párhuzamos idősíkban élő önmagam által írt levélből arra következtetek, hogy ha valahogy sikerül az 1944-es ballépésüket kijavítaniuk, akkor a jó idősíkba kerülnek, én sose építem meg ezt a gépezetet, és sose hozom ebbe az eltorzult világba magukat. Mert sem az önök,

sem az én számomra nem is létezik majd ez a világ! Egyszerűen önök számára meg fog szűnni ez az eltorzult idősík, és remélhetően hazakerülnek a saját idejükbe, ahová valók. Én végre Amerikában élek majd és embert küldök a Holdra... Vajon ki lesz majd az első ember a Holdon? – tünődött el.

- Neil Arms... - Kezdtem bele, de a professzor a szavamba vágott.

- Az istenért, ne mondja ki! Jobb, ha nem tudom. Így is baj lett már egy kihallgatott párbeszédből! Erről jut eszembe. Ezúttal senki sem tudott minket lehallgatni. Egyik munkatársam feltalált egy apró kis szerkezetet, ami ultrarövid hanghullámaival tönkreteszi az összes mikrofon vételét, ami 5m-es közelben van. A hatása azonnali, az emberi fül számára mégsem érzékelhető. Odaadom maguknak, tessék. Mivel most már mindent tudnak, beszélhetünk a kis Antipoloska nélkül is. A barátom így nevezte el a találmányát. – nevetett, majd egy apró kapcsolóval kikapcsolta a kis gépet, majd a zsebembe süllyesztette.

- Köszönjük professzor a lehetőséget. Mikorra készüljünk fel a következő kísérletére? – érdeklődtem ártatlan hangon. Most már bizonyára lehallgatnak, minket, de megbeszéltük a teendőket. Illetve valamit mégsem. Gyorsan visszakapcsoltam a szerkezetet. Egy kicsi piros fény villant, majd zöldre váltott rajta.

- Várjon professzor! Azt ugye tudja, hogy amint visszaküldött minket az időben, a gépezetét is el kell pusztítania, az összes tervekkel együtt... Ismeri még valaki a gépezetének a működési elvét?

- Nem. A szigorú titkosság miatt a gép egyes elemeit különböző cégekkel csináltattuk, a kiadott tervrajzokat mind begyűjtöttük. A gép összeszerelésében kényszermunkások segítettek. Olyanok, akik korábban mérnökök voltak, csak éppen zsidók. Ma már nem élnek. Szóval a tervrajzok nélkül, a gépezet nem építhető újra. – nézett rám a tudós.

- Tehát ha a gép elpusztult, ez a világ is eltűnik, ön pedig amerikaiként ébred, erről a világról mit sem tudva. – foglaltam össze a beszélgetésünk.

- Ez nem ilyen egyszerű! Van még egy tervrajz! – komorodott el a tudós, azzal a saját koponyájára mutatott. – Kényszeríthetnek is a gép újraépítésére. De ne aggódjanak, ezt is megoldom. Van egy gyors és biztos módszerem a halálra. Az egész kísérleti labort aláaknáztam. A tervek is ott vannak az egyik szekrényben. Ha még filmet is forgatnak a kísérletről, akkor is minden együtt fog elpusztulni. Semmi sem marad. A gépre is rátettem egy töltetet. A távirányító meg végig nálam lesz. Amint átküldtem magukat, megnyomom a gombot.

Láttam a szemében, hogy igazat mond. Megdöbbsentem. Hatalmas áldozatot vállalt. Helga könnyes szemmel nézte von Braun professzort. Majd átölelte.

- Nem kell megtennie!

- Sajnos meg kell kis hölgyem. Megvannak még az 1944-es papírjaik?

- Nincsenek. – válaszoltam.

- Újat készítettetek. Mostantól azt kommunikáljuk a külvilág felé, hogy Németország érdekében megváltoztatják a múltat, hogy még boldogabb korban élhessünk. Valójában igazat mondunk majd, csak más értelemben.

- Rendben. Kikapcsolom a gépet. – a gépen a zöld lámpa pirosra váltott, majd kialudt.

Von Braun állta a szavát. Új, korabeli ruházatot, és papírokat kaptunk, amit a Központi Birodalmi Történész társaság segítségével állítottak ki, tökéletesen imitálva az eredeti igazolványokat. A felkészítésünk során rengeteg új információval láttak el minket, a korszakot illetően. Ám ők Hitler információiról a Normandiai partraszállást illetően semmit sem tudtak. Ezt illetően arra jutottak, hogy a Führerük különlegesen előrelátó, okos stratégia. Még a legjobb amerikai tábornokok sem tudták átverni őt, ezzel is bizonyítva látták a német nép felsőbbrendűségét az amerikaival szemben. Nem vitatkoztam. Semmi értelme se lett volna, meg talán gyanússá is válhatok. Ezt semmiképp sem kockáztathattam meg.

Helgával csak az újabb időáthelyező kísérlet kezdetekor találkoztam ismét. A gép előtt két fura, műanyagvázas fotelban helyeztek el minket. Négy ponton rögzítő szíjak szegeztek minket a székekhez. Az időgép egy lapos, kerek hengerszerű szerkezet zümmögve életre kelt. A TV-ek már vették a laborban történeteket. Három filmfelvevő állványra szerelt hatalmas kamera is zümmögött. Mintha a Star Trek egyik epizódját forgatták volna, amiben mi voltunk a főszereplők.

Az Időgép körül kékes szikrák pattantak. Sivítás hangzott. Ránéztem von Braunra. Bátorítón ránk mosolygott, azzal meghúzott egy kart. A sivítás egyre erősödött, majd a kékes szikrák átterjedtek a fotelunk fölé épített, valamilyen fémötvözetből álló, több méter magas keretre. Ekkor körülöttünk a kékes szikrák betöltötték a teret. A sivítás elviselhetetlenségig fokozódott, miközben a kékes szikrák között apró hópelyhek növekedtek. Egyre nagyobbakká váltak, majd kékesen áttetsző jégfallá álltak össze, miközben apró jégzilánkok vágódtak az arcunkba. Jéghideggé hűlt a levegő fagyott bőrtönünkben. A sivítás ekkorra már egyre csak halkult. A távolban egy fojtott robbanás hangjára figyeltünk fel. Ettől berepedezett a kékes színű jégfal, majd leomlott.

Hatalmas zöttyenéssel érkeztünk meg, hiszen vagy fél méterrel az utca szintje felett materializálódtunk. Körülnéztem, de csak romos téglafalakat láthattam. Baljós előérzetem támadt. Amikor a földet zuhantunk, valami roppanásfélét hallottam a zsebem felől. Felszaladt a szemöldököm. Éreztem, hogy baj van. Zsebembe nyúltam és elővettem az Antipoloskát. Eltört. Keserűen néztem Helgára. Leolvastam tekintetéről a csalódottságot. Most mihez kezdünk? Ezzel kellett volna megóvnunk azt a fontos beszélgetést, az illetéktelen fülektől!

18.

Kikászálódunk a fotelból. Kicsit ránk gubancolódtak a rögzítőszíjak, de végül csak megoldottam a dolgot a késem segítségével. A fotel párnázatából kitépkedtem némi szivacsot, majd meggyújtottam a fotelt. Némán néztük, ahogy a lángok elemésztk az egészet. Megnéztem az Antipoloskát is. Teljesen

használatatlannak tűnt. Itteni körülmények között reménytelennek látszott megjavítani. Ezt is a lángok közé dobtam.

- Most hogyan visszük végbe a küldetést? – kérdezte Helga tanácstalanul.

- Először is meg kell tudnunk, hogy hol vagyunk, meg mikor. Remélem teljes a siker ezen a téren, mert nem mehetünk vissza. Nincs több lövésünk. Nem tudom, hogy mi történik, ha találkozunk önmagunkkal. Legjobb, ha a találkozást meg se kockáztatjuk. Ki tudja, milyen bonyodalmak származhatnak belőle! Más úton kell próbálkoznunk. Ebben a korban biztosan nem lesz nehéz, mert a lehallgatás még nagyon gyerekcipőben járt. Talán a lehallgató ügynökök háza táján kellene szétnéznünk. – válaszoltam.

- Akkor először is tudjuk meg, hogy hol vagyunk és mikor.

- Igen.

Elindultunk. A törmelékekkel teli utcák eléggé megnyugtató módon érzékeltették, hogy alighanem jó helyen járunk. Elkaptunk egy magányos csövest. Épp valami rossz szagú, bizalmatlan állagú húsfélét rágcsált, mikor megragadtam. Egy félreeső zugba vonszoltam, befogva a száját. Meg akart harapni, erre hátracsavartam a karját. Azonnal abbahagyta a további próbálkozásokat.

- Kérem, ne öljön meg! Itt a kajám, meg a cipőmet is odaadom, csak engedjen el! – könyörgött.

- Se a kajád, se a cipőd nem kell! Azt mond meg, milyen napot írunk, és hol vagyunk? – förmedtem rá szikrázó szemekkel.

- Berlinben! Berlinben vagyunk! – válaszolt ijedten.

- Mikor? – csavartam tovább a karját.

- Május 28.. Május 28-a van!

- Melyik év? – kérdeztem. Rám meredt.

- Melyik év, hallod?! Kitorjsem a karod?! – üvöltöttem rá. Ettől nagyon megijedt. Ilyen örülteket még nem láthatott, akik nemhogy azt nem tudták, hogy hol vannak, de azt sem, hogy mikor. Ez még neki is újdonságnak tűnt.

- 1944! Az évszám 1944! – azonnal eleresztettem.

- Jól van. Most takarodj! – parancsoltam. Nem kellett neki kétszer mondani. Gyorsan elmenekült ettől a két szikrázó szemű örülttől!

- Helyben vagyunk. A nap állásából arra következtetek, hogy délelőtt lehet. Tehát van még jó pár óránk. Kocsit kell szereznünk!

- Inkább menjünk egy darabig villamossal. Kevésbé leszünk feltűnőek, mint egy lopott kocsival. – tűnődött Helga. Beleegyeztem.

Még így is bőven maradt elég időnk, miután kiértünk a villanegyedben lévő kis házhoz. Alaposan felderítettük a környéket. Semmi mozgás. Minden egy teljesen átlagos külvárosi utcának tűnt. Semmi, de semmi nem igazolta gyanúnkát. Egyetlen ház sem tűnt különösnek és egy autóban sem ültek spiclik. Már kezdtem azt gondolni, hogy teljesen rossz nyomon járunk, talán máskor is beszélhettem a normandiai partraszállásról. Ekkor azonban a szomszédos

házban mozgás támadt. Talán csak egy függöny libbent meg, de mintha egy apró fény is megcsillanna valamin. Úgy tűnt, mintha egy fényképezőgép lencséjét pillantottam volna meg. Nem mutattam hogy észrevettem a dolgot, teljesen természetes mozdulatokkal sétáltunk tovább kézen fogva. Azért csendesen tudattam Helgával az apró kis gyanúmat. Megkerültük az épületet, majd mikor már nem láthattak, a falhoz osontunk. Kezembe vettem a kést. Óvatosan megpróbálkoztam a hátsó ajtó kilincsével. Zárva volt. A késsel a lehető legzajtalanabban kipiszkáltam a zárnyelvet. Engedett. Finoman nyitottam az ajtót. Zajtalanul kinyílt. Beléptem. Jeleztem Helgának, hogy biztosítson hátulról. Elindultam a szoba felé, ahol a függöny meglibbent. Két ember tartózkodott a helyiségben. Az egyik előtt régi fejhallgató, meg papírlapok heverték. A papírok legjava gyorsírással volt teleírva. A másik éppen kávézott, meg cigarettázott. Mellette MP-38-asok árválkodtak a falnak támasztva. A két kém, övére egy-egy Lugert tűzött fel. A zsebüket is húzta valami hosszúkas fémtárgy. Talán hangtompító, vagy tartalék töltény lehetett.

- Elugrok a wc-re. Kicsavarom a gyíkot. – szívott bele a cigarettájába a fegyveres. Ellépett a géppisztolyoktól, majd a mellékhelyiség felé vette az irányt. Mikor nyitotta az ajtót, mögé léptem, hátrarántottam a fejét és elvágtam a torkát. A meglepetéstől bugyborékoló hörgésbe fulladt a sikolya.

- Hans! Minden rendben? – riadt fel a hangra a társa.

- Pillanat! – nyögtem elváltoztatott hangon, közben a Lugerért nyúltam és megvizsgáltam a zsebek tartalmát. Valóban egy hangtompítót találtam. Villámsebeseen fölcsavartam a fegyver csövére.

- Kezeket fel! – parancsolta mögöttem valaki. Egy pisztoly csöve nyomódott a hátamnak. Gyors volt a fickó, azt meg kellett hagyni. - Ki maga?

Feltartottam fegyverem, azután megfordultam. Láthatóan megdöbbsent. Közben periférikus látásommal jól láttam, ahogy Helga a kém mögé lopózott. Tekintetemmel nem árultam el őt, csak mikor már közvetlen mögötte volt. Azonnal megérezte a veszélyt és hátrafordult. Hangtompítós pisztolyom egyetlen gyors lövésével leterítettem.

Bementünk a lehallgatószobába. Helga értette a gyorsírást, ezért beleolvastott a jegyzetekbe. Ezek az ő beszélgetéseit rögzítették. Szóval mégiscsak lehallgatták. Töprengeni kezdtem, ezért a hangtompítós lövés fojtott hangja váratlanul ért. Jó reflexeimnek köszönhetően azonnal reagáltam. Hasra vágtam magam, majd villámgyorsan célozva lőttem az ajtó irányába. A legutoljára leterített kém lőtt rám. Szóval hibáztam! Nem vizsgáltam meg, hogy meghalt-e, miután lelőttem. Kikúszhatott a WC-elől, hogy lelőhessen minket. Legalábbis erre utal az a vérnyom, amit a WC-től a padlón húzott idáig. Majdnem sikerült utolsó tervét végrehajtania. Szerencsére most már vége. Visszamentem a szobába. Helga falfehéren hevert a földön. Meglőtték. Komolyan megijedtem. Túlságosan szerettem ezt a nőt, hogy ilyen helyzetben lássam. Aztán jobban megnéztem. A kabátját valóban eltalálták, de csak a felkarjánál. Azonnal meg kellett nézzem. Gyengéden kihámoztam a kabátjából,

miközben hangosan, de megnyugtatóan beszéltem hozzá. Láthatóan kezdett sokkot kapni. Végül megnéztem a sebet. A felkarjának az elülső bőrfelületen egy apró bemeneti, és hátul egy nagyobb kimeneti nyílást fedeztem fel. Ebből mostanra már ömlött a vér. Csontot ugyan nem ért a golyó, de azonnali ellátást igényelt. Kerestem kötszert, majd tüzet raktam a konyhában és feltettem vizet forni. Ezután jól kiégettem egy kést. Ezzel a késsel tértem vissza a lányhoz. Tudta mi fog történni, ezért hálásan fogadta a konyhában talált rumot, amit ezek az SS legények már alaposan megkezdték. Bőségesen megittam vele a lányt, gyengéden megkötöztem, majd a szájába adtam egy fadarabot, amit kinyújthat rágcsálhat. Ezután munkához láttam. A sebet alaposan megmostam, ami nagyon nem tetszett Helgának. Próbáltam nyugtatni, de a java még csak most jött. Mindketten ismét jól meghúztuk a szíverősítőt, ezután nekiláttam a forró késsel kivágni a fertőzésnek kitett lött sebet. Nem voltak illúzióim. Tudtam, hogy ha ezt nem teszem meg, akkor komoly lehetőség van a tetanuszfertőzésre, ami nagy eséllyel, halállal végződhet. Helga kínlódva rángatózott, de a kötelek szorosan tartották. A kimeneti nyílást még alaposabban kivágtam, majd a jól felmelegített rummal óvatosan kitisztítottam a sebeket. Rettenetesen megkínóztam vele a lányt, amitől én is nagyon szenvedtem. Böven diktáltam Helgába a rumot, majd én is ittam, minek következtében mindketten alaposan felöntöttünk a garatra. Az egyik hulla kabátját csikokra vágtam, és a konyhában, rotyogó vízben alaposan kifőztem. Ezzel kötöztem be a sebet. Ezután elvágtam a köteleket és kivettem Helga szájából a fadarabot.

- Pokoli fájdalmat okoztál hallod? – nézett rám üveges szemekkel. – És még le is itattál, te disznó!.. Hukk.. Hát így viselkedik egy úriember?.. Hukk!..

- Csend legyen! Vagy kéred vissza a fadarabot a szádba? – mosolyogtam rá.

- Neem! De még nagyon ég a karom! ..Hukk!.. Adj még inni, hogy elmúljon ez a fájdalom! – mosolygott rám kissé összeakadt szemekkel. Adtam még neki egy kis rumot, aztán bevitettem az ágyba. Én magam eleget ittam. Gondolkodnom kellett. A lehallgatást elintéztük. Ám mi még mindig benn voltunk az oroszlan barlangjának legmélyebb bugyrában, és a helyzet egyre csak romlott. Ha ezek a lehallgatók egy idő után nem jelentkeznek, vagy esetleg jön a váltás, akkor óriási balhé lesz! Helgát sem hagyhatom itt, főleg nem ilyen állapotban! Első lépésként a hullákat levitettem a pincébe. Kerítettem egy nagy ládát, majd bepakoltam őket a ládába. Aztán felmostam a vért a házban, ezután eltüntettem minden árulkodó nyomot. Kész lett a tervem, ám ma estére mindenképp itt kell maradnunk. A lehallgatókészülékeket alaposan tönkretettem. A jegyzetek a konyhai tűzhelyben füstté váltak. Ekkor úgy tűnt, mintha hallottam volna, ahogy a történelem tengelye hatalmas nyikordulással fordul egyet, pedig csak a vaságy nyikordult Helga alatt, ahogy álmában a másik oldalára fordult.

Az este hátralévő részében őrt álltam. Vigyáztam a házra, figyeltem az utcában az összes apró neszre. Jól hallottam, mikor a szomszédos házba megérkezik az a kis Volkswagen Bogár, amiben mi jöttünk pár nappal ezelőtt. Láttam Helgát meg saját magamat, ahogyan kiszállunk a kocsiból. Helga

nyugodtan bement a házba, míg én óvatosan követtem őt jól összevert képpel. A 260-as Mercedest is láttam leparkolni. Ezúttal őszintén reméltem, hogy nem jönnek be hozzánk, hiszen az ő tudomásuk szerint ebben a házban épp az ő embereik vannak. Sejtésem szerint azonban a látogatásukra csak a reggeli órákban kerülhet sor. Talán pirkadat előtt. Addig még talán van egy kis időnk.

Életem leggyötrelmesebb éjszakáján majd megőrültem az izgalomtól, hogy ne akarjanak bejönni azok a Gestapo emberek a házba, és őszintén remélem, hogy Helga sebével is jó munkát végeztem. Ha e kettőből valamelyik nem alakul megfelelően, akkor vagy a világ szenved végzetes katasztrófát, vagy a szerelmem hal meg a szemem láttára. Egyik se tűnt elfogadhatónak.

Pirkadat előtt az összes nyomot eltüntettem, majd ébresztettem Helgát. Szegény nagyon rossz bőrben volt, de elmentünk sétálni egyet. Egy padon vártuk meg a reggelt, aztán bementünk egy még működő lebujba. Kávét rendeltem, hozzá némi sült krumplit. Ez kissé jobb színbe hozta a lányt, így elég ereje lett a közeli parkban lévő padon átvészalni még egy-két órát.

Én eközben gyorsan elindultam, hogy a reggeli lövöldözésből és autós üldözésből visszamaradt Mercedes 260-ast begyűjtsem. Nem volt sok időnk, mert rövidesen légitámadás éri Berlint. Addig el kell tűnnünk innen. A kocsira a Prinz-Albrecht-Strasse közelében bukkantam rá. Az öltönyös pasas szétloccsant aggyal hevert a kocsiban, körülötte kezdtek gyülekezni az emberek, hogy láthassák a halál legújabb arcát. Egy rendőr már épp biztosította a helyszínt.

- Jó napot, Gestapo, felderítő ügyosztály! – villantottam a rendőr felé, a tegnap megölt ember igazolványát. – Mi történt itt? – Adtam a tudatlant, pedig éppen én vagyok a helyszínen a történetek egyedüli ismerőse. Próbáltam pontosan, akcentus nélkül fogalmazni.

- Gyilkosság! Megöltek egy Gestapo tisztet!

- Ez most már ránk tartozik. Rögzítem a nyomokat, a kocsit meg vissza kell vinnem a Gestapo-hoz!

- Mi lesz a zsidó bűnösökkel? – értetlenkedett a rendőr. Számára az elkövetők csakis zsidók lehettek.

- Ne aggódjon! Bosszút állunk a bűnösökön, a Führer segítségével! – azzal máris a hagyományos karlendítéssel lendült a karom. A rendőr is mereven tisztelgett, majd megnyugodva terelgette a tömeget, amíg én nyomrögzítést míméltem, majd beültem a kocsiba és elhajtottam. Útközben a hullát egy mellékutcában begyömöszöltem a kocsi csomagtartójába, a vér nagyját meg egy ronggyal töröltem fel.

Mikor visszaértem a parkba, gyorsan lefékeztem a pad mellett, ahol Helgát hagytam. Őt azonban sehol sem találtam.

19.

Óriási csalódottság fogott el. Elrabolták, vagy hagymázás önkívületben elkódorgott valamerre. Remélve, hogy csupán az utóbbi történet, elindultam a

külvárosi kis ház felé. Talán felismerte a házat és arra ment. Egy járókelő szólított meg.

- Uram! Bejelentést szeretnék tenni, egy gyanús kinézetű 30 év körüli nőről. Épp 10 perce indult el a parkba, abba az irányba.

Azonnal kiugrottam a kocsiból, megköszöntem az információt rohantam a megadott irányba. A park közepén járhattam, mikor megláttam két civil ruhás „fogdmeg” társaságában. A feketeruhások már vitték is a park túloldalán lévő fekete kocsijukhoz. Mint a nyílvevő, futottam vissza a fekete 260-as Mercedeshez. Gyors indítás után kilöttem a jókora előnyt élvezők után. Talán ha nem láttak meg, még beérhetem őket. Mindenképp meg kell állítanom ezeket a feketeruhás gyilkosokat! Még mielőtt a Gestapo-központ elé érnének! Nem találkozhatok a pár nappal ezelőtti önmagammal, sem a pár nappal ezelőtti Helga von Braunigerrel. Helga sem találkozhat velük. Semmiképp nem szeretném, ha meglátnák a jövőjüket, vagyis minket! Az MP-38-ast az ölembe vettem. Csak ez volt. Ez a nem igazán pontos, elakadásra hajlamos géppisztoly. Szerencsére a gyöngébb minőségű másolatát, a jugoszláv M-56-ost eléggé jól ismertem. A 9mm-es parabellum lőszer 100m-en belül halálos fegyverré teszi még ezt a kőkorszaki géppisztolyt is. Az előttem haladó fekete „halálkocsit” hamar beértem, mikor elkezdtek a kasznin csattanni az első lövések. Gyorsan kiütöttem a szélvédőt és már löttem is, nagyon ügyelve arra a körülbelüli helyre, ahol a sebesült Helga ülhet. Próbáltam a sofőrt kilőni, de épp testével védte az egyik kihajoló lövész. Közben a másik kocsit közelébe értem. Hirtelen egy igencsak közeli gépfegyver csövébe meredtem. Szinte csak az életösztön vezetett, mikor félrerántva a kormányt, behúzódtam a műszerfal mögé. Ekkor felugrott egy géppisztolysorozat, amitől a kocsim kezdett ementáli sajtra emlékeztetni. Kivágtam az ajtót és kivágódtam a kocsiból épp akkor, amikor már a vezetőülést szaggatták a golyók. A motorház mögött kerestem menedéket, a lövedékek elől. Aztán a menekülő autó szépen eltűnt egy mellékutcában.

Mire kikászálódtam a rommá lőtt autó mögül, már reménytelennek tűnt a további üldözés. Elvesztettem Helgát. Ez most már egészen biztosnak tűnt. Hirtelen nagyon magányossá váltam. Annyi küzdelem, oly sok kaland után így kell véget érnie! Mert abban biztos voltam, hogy ezúttal tényleg vége. A Gestapo központi irodában, ott a Prinz-Albrecht-Strasse-n a halál vár rá. Jönnek a szövetséges bombázók, és végleg eltörölnek mindent, amit még a Gestapo ki tud szedni ebből az elgyötört, sebesült lányból. Csak abban reménykedtem, hogy talán a korábbi énünk nem látja meg őt. Talán nem az utcafronton hurcolják végig, láttatni engedve a Bogárban ülők felé az arcát. Sírtam. Napok óta végre felszakadt a sok átélt izgalom, amit ebben az istenverte világban olyan könnyen átélhet az ember. Mennem kellett. Rövidesen jönnek a szövetséges bombázógépek és az egész várost rommá lövik! Nem akartam, hogy ismét a legnagyobb borzalmaknak legyen kitéve látószervem, amely már annyi erőszakos halált megtapasztalt. Ezekről a rettenetes dolgokról az emberi lélek teljesen kiürül, és érzéketlenné válik. A lelki sivárságomat korábban Olga törte

meg, új értelmet adva életemnek, aki valahol a jövőben vár rám, hogy munka után hazavigyem. Mennem kell. Botladozva elindultam az utcán. Az emberek összesúgtak a hátam mögött, talán rövidesen telefonálnak is, rám küldve a Gestapo verőlegényeit. De mit számított mindez! Most nem tőlük kellett tartanom. Ezúttal a hatalmas B-17-esek gyilkos terhét kellett valahogy kikerülnöm. Botladozó lábakkal, botladozó, kiürült lélekkel... Egy autó fékezett mellettem.

- Nocsak! Ilyen gyorsan megérkezett a Gestapo? – néztem a kocsira fásult közönnyel és könnyes szemekkel. És ekkor megláttam Helgát a volánánál! A régi vidám tekintettel nézett rám. Talán a fájdalomtól csöppnyit összeszűkültek szemekkel, de mégiscsak ő volt! A mellette lévő ülésen géppisztolyok, meg némi vér díszelgett.

- Beülsz, vagy húzzak el nélküled? – nevetett rám csilingelő hangjával. Meg tudtam volna zabálni, annyira megörültem neki! Természetesen beültem mellé, aztán már süvítettünk is ki a városból. Útközben elmesélte, hogy Herr Sturmman golyói ismét rendetlenkedtek kissé, ezért adott neki másik golyókat. Fémgolyókat! Azzal megpaskolta a mellette heverő Lugert. Elvigyorodtam. Szóval vége a nagy üldözésnek. Vége? Egy gondolat azonban nem hagyott nyugodni.

- Mi lesz akkor a szlovákiai autós üldözéssel? Donovalyról menekülésünkkel? Ott Herr Sturmman játszotta a főszerepet!

- Ne aggódj! Nem öltem meg Sturmant. Csak megkóstoltattam vele ugyanazt a kaliberű golyót, ugyanott, ahová én is bekaptam. Ennyi. Velem ellentétben hamar kiheveri. Egy-két órás sebészeti ellátás, tetanusz injekció a tomporába és mindjárt nem lohol olyan nagy elánnal Donovaly hegytetőn utánunk. Abban viszont biztos vagyok, hogy a sarkunkban lesz, vagyis volt! Affene ezt az időutazást. Teljesen megzavarja az ember agyát.

Tüzetesen szemügyre vettem a lányt. Egy monokli éktelenkedett a bal szeme alatt, és felrepedt ajkából szivárgott a vér. Máskülönben jobban van. Amíg a lány a vezetéssel foglalatoskodott, és felitattam a vért az ajkáról. Most csak ennyit tehettem. Megvizsgáltam a kocsit is belülről. Egy MP-40-est találtam, meg egy Lugert. Mindkettőhöz egy-egy tár lőszerrel. Plusz az irataink a zsebünkben. Kiváló. A fegyvereket az ülés alá rejtettem. Végre elindulhattunk megkeresni az egyetlen lehetőségünket ki ebből az abszurd káoszból. Az a lehetőség sokáig nem él már, így hát sürgősen el kell jutnunk egyenesen a Harz-hegység szívébe!

A várost övező ellenőrzőpontok egyikén megakadtunk. Sajnos óriási hibát követtem el. A katonák megtalálták a fegyvereinket, amiket elkoboztak, minket pedig lefogtak. Szabotőröknek, vagy kémeknek néztek minket. Veszélyessé vált a helyzetünk. Hogy miért nem dobáltam el a fegyvereinket! A katonák parancsnoka épp telefonon beszélt a feljebbvalóival. Wehrmacht katonaként nem értesültek a Gestapo-val való összetűzéseinkről. Ez vált a szerencsénk,

mert láthatóan nem tudtak mit kezdeni velünk. Talán épp most várják a Gestapótól az újabb halálbrigádokat, akik majd elintézik ezt a kis problémát, azaz minket.

Ebből persze semmi sem lehetett. Nem sejtették, hogy ha valamit nem kaptak a sorstól, hát az az idő! Mert a bombázók már könyörtelenül megérkeztek és elkezdtek porig bombázni a várost. A Wehrmacht katonák azonnal fedezékbe húzódtak, míg egyikük megpróbálta ugyan a kézi légvédelmi riasztót működtetni, de egy közelben robbanó bomba meggyőzte őt, hogy jobb, ha gyorsan fedezékbe húzódik. Minket persze ott hagytak a kocsik mellett. Meg a fegyverek mellett is. Megtaláltam régi késemet, amivel pillanatok alatt elvágtam kötelekeimet. Majd Helga keze ügyébe helyezve a kést, ő is hatalmas ügybuzgalommal nyiszálta a saját köteleit. Furcsának tartottuk, hogy öröket kiküldenek így bilincs nélkül, de ez most egészen jól jött a szabadulásunkat tekintve. Amíg Helga a köteleivel bíbelődött, én előrekúsztam és rátaláltam az elkobzott fegyvereinkre. Meg másra is. Rábukkantam egy doboz német nyeles kézigránátra. Ezek a Stielhand-24-es kézigránátok még az első világháború maradványai voltak. A célnak viszont megfeleltek. Óvatosan kinyitottam a gránát fedelét, majd kiemeltem egyet. Kibiztosítottam, ezután két másodperc várakozás után gyors mozdulattal bevágtam a német bajtársak fedezéke mögé. Pont ahol mi is biztonságban lettünk volna a bombázások elől. Ám azok a homokzsákok ezúttal minket védtek meg a négy másodperces késleltetésű gránát pusztító hatása elől. A biztonság kedvéért Helgára ugrottam, a testemmel védve őt és befogtam a fülét. A robbanás hatása észvesztő volt. Csengett a fülem. Szerencsére nem szakadt be a dobhártyám, mégis egy jó ideig nagyon rosszul hallottam. Az első percekben azonban semmit sem. Láttam Helga szájmozgásáról, hogy beszél hozzám. Nem tudtam, hogy mit, nem is érdekelt, annyira eltompultam. Kóvályogva felálltam és felkaptam az egyik MP-38-ast. Odabotorkáltam a foglyulejtőinkhez és ránéztem a művemre. Nem éreztem büszkének magam a halál eme groteszk látványától. Feltépett hasfalak, kilógó belek, leszakadt végtagok, vérző, szétroncsolt fejek mindenütt. Vér és kocsonyás belső szervek keveredtek sárral, vörösen iszapossá téve a homokzsákokkal védett területet. Azonnali, de ronda halált okozott a gránát. Mi viszont továbbmehettünk, csak fel kellett nyitnunk a sorompót.

20.

Berlinből szabadulásunk mégsem sikerült ilyen egyszerűen. A B-17-es repülő erődöket csaholó kutyafalka módjára, magukra hagyták a P-51-es Mustangok, amelyek a nevükhöz méltóan vadul vetették bele magukat a háborúba. Jenki mentalitással lőttek mindenre, ami mozgott. A mi fekete Mercedes limuzinunk igazi csemege lehetett onnan föntről. Ez az autótípus mindig is túlságosan kihívóan nézett ki, így szinte vártam a visszapillantóban egy gyorsan közeledő vadászgép sziluettjét. Az amerikai vadászgépek és bombázók fölényesen uralták a légtérét. A légvédelem és a Luftwaffe képtelen volt megfékezni ilyen tömeges légítámadást. Ami a német vadászvédelmet illeti,

hiába vetették be a tudósok a legmodernebb és legvadabb kísérleti elképzeléseiket. Ekkora tömeg ellen ugyanúgy hatástalan maradt az a néhány rakétahajtóműves Messerschmitt Me-163-as, mint az a pár kötelék sugárhajtóműves Messerschmitt Me-262-es is. Ezek az ultramodern vadászgépek a legújabb konstrukcióként aztán bőven küzdöttek a maguk gyermekbetegségeivel is. A rakétahajtóműves Me-163-as hiába volt aerodinamikailag kiváló konstrukció a hátranyilazott szárnyaival és apró, csepp alakú törzsével. Hiába szerelték fel két darab 30mm űrméretű MK-108-as gépágyúval, jó kilátást biztosító kabintetővel. Hiába szerkesztették Alexander Lippisch professzor csupaszárny tervei alapján a gépet eleve vízszintes vezérsíkok nélkülinek. Az a 60-60 darab 30mm-es kaliberű lőszer kevésnek bizonyult a naponta 500 nehézbombázót felvonultató amerikai stratégiai bombázószázadok ellen. Mégis, az Me-163 Komet (üstökös) képessé vált a világon először megközelíteni a hangsebességet, a maga 960 km/h-s maximális sebességével, miközben még ekkora sebességen is stabilan repült, hála Lippisch professzor zseniális aerodinamikai megoldásainak. A gép a szövetséges vadászgépek számára egyszerűen elfoghatatlannak bizonyult. Am ezzel együtt a gépet az életveszélyes Walter HWK-509-es hajtómű röpítette ilyen szédítő sebességgel. A Hellmut Walter által kifejlesztett rakétahajtómű igen megbízhatatlan erőforrásnak bizonyult. A rendkívül heves kémiai reakciókkal bíró hidrogén-peroxid és hidrazil/metil-alkoholos keverékével hatalmas tolóerőt lehetett elérni, csak hogy ennek komoly ára lett. A rakétahajtómű teljes üzemideje a magas tüzelőanyag fogyasztása miatt mindössze 8 perc lett. Ezt a hátrányát azonban elfogó vadászgépként való bevetése miatt nem lehetett igazán komoly hátránynak betudni. Akkoriban a pontcélokat védő német védelmi harcéljárás a „támadj és tűnj el” elvet alkalmazta. A nagy amerikai bombázó kötelékek közvetlen megtámadása vadászgépekkel ekkoriban már felért az öngyilkossággal. Az egyes bombázógépek valódi repülő erődökként hatalmas önvédelmi fegyverezéssel lettek felszerelve. Kötelékbe összeállva képesekké váltak nemcsak önmagukat, hanem egymást is megvédeni. Egy ilyen kötelék közepébe berepülve a német pilótára egyszerre akár négy repülő erődből is tüzet nyithattak, erődönként akár 3-3 géppuskával. Esély se maradt a túlélésre. Ehhez jött, a bombázókat nagyobb magasságból védelmező vadászgépek szintén hatalmas tömege. A bombázókat azért védték nagyobb magasságból, mert így könnyebben észrevették a közeledő „banditákat”. Am ennek volt még egy oka. Az 1944-re jócskán összeaszott Luftwaffe pilótái kidolgoztak egy sajátos módszert, amivel időnként komoly veszteségeket tudtak okozni az amerikai és angol bombázóknak. Mert bizony, amíg az „amcsik” nappal támadtak, az angolok, vagyis ahogy a német pilóták hívták őket, a „tommyk” éjszaka bombáztak. A német légvédelmi feladatokat ellátó vadászpilóták számára tehát éjjel-nappal működött a húsdaráló. Kényszer szülte megoldásként végül csakis a lemaradozó, esetlegesen motorhibásként mégis bevetett bombázókat és a navigációs problémákkal küzdőket, meg az eltévedt szövetséges gépeket

támadták meg. A sor szélén csellengő bombázók is könnyű prédáknak tűntek. A német vadászgépek a riasztás után igyekeztek minél nagyobb magasságba emelkedni, majd lehetőleg a nap felől támadni. Az ellenség csak a legutolsó pillanatban láthatta meg őket, amikor már pillanatokon belül vége lett az összecsapásnak. A németek előszeretettel támadtak nagy sebességgel, zuhanórepülésben. Így képesekké váltak a kinézett bombázót felülről megtámadni, ahol persze a legcsekélyebb a védelem és a legnagyobb a támadható felület. A zuhanórepülésben elért nagy sebesség miatt aztán a repülő erődök géppuskavédelme képtelenné vált a pontos célzásra. A köteléket védő vadászgépek pedig mire felocsúdtak a meglepetésből, már vége is lett a harcnak. A nagy sebességre felgyorsult vadászgépek üldözése teljesen felesleges benzinpocsékolássá vált. Meg aztán gondolni kellett a visszaútra is. Ahhoz is kellett a nafta. Ehhez a német harceljáráshoz aztán égetően szükségessé vált egy gyors, nagy tűzerejű és erős vadászgép. A Me-163 Komet ilyen volt. A teljes német vezetés ebben az apró vadászgépben látta a bombázások elleni megoldást. Hitler egyik „csodafegyvereként” propagálta a típust a sajtónak. Csakhogy a Komet képtelennek bizonyult maradéktalanul betölteni a szerepét. A nagy nehézségekkel kifejlesztett rakétahajtóművet egész egyszerűen a kisméretű kísérleti rakétahajtóművek felnagyításával építették meg. A hajtómű már a próbapadon is szeszélyesen működött, a kétféle folyékony tüzelőanyag véletlen keveredése hatalmas robbanásos balesetek forrása lett. Startkor és leszálláskor a göröngyös füves reptéren a gyúlékony tüzelőanyag keveredése rengeteg jó pilóta halálát okozta. Mindezt épp akkor, amikor Németországnak a legnagyobb szüksége lett volna harcedzett pilótákra. Sajnos a hipermodern típushoz méltatlan módon kialakított, startkor ledobható kerek futómű, leszálláskor csúszótalpas, vitrolázószerkezetű megoldása egyáltalán nem vált be. Tény, hogy ez leegyszerűsítette a gyártást, de a balesetek forrásául szolgáló tüzelőanyag keveredéséhez vezető rázkódást véletlenül pont az elégtelen futóművek és csúszótalpak okozták.

Épp az Me-163-as ilyen jellegű hiányosságai vezettek oda, hogy majdnem elveszett a világ egyik legjobb vitorlázó és berepülő pilótanője Hanna Reitsch. Az a Hanna Reitsch, aki gyorsított ütemben jutott el a vitorlázórepülő „C” vizsgáig, majd életében először beülve az iskola legkomolyabb teljesítménygépébe 5 órás időtartam-repüléssel beállította a kor új világrekordját. Ezután már nem volt megállás. Egy 6, majd egy 11 órás időtartamrekorddal megfejelte korábbi világcsúcsát. A cserfes kislányból férfiakat megszegyenítő vérbeli pilóta vált, ezért egyenes út vezetett a motoros repülés elkezdéséig. A pilótaiskolában az oktatók megpróbálták ugyan a „kislány” eltökéltségét letörni, de Hanna lelkesedése határtalannak bizonyult.

Egy alkalommal éppen csak kipróbálta az iskola Grünau-Baby névre keresztelt, műszerekkel ellátott új vitorlázórepülőjét. A lejtőszél emelő hatása ezúttal kevésnek bizonyult Hanna számára. Magasabbra akart emelkedni. Észrevette hogy egy fekete felhő termikus tevékenysége feláramlást generál, ami

a lejtőszéllel elérhető hegy fölötti ötven, száz méteren tovább is felnyúlik. Sőt, a felhő közelébe érve még tovább erősödik. A cserfes kislány nem kegyelmezett. Szigorúan tapogatta, körözte az emelést, minek következtében csúnyán magába szippantotta egy jócskán felhízott esőfelhő. Hanna kis nyári ruhájában, jégesőtől áztatott gépében hatezer méterig emelkedett, majd hatalmas szerencséjére, a felhő kiköpte magából a hidegtől kockává dermedt, oxigénhiánytól csillagokat látó leányzót. A felhőtől eltávolodva végül a napsugárzás megtette hatását. Hanna lassan, teljesen magához tért, majd egy mezőn sikeres leszállást hajtott végre. A repülése sima gyakorlórepülésként indult, végül magassági világrekord felállításával végződött. Tulajdonképpen ekkoriban kezdtek kísérletezni a termikus feláramlásokkal, ismerkedni a termikek tulajdonságaival. Ez a kísérletezés addig vezetett, hogy a cserfes kislány, egy speciálisan neki épített különleges vitorlázógéppel, a „Sperber Juniorral” 1938-ban Salzburgból Olaszországba repült, az Alpok fölött. Összesen végül több mint 40 magassági, távolsági, és időtartamrekordot repült, még halála évében, 1979-ben is megjavította a hurokrepülés távolsági világcsúcsát az amerikai Appalache-hegység felett.

Hanna végül hivatásos berepülőpilóta lett. Nevéhez fűződik a híres Junkers Ju-87 Stuka zuhanóbombázó zuhanófék-lapjainak kísérleti kipróbálása, vagy legismertebb tette, a Focke Achgelis Fa-61-es, többek szerint a világ első teljes mértékben kormányozható helikopterének 1938-as Deutschlandhalle-ban megtartott bemutatórepülése. A fedett sportcsarnokbeli briliáns bemutatót filmszalagra vették az utókor számára. A V1-es szárnyas bombából átalakított pilóta vezette pulzáló sugárhajtóműves Fieseler Fi-103, kódnevén Reichemberg öngyilkos támadó-repülőgép kísérleti tesztje is Hanna nevéhez fűződik. Ő volt az, aki biztonságos magasságban kikísérletezte, hogy a Fi-103-assal azért nem lehet egykönnyen leszállni, mert az eredetileg pilóta nélküli, repülő robotbombának épített V1-es nem rendelkezett fékszárnyakkal, emellett igen kifestületű szárnyai miatt 200 km-es óránkénti sebesség alatt átesett. Emiatt aztán a kis repülőgéppel a berepülőpilóták sorra lezuhantak a tesztek alatt. Egyedül Hanna Reitsch-nek sikerült az, amit korábban lehetetlennek tartottak. Később a Crossbow akció című háborús kalandfilm egyik jelenete is megemlékezett erről a bravúrról.

A háború vége felé Hitler megirigyelte szövetségesei, a japánok önfeláldozását, és ő is tervbe vette egy öngyilkos repülőosztag felállítását. A kiképzést Hanna Reitsch végezte a Fi-103-assal. A „kamikaze” osztag neve Leonidas-kommando lett. Az osztagot maga Hanna vezette volna utolsó útjára. Szerencsére erre a háború végeztével már nem kerülhetett sor.

Azonban ne gondolja a kedves olvasó, hogy Hannát, mint valami sérthetetlen hősnőt, sosem csapta meg a halál fekete köpenyének érintése. A korábban megismert Messerschmitt Me-163-as Komet rakétahajtású vadászgép ledobható futóműve olyannyira nem vált be, hogy kis híján végzett Hannával, a cserfes kislányból lett bátor pilótanővel. Az történt ugyanis, hogy a Komet sokat

kritizált ledobható futóműve meghibásodás következtében nem vált le. Leszálláskor a gép durván ért talajt és csúnyán átvágódott. Hanna pedig lazaságból talán? De tény, hogy be sem kötötte magát, minek következtében keményen bevágta fejét a szemmagasságban lévő célzókészülékbe. Ettől az orra, állkapcsa, és koponyacsontja is eltört és agysérülést is szenvedett. Hetekig feküdt kórházban élet és halál között és még további fél évig tartott, mire kikászálódhatott az ágyból. Ezután már saját kezébe vette egészségének visszaszerzését, ezért innentől állapota rohamosan javult, végül ismét repülésre alkalmassá vált. Hitlertől személyesen kapta meg a vaskeresztet.

Ám ez semmit sem jelentett az Me-163-as hiányosságai szempontjából. Végül sokkal több Komet veszett el balesetek következtében, mint a szövetségesek vadászgépei által. Mert bizony a szövetségesek rájöttek, hogy a Kometet ugyan nem érik utol, de mivel csak pár percig tudja használni a hajtóművét, nagyon hamar le kell szállnia, hiába képes vitorlázva is repülni. Így aztán a szövetséges vadászgépek a leszállásra készülődő Kometekre csaptak le, véres bosszút állva az égből lerobbantott B-17-es repülő erődökért. A sugárhajtásos Messerek ellen a legjobbnak a P-51 Mustang bizonyult. Zuhanórepülésben képessé vált megközelíteni a 880 km-es óránkénti sebességet, amivel másodpercekig ugyan, de be tudott ülni a 163-asok és a 262-esek mögé. Egy jó pilótának ennyi is elég egy sikeres gépágyú sorozat kilövésére.

Talán épp egy ilyen Mustang vadászgép vehetett minket észre. Mindenesetre gyorsan nőtt a sziluettje a visszapillantóban, ezért hirtelen fékezéssel kivágtam a kocsi ajtaját, kézbe vettem a kézigránát, majd kituszkoltam Helgát a kocsiból. Épp időben, ugyanis már éppen elérték az úttal párhuzamosan felcsapódó porfelhőket gerjesztő gépágyúlövedékek az autót, ronccsá lyuggatva azt. A kocsi azonban csak nem robbant fel.

- Feküdj! – ordítottam Helgára. – Légy mozdulatlan, mintha halott lennél!

A vadászgép épp elhúzott a fejünk felett. Egy jobbos fordulóba kezdett, amit a környező fák takarásától nem láthattam. Így legalább ő sem látott minket.

- Visszajön! – mutattam a vadászgép felé. Ránéztem a kocsira. Ronccsá lőtték, használhatatlanná vált. Bekúsztunk az út menti árokba, majd kihúztam a kézigránát biztosítószeget. Azonnal a kocsiba vágtam. Helga végignézte, hogy mit csinálok, ezért szorosan az árok aljához préselte magát. Kezét a fülére helyezte. Én is ezt tettem. A robbanás iszonyatos dörrenéssel futott keresztül felettünk. Mikor először felnéztem, mintha kohóba bámultam volna. Az autóból több méteres lángnyelvek csaptak föl, fekete füstöt okádva. Azonnal visszafektettem Helgát az útestre. Én is melléfeküdtem. Halottnak tettük magunkat. Éppen idejében, mert már hallottuk is a Mustang Allison motorjának ismerős kerepelését. Ezúttal nem lőtt. Nagyjából 10 méterre száguldott el tőlünk a pilóta, ezután gyorsan emelkedve eltűnt egy felhőben. Nyilván látta a pusztítást, meg minket, a „halottakat”. Elképzelem, ahogy ördögi vigyorral a képén konstataulta, hogy újabb apró győzelmi teherautó emblémát festhet fel a

gépe oldalára. Aztán az állomáshelyén - talán egy olaszországi kocsmában, alaposan felönt a garatra, megünnepelve halálunkat.

Csakhogy mi mégsem szándékoztunk meghalni. Épp ellenkezőleg. Igyekeztünk életben maradni, ezért azonnal visszamentünk az ellenőrzési pontra. Eközben a városra istentelenül szórták a bombákat. Robbanások dőreje szaggatta a dobhártyánkat, a forró lökéshullámokat pedig, még ahol álltunk - több kilométerre a várostól – is éreztük. A felszálló füst és a légvédelmi szirénák hangjai teljesen átérezhetővé tették a városban rekedtek megpróbáltatásait. Miközben az út mentén botorkáltunk, a pár napja átélt emlékek ismét feltolultak. Torkunkat fojtogatta a sírás, ahogy eszünkbe jutott a csontig leégett lábú kisfiú kínoktól eltorzult, sírástól maszatos arca. Vagy a nő, akit szó szerint széplapított egy ráeső betonoszlop. Ezek olyan emlékek, amik már soha, de soha nem törölődnek ki az emlékezetünkéből. Aztán a sok borzalmas emlékből végre feltűnt előttünk a valóság. Élünk, és itt állunk a sorompó mellett, nem messze újabb borzalmas hullák látványától. Mégis, ezektől függetlenül egy katonai Kübelwagen terepjáró is a rendelkezésünkre állt!

21.

Ekkor végeztem el életem legundokabb feladatát. Az egyik ör hulláját feltettük az anyósülésre és behajtottunk a városba, segítségért. A sok sebesültszállító között elvegyülve kerestük a megfelelő kocsit a szökéshez. A Kübelwagen katonai terepjáróként nem tűnt megfelelő megoldásnak. A mellettünk heverő „súlyosan sebesült” katona a felületes szemlélő számára elhitette, hogy csupán sebesültszállítók vagyunk. De ezzel a látszattal sajnos nem mehettünk keresztül fél Németországon! Ráadásul az emberek elkezdtek ránk akaszkodni, hogy az ő sebesültjeiket is segítsük kórházba vinni.

Mi mást tehattünk, mint gyorsan továbbrobogtunk. Aztán az egyik romos mellékutcában felfedeztem egy világoskék, kétajtós Opel Kadett K-38-ast. Eléggé ütött, kopott állapotban volt. A vezetője félig kifordulva lógott a nyitott ajtóból. Hiányzott a fél arca. Egy törmelékszilánk vihette le. A kocsiját ajtópántja is kitört a sofőr súlya alatt, valamint az egyik kerék gumija is laposan folyt szét. Ettől függetlenül a motor könnyen indult. A pótkereket is gyorsan felszereltem. A másik kereket csak bedobtam a hátsó ülésre, az ajtót meg –jobb híján- bal kézzel tartottam, és már indulhattunk is.

Éppen idejében, mert ordító emberek kezdtek ellepni az utca végét. Nekik is kellett volna a kocsij. Csakhogy nekünk is szükségünk volt rá! Azonnal elindultunk és most már végre sikerült kimenekülnünk Berlinből. Végre a Harz-hegység felé vehettük az irányt. Mikor már sikerült jócskán eltávolodtunk Berlintől megálltam, hogy a szükséges szervizelést elvégezhessem a kisautón. Az ajtót egy útközben talált drótdarabbal illesztettem a helyére. A lapos kereket visszaszereltem a pótkerék helyére. Később egy faluban megálltunk és egy autószerelővel megfoltoztattuk. A vért is lemostam az ajtóról. Most már valóban

úgy néztünk ki, mint egy hétvégi pár, akik elindultak felkutatni a nagybátyjukat, aki történetesen a híres von Braun professzor. Legalábbis a papírok szerint.

A kisautó szépen tette a dolgát a hegyvidéki szerpentineken. Az egy literes, 23 lóerős kis motor kellemes hangon duruzsolt ugyan, de vigyázni kellett a hosszú emelkedőkkel. Könnyen túlmelegedhetett a motor, ezért időnként megálltunk az út mentén egy-egy faluban pihenni. Próbáltuk elkerülni a nagyobb városokat, de az utazás így napokat vett igénybe. Helga is egyre rosszabbul nézett ki. Sürgősen orvoshoz kellett volna vinnem, mégsem lehetett. A körülmények nem engedték. Láthatóan seblázzal küzdött szegény. Be kellene oltani tetanusz ellen, ezt már a seb ellátásnak lelegején tudtam, ám ebben a mocskos háborúban a legalapvetőbb emberi szükségletek sem kerültek kielégítésre. Itt, ahol a népesség jelentős hányadának még az élettől való jogát is elvették. Ahol az emberi értékrend vadállati ösztönökben nyilvánult meg, ahol még a zsarnokság ellen küzdők is vérmocskosan, állati szinten harcolnak, sokszor ártatlanok vérében fürödve. Mit gondolok én? Egy ilyen világban nem számított egyetlen ember élete! Illetve egyvalakinek igen. Nekem. Ezért muszáj valahogy megoldást találnom erre az egyre inkább égetőnek bizonyuló problémára.

Megálltunk kicserélni a kötést, ami már kezdett csúnyán átvérezní. Nehezen ment, mert a kötés beleragadt a sebbe. A lány fájdalomtól eltorzult arccal szisszent fel, ahogy letéptem a sebről a kötést.

- Atyaisten! – kiáltottam fel önkéntelenül. A bűz, ami a sebből áradt, szinte elviselhetetlenül fojtogatott. Éreztem, ahogy a szagtól és a látványtól a hányinger gombóccá gyúri a torkomat. Erőt kellett vennem magamon, de ahogy a sebre néztem, máris forgott velem a világ. Majdnem lehánytam Helga vállát, végül aztán a lány vicces reagálására az utolsó pillanatban erőt vettem magamon.

- Egy ilyen kemény pasi csak nem fogja máris beadni a kulcsot? – kacsintott erőtlenül, miközben a szemén láttam, hogy az ájulás kerülgeti. A seb lilás duzzanattá változott, amiből gennyes váladék szivárgott olyan erős rohadásszagot árasztva magából, amitől felfordult a gyomrom. Gyorsan kerestem tűzifát és feltettem vizet forni. Lábast még korábban az egyik faluban vásároltunk, épp sebkötözés céljából. A gennyes váladéktól, és vértől bűzlő régi kötést elégettem. A lehetőségekhez képes alaposan kitisztítottam a sebet, majd tiszta, kiforrázott új kötést készítettem. Sietnem kellett. Nemcsak azért, mert von Braun miután visszaküldi a korábbi énünket, megsemmisíti az időáthelyező gépezetét. Most már Helga élete a tét! Ha nem jut idejében gyógyszerhez, nem tudom őt megmenteni! Egyszerűen, muszáj gyógyszerhez jutnia!

A kis K-38-ast veszett tempóban hajtottam, miközben azért vigyáztam rá, nehogy felmondja a motor a szolgálatot. Feltűnősködni sem akartam, mert ezúttal nagyon megjáránk, ha elfognának. A náci járőrök sosem ismerték a kegyelmet, szinte csak a szolgálat utáni betevő snapsztól ébredő kellemes ellazulás töltötte ki gondolataikat. Helga egészen biztosan belehalna, ha

elkapnak minket. Szegény lánynak kezdtek egyre erősebb fájdalmai lenni, pedig minden nap átkötöttem a sebet. A lehetőségekhez képest igyekeztem a lehető legtöbb, és legfehérjedúsabb élelmiszert vásárolni, hogy minél jobban lassítsam a betegség terjedését. Rettegve vártam a napot, mikor először fellépnek az izomgörcsök és a magas láz, ami máris elkezdte hőemelkedésként egyre jobban felforrósítani a lány homlokát.

Aztán megérkeztünk egy kis ellenőrzőponthoz, ahol Wehrmacht katonák állítottak meg. Igazoltattak minket. Ekkor már Helga kezdett önkívületbe esni, a szája furcsa, természetellenes mosollyá torzult, majd görcsösen rángatózott a válla és a háta. A katonáknak a látványtól a hideg futkározott a hátukon. Meg az az átható bűz, amit a karja árasztott, egészen felborzolta a kedélyállapotokat.

- Önök, von Braun professzor rokonai? – hitetlenkedett a katona, látva az igazolványainkat.

- De hiszen az imént mentek ki innen! A lány akkor még nem volt ilyen állapotban! – nyilván a korábbi itt tartózkodásunkra gondolt. Ezek szerint még épp időben értünk ide! Hatalmas kő gördült le a szívemről. Ám a Helga állapota fölött érzett jeges rettenet továbbra is kitartott.

- Még napokkal ezelőtt Berlinben repesztalálalat érte a karját. Azt hittük gyógyul a seb, de valahogy sosem engedte megmutatni. Most már viszont sürgős orvosi kezelésre szorul. A professzor visszatért már?

- Még nem. Azonnal szólok egy orvosnak és elkísérem magukat. A többiek majd jelentik von Braunnak, hogy visszatértek.

- Hálásan köszönöm.

A katona segítőkésznek bizonyult, hamar elvezetett minket a földalatti gyár orvosához. Az orvos megvizsgálta Helgát. A lány már önkívületben révedt maga elé. Azonnal beadta neki az antitoxint, majd megvizsgálta a sebet.

- Ugye nem kell levágni a karját Doki? – reménykedtem, bár mikor a sebet megláttam, magam se hittem benne.

- Majd meglátjuk, hogyan reagál az antitoxinra. Most adok neki intravénásan magnéziumot, hogy a további fertőzést elkerüljük. A betegnek sok pihenésre és rengeteg, fehérjedús étrendre van szüksége. A karját még majd meglátjuk. Nem kizárt, hogy amputálni kell. Most elsősorban az életének megmentése a fontos... Apropó. Hallotta a legújabb híreket? Azt beszélik, az amerikaiak partra szálltak Franciaországban. Azt hiszem, talán Normandiában...

- Nem, erről én semmit sem tudok. Olyan hosszú autót áll mögöttünk! Meséljen... - kértem az orvost, miközben majdnem elmosolyodtam. Aztán valahogyan észbe kaptam, és szigorú tekintetet erőltettem magamra. A doki előadott mindent úgy, ahogyan azt az általam is olvasott történelemkönyvekben megírták. Szóval sikerült. Elhárítottuk a bajt. Most már csak haza kell mennünk.

- Kik maguk? – hallottam a hátam mögül egy ismerős hangot. Von Braun hangját. Egy géppisztolyos katona valószínűleg épp nekem szegezhette a fegyverét, mert hallottam, a fémes kattantást, ahogy kibiztosította a fegyverét. Egészen kényelmetlenül éreztem magam. Rosszkor jöttünk volna? Amikor még

nem ismert minket? Á, ez nem lehet! Akkor a katona sem ismer ránk a kapunál! Vagy talán, ami még rosszabb, ez is csak egy másik, egy alternatív idősík, ahol a professzor nem is ismer minket? Nem, ez sem lehetséges! Ideje lesz megtudnom! - határozta el magam, és megfordultam.

- Magukat épp most küldtem el innen jó messzire! – láttam von Braun szemében a megdöbbenést. – Mit keresnek itt?

- Visszajöttünk – legyintettem fáradtan. - Az időutazás már csak ilyen...

22.

- Dehát mégis! Árulja el mi történt? – értetlenkedett von Braun, mikor végre magunkra maradtunk. Én pedig meséltem. Onnantól, ahogy sikeresen elküldött minket az időáthelyező szerkezettel a jövőbe, egészen addig, mikor betegen és fáradtan visszajutottunk ide, a Mittelwerkbe, a Harz-hegység szívébe.

- Hogy van Helga? Javul az állapota? – érdeklődött von Braun.

- Egyenlőre nem tudni mi lesz. A közvetlen életveszély még nem múlt el. Túl sokáig kínlódtunk azzal a kis ronccsal, míg ideértünk. - A professzor töprengeni kezdett.

- Végülis mi történt? Hogy volt képes egy másik gépezet elhalászni előlünk a pontos időáthelyezést?

- Az egy nagyobb teljesítményű gép volt. Lesz. Egészen pontosan ismerte a kísérlet helyét és idejét. Tudja, a jövőbeli önmaga kezelte a másik gépet. Egyszerűen elmarkolt minket a saját idejébe, hogy figyelmeztessen a jövő megváltoztatásának veszélyeire. Mindenképpen vissza kellett jönnünk és rendbe tenni az elrontott dolgokat.

- Sikerült megoldani a problémákat? – nézett rám szúrós szemekkel a professzor.

- Igen. Nemrég egészen jó híreket kaptam ezügyben.

- De hogyan?... Nem! Inkább ne mondjon semmit, nem akarok tudni róla! – fojtotta belém a szót, von Braun.

- Inkább azt mondja meg, hová lett az a fura masinájuk, az a siklórepülő ejtőernyő?

- Sajnos érkezésünkkor elégett. – válaszoltam csalódottan.

- Talán erre is van egy megoldás. – kaptam a rejtélyes választ. –Mert ugye ön szeret repülni? – érdeklődött tovább von Braun.

- Vajon ezt hogyan értheti? – töprengtem. Aztán erre is megjött a válasz. Megismerkedhettem ugyanis egy régi, érdekes siklórepülő típussal, a Zöglinggel. A professzor valahonnan előkerített egyet, mégpedig egy tandemváltozatot. Nem is tudtam, hogy ebből a típusból kétülésest is gyártottak! Ezek szerint mégis. Vagy talán a professzor intézte el, hogy gyártsanak egyet? Sosem tudtam meg, de amíg Helga élet és halál között lebegett, én belekezdtem a Zöglinggel való ismerkedésbe. Bevallom, eleinte nehezen ment. Túl sokat aggódtam Helga miatt, ezért az első ismerkedések kimerültek rövid futópróbáknál. Képtelenné váltam normálisan koncentrálni a feladatra, egyre

csak Helga lilásan, zöldesen elszíneződött, rothadó karjára gondoltam, azzal a nyálkás gennyes folyással. Az orromba szinte beleitta magát az a jellegzetes szag, ami a sebet és a kötést körüllegte. Folyton ezt éreztem. Segíteni akartam, de nem tudtam sehogy sem.

Pár nap múlva a doki hívatott. Dobogó szívvel jelentem meg előtte.

- Baj van?

- A legcsekélyebb mértékben sem. Éppen közölni akartam, hogy sikerült a betegséget visszaszorítani a lány szervezetében. A seb is szépen javul, de még időre lesz szükségünk a teljes gyógyuláshoz. Most bemehet hozzá, viszont kérem, ne fárassza ki! Pihennie kell!

- Rendben.

A betegszobában Helga fáradt, karikás szemekkel nézett rám. A bőre halványsárga színben szinte világított. A körmei is sárgák voltak. A legmegdöbbentőbb látvány azonban az a gyöngé, törékeny lány, akit azelőtt még sosem fedeztem fel az energikus, talpraesett nő mögött, amilyenek mindig is ismertem. Erőtlenül rám mosolygott.

- Hello!

- Szia drágám! Milyen remekül nézel ki! – mosolyogtam vissza.

Megpróbáltam elővenni legsugárzóbb oldalamat. Sajnos csak félig sikerült.

- Hazudós! – nézett rám vidáman.

- Ez így van! Hogy érzed magad?

- A körülményekhez képest egészen jól.

- Hát drágám, te sem tudsz jól füllenteni! – vigyorodtam el.

- Jól van, na! Csak meg akartalak nyugtatni. A doki amúgy is azt mondja, hogy javul az állapotom.

- Örülök neki. Nekem is ezt mondta. És ezúttal igazat beszélek.

- Tudom. Jó, hogy itt vagy. Hogy telnek a napjaid?

- Repülni tanulok a Zöglingen.

- Valahogy nem lep meg. Mindig is a repülés volt a gyengéd.

Mintha olyan nagyon régen ismernénk egymást. Éreztem, rá kellene kérdezni, de talán még nem jött el az ideje ilyen komoly horderejű kérdések feltételére.

- Most még elég nehezen megy. Mintha elszállt volna az ihlet.

- Hát repülj utána! – nevetett Helga.

Ettől önkéntelenül is elmosolyodtam. Olyan kedvesen pimasz lány tud lenni. Beszélgettünk még egy keveset, majd hagytam pihenni. A nap hátralévő részét a Zögling megszeliítésével töltöttem, miközben felidéztem milyen érzés is lehetett a világon először levegőnél nehezebb szerkezettel levegőbe szökkenni.

Erre 1891-ben került sor. Otto Lilienthal, a Berlin mellett Szélmalomdombról startolva, törékeny kis siklógépével sikeresen a levegőben maradt, egészen 24 méteren keresztül! Ez akkoriban hatalmas teljesítménynek számított. Otto Lilienthal neve bizonyára ismerősen csenghet a repülésben némiképp jártas olvasó számára. Talán nem is annyira az első siklórepülés végrehajtása, mint inkább annak az ördögös masinának a megalkotása végett, amit később a világ

„Normalapparat”, magyarra fordítva normál siklógép néven ismert meg. A XIX. század vége felé sok bátor lelkületű konstruktőr kísérletezett levegőnél nehezebb, ember vezette szerkezetek repülési lehetőségeinek vizsgálatával. Szinte mindnyájan a madarak röptét próbálták lemásolni. Hamar nyilvánvalóvá vált, hogy a repüléshez felhajtóerő szükséges, amit a levegő légáramlásával lehet biztosítani. A légáramlás fenntartására azonban folyamatos mozgó szerkezetre volt szükség, amit meg kellett valamivel hajtani. Eleinte a madarak csapkodó szárnyában látták a megoldást. Sok tervező ezen az úton indult el, miközben még azt sem látták tisztán, hogy az ember pusztán izomereje segítségével, egyáltalán képes-e a levegőben maradni. A legtöbb kísérletező az elméleti alapok lerakása helyett, rögtön a gyakorlati megvalósítással próbálta megoldani a problémát, természetesen csekély eredménnyel. Ezek az eredmények leginkább pofára eséseket jelentettek, sajnos gyakran szó szerinti értelemben.

Az ifjú Lilienthalék is követték kísérletező kedvű elődjeiket. Kamaszos lelkesedésükben Ikarosz módjára szárnyakat erősítettek karjaikra, majd nekiindultak, hogy sorra elnyerjék méltó kudarcukat. Ám ők nem adták fel. A sorozatos sikertelenség nem szegte kedvüket, helyette inkább elkezdtek behatóbban tanulmányozni a madarak szárnyszerkezetét. Gyakorlati próbálkozásait a repülés elméleti alapjainak megismerése váltotta fel. A Lilienthal fivérek lehetőségeikhez híven, mérnöki iskolát végeztek. Otto gépészmérnök, Gustav építészmérnök lett. Az ember repülésének lehetőségét civil munkájuk mellett is tovább kutatták. Első komolyabb eredményük egy emberi erővel működtetett csapkodó szárnyú repülőgépen keletkező felhajtóerő mérésére szolgáló szerkezet megalkotása lett. Az első kísérleteik alkalmával Otto minden erejét megfeszítve próbálta a csigás ellensúllyal felszerelt szerkezetet levegőbe emelni. A kísérlet eredményeképpen megállapíthatták, hogy megfeszített emberi erővel is csak a repüléshez szükséges felhajtóerő felét bírták előállítani. Ezzel bizonyítottan megválaszolhatták azt, miszerint az emberi izomerő meghajtással az ő csapkodó szárnyú szerkezetük sosem fog repülni. Más megoldást kellett keresniük. Ismét a madarak világából csenték ötletüket. Megfigyelték, hogy egy madár szárnycsapások nélkül is hosszabb ideig képes a levegőben siklani, pusztán szárnyuk egyenesben tartásával. Vagyis egy jól megépített siklógép is alkalmas hosszabb távolságra elvitorlázni, a merev szárnyain ébredő varázslatos felhajtóerő segítségével. Első lépésben építettek egy furcsa, helikopterszerű, ám nagyon ötletes gépet, amivel a különböző szárnyformákon ébredő felhajtóerőt vizsgálhatták. Ezzel a géppel, valamint rengeteg mérés segítségével már komoly diagrammok felállítására nyílt lehetőség, amit a vitorlázórepülésben mind a mai napig használnak. Legfőbb eredményük a lehető legjobb aerodinamikai kialakítású szárnyprofil kikísérletezése lett. Megdöbbenve tapasztalták, hogy a legtöbb felhajtóerőt termelő szárnyforma épp a madarak szárnya, amelyet a természet alakított ki évmilliók alatt. Megtalálták hát a megoldás kulcsát!

Ezek után a repülés további elméleti boncolgatása után, összefoglalva ismereteiket a Lilienthal testvérek vitorlázógép építésébe fogtak. Első vitorlázójuk szárnyszelvénye erősen emlékeztetett az általuk vizsgált madarak szárnyára, amin eleinte még a szárnyvégi tollazat formáját is imitálták.

Kétévi sikertelen próbálkozás után 1891-ben Otto Lilienthalnak végre sikerült levegőbe emelkednie. Megtörtént az első ember vezette, levegőnél nehezebb repülő szerkezet repülése. Ezután az események jelentős mértékben felgyorsultak. A gyorsan szaporodó siklások következtében vitorlázó siklógépük jelentős mértékű fejlődésnek indult. Gépük egyre könnyebben kormányozható és jobb siklású lett, miközben Otto egyre nagyobb repülési tapasztalatából kiindulva még tovább fejlesztette kis gépüket. 1893-ra a világ első vitorlázógépe gyártáséretté vált. Összecsukható szerkezet lévén szállíthatóságát is megoldották, így a világ számos országába exportálták a „Normalapparátot”, a világ első eladásra gyártott repülőgépét, melyből készítettek nagyobb teherbírású, kétfedelű változatot is. Ennek a változatnak a továbbfejlesztése nyitotta meg a kaput pár évvel később egy másik testvérpár, a Wright testvérek első motoros repülése előtt, miközben az alapváltozathoz fejlődhetnek ki az olyan vitorlázórepülők, mint az a kis Zögling, amivel éppen a Harz-hegység fölött karcoltam a kék eget.

23.

Teltek a napok, amik aztán hetekké olvadtak össze. Néhány kellemetlen eseménytől eltekintve kezdtem egyre otthonosabban érezni magam a Zöglingen. Lassan a kétüléssel, burkolattal rendelkező változattal is repülhettem. Ezt a típust jóval keményebb erővel, határozottabban kellett irányítani repülés közben, mégis egészen vezethetőnek bizonyult. A magassági kormányokkal meggyűlt a bajom, mert a siklóernyőkön ilyen szerkezet nincs. Eleinte veszélyesen húztam a botot. Egyszer majdnem átesett velem a Zögling, mikor start után hirtelen felkaptam az orrát. Szerencsére aztán mégsem húztam túl. A kis tanulógép orrát föld felé fűrva sebességet gyűjtött, és ezzel minden a legnagyobb rendben lett. Később tudtam meg, hogy komoly életveszélyben voltam, mert ilyesmiből több halálos baleset is történt már. Érdekesnek tűnt, miszerint mindezt akkor, és ott úgy fogták fel, hogy a repülés veszélyes jellegéből adódóan mindig is lesznek áldozatok. Szükség van rájuk a haladás oltárán! Nem humánus, de érdekes gondolat. Hol volt ez a gondolkodásmód az elkényelmesedett, huszonegyedik századi extrém-sportokhoz kötődő tömeghisztériához képest! Akkor, amikor a média hatására a közgondolkodás majdnem az összes sportrepülést az extrém-kategóriába sorolja, világkatasztrófának kikiáltva egy-egy csonttöréssel járó repülőbalesetet! Abban a korban, amelyikben az emberek jó része még mindig irigykedve vágyik a felhők közé, rengetegen pedig egészen gyerekkoruk óta pilóták szeretnének lenni. Mégsem tesznek az álmukért soha, semmit! Túl veszélyesnek tartják a repülést, félnek tőle, meg a következményektől. Rettegnek attól, ha elindulnak ezen az úton, valóban járnak majd rajta. És akkor

mi lesz? Előbb-utóbb balesetet szenvednek, vagy meghalnak. Mert pontosan ezt sugallja a szenzációéhes média! Ez van az interneten, az újságokban, a TV-ben! Ezt látják a repülésre fogékony emberek, ha épp véletlenül egy repülő hírt publikálnak valahol. Lám, még az utasszállító repülőgépek profi kapitányai annyi tanulás és gyakorlat után is hibázhatnak! Aztán puff, már csak a hírműsorokban látható a hullájuk, sok százzal egyetemben. Akiket természetesen az ő hibájuk ölt meg! Micsoda felelőtlen emberek a pilóták! Felvállalják több száz ember életét, aztán ha valami nem sikerült, akkor sorry! Csoda, hogy aztán a közember inkább beül az autójába, és napi szinten furikázik? Arra persze nem gondol senki, hogy a közutak baleseti statisztikája sokkal rosszabb, mint a légtérben közlekedőké. Mi a helyzet az életveszélyes, extrém siklóernyőzéssel? Jó kérdés! A válasz talán még meglepőbb. Ha valaki veszi a fáradságot, hogy a média hatásvadász tartalma mögé kukkant, és netalán utánanézi a magyar siklóernyős sport baleseti statisztikájának, akkor egészen érdekes felfedezést tehet! 2012-ben összesen tizenöt siklóernyős repülőbaleset történt, ebből hatot a repülőesemény kategóriába soroltak (vagyis nem történt személyi sérülés). Hét ízben tényleges baleset történt gyalogernyővel, és két tényleges baleset motoros ernyővel. Halálos kimenetelű baleset nem volt. Ez áll a Közlekedésbiztonsági Szervezet honlapján nyilvános, mindenki által megtekinthető formában.

Magyarországon körülbelül 1400 fő siklóernyőzik hivatalosan, és feltehetően még ugyanennyi repülget ernyővel, mindenféle engedélyek nélkül. A magyar starthelyeken repülőszezonban, –ami márciustól szeptember végéig tart- feltehetően ennek a majd háromezer siklóernyősnek legalább a negyede rendszeresen kint van hétvége a starthelyeken.

Ha a hazánkba látogató külföldi siklóernyősöket nem számoljuk, ez a szám akkor is óriási. Mindehhez hozzáadjuk még a hétköznap is repülőket, meg a motoros ernyősöket is, hetente átlag 2000 fő siklóernyőzik Magyarországon, nagyjából 30 héten keresztül. Ez cirka hatvanezer siklóernyőzöt jelent évente, akik kilátogatnak a starthelyekre, és legtöbbször aznap repülnek többször is! Vagyis ami nem hatvanezer startot, hanem ennek a többszörösét jelenti évente. Ebből 2012-ben tizenöt repülőesemény történt, halálos baleset nélkül! Lám, ennyire „veszélyes” és „extrém” sport a siklóernyőzés.

Természetesen el kell fogadnunk, hogy aki bármivel is repül, az nem hanyagolhatja el a baleset lehetőségét, még ha ez statisztikailag elenyésző is. Valójában, aki bármivel is közlekedik - akár még gyalogosan is - kiteszi magát a baleset lehetőségének. Ha erre nem gondolunk, ha azt hisszük, ez csak másokkal történhet meg, ez akkor is így van! A repülésre is igaz ez a megállapítás, mert akárhogy is nézzük, a repülőeszközök is egyfajta közlekedési eszközök, amikre ugyanúgy érvényesek a fizika törvényei, mint bármely más közlekedési eszközre.

Igazán érdekes tapasztalás volt számomra mindezt kontrasztba állítani a kor háborús felfogásával. Itt az emberi élet nem számított annyira. Emellett

Japán hatásra rövidesen Hitler megszervezi az öngyilkos repülőosztagokat is, amik végül mégsem kerülnek bevetésre. Legalábbis a pillanatnyi jelenem szempontjából ez még a jövő, de ha mindent jól tettünk, a történelem végre az általam is ismert mederben folytatódik majd.

Helga az eltelt hetek alatt szépen javult, kórosnak tűnő soványsága kissé teltebb lett, igazi bájos nőként nevetgélt, mikor meglátogattam a betegszobájában. A karjáról is eltűnt az a sok rondaság. Egy hosszú, enyhén lilás, piros heg emlékeztetett a történetekre, de ezt leszámítva végig finom, rózsaszín bőr fedte a korábban betegesen lilás, zöldes területeket.

Időközben a lezajlott normandiai partraszállás után, Hitler nyomására növelték a Mittelwerk gyár termelési ütemét. Bár mi sosem láthattuk ezeket a szigorúan őrzött területeket, rossz érzéssel töltött el, hogy tőlünk nem messze, mennyien zsúfolódtak emberhez méltatlan körülmények közé, a brutális SS-örök felügyelete alatt. Mennünk kellett. Már így is nagyon elnyúlt ez a kis kényszerpihenőnk.

Von Braun kivitette az Időáthelyező-gépet a megszokott starthelyre. A Zögling erős gumiköteleit megfeszítették. Ezúttal többen is segítettek nem úgy, mint a legutóbb. A professzor az időáthelyező-gép forgótárra emlékeztető hengere mögött nyomkodta a gombokat, ellenőrizte a mutatókat. A gépben kékes fény derengett.

- Start! – kiáltotta Meisser, az ideiglenes repülőoktatóm. Kioldódott a rögzítés, a gumikötelet fogó segítők megtántorodtak a gumikötélben rejtőző hatalmas erő hirtelen elszabadulásától. Repültünk. Helga izgatottan sikkantott egyet, miközben az ismerős és gyönyörű táj fölött suhantunk. Megtettem egy kört a hegyre fújó szél feláramlásában. Kellemes emelésben fürödtünk, a tiszta magaslati levegőt szinte harapni lehetett. Lélegzetelállítóan hideg lett. A menetszélről gyorsan kihűltünk, mikor jeges, kékes levegő vett minket körül. A jeges szorítást egyre közelebb éreztük, féltünk, hogy összeroppantja fából, drótból, és vászonból tákolt kicsi lélekvesztőnket.

Ekkor hirtelen széttört a jeges marok, és egy jóval nagyobb, erősebb kékség vett minket körül.

- Jaj ne! Már megint! – kiáltottam. A rémület intenzívebb, kék sugárzása szinte a bőrünk alá hatolt. Már éreztem is, ahogy hasogatja a fejem. Bimm-bamm, bimm-bamm! Egyre erősödő, szünni nem akaró fejfájással a kékség kezdett zöldessé változni, miközben az előttem lévő kép kezdett szétesni. Helga riadtan nézett rám, a jelenléte egyre csak halványodott, majd teljesen eltűnt a szemem elől. Egyre jobban fájt mindenem, különösen a fejem és a derekam. Én is egyre csak halványultam. A kezeim, a testem kékes, zöldes színben játszva légszerűvé váltak. Ettől a megdöbbentő látványtól sajgó agyam egyszeriben leblokkolt. Elájultam.

24.

- Kiss Istvännét várják a nővérszobánál. Ismétlem: Kiss Istvännét várják a nővérszobánál. – hangzott egy dörgegelmes hang valahonnan messziről.

Hallottam a beszédet, csak épp nem értettem meg. Valahonnan emlékeztem, hogy ismerem ezeket a szavakat, mégsem tudtam rájönni a jelentésükre. Így egyben reménytelen feladványnak tűnt az egész. Inkább nem is fárasztottam magam vele. Különben is; nagyon éles, fájdalmasan valós mondatok, amik valamilyen kellemetlen helyszín felé tereltek engem.

- Hol vagyok? – formálódtak gondolatfoszlányaim egyetlen mondattá. Még nem nyitottam ki a szemem. Nagyon fáj mindenem, különösen a fejem. Ami viszont a legrosszabb, hogy nagyon gyengének éreztem magam. Lassan képessé váltam értelmes gondolatokra, egy pillanatra kinyílt a szemem is, de néhány éles fényvillanás miatt inkább csukva hagytam. Valaki megfogta a kezem. Puha, meleg, megnyugtató érintést éreztem a kézfejemem. Ebben a kellemetlen világban erre nem is számítottam. Egy könnycsepp gördült végig az arcomon. Pislogtam. Valaki letörölte, miközben hozzám beszélt, mégsem értettem belőle semmit. Ismertem a szavakat, de valahogy képtelenné váltam megfejteni értelmüket. Annyit fogtam fel, hogy zaklatott, sirós hangon beszél. Mintha kérlelné. Ezt érdekesnek találtam, ezért még egyet pislogtam, majd minden erőmet összeszedve megmozdítottam ujjaimat. Ekkor valaki a tenyerem alá tolta a kezét, és megszorította a kezem. Ez annyira intenzív érzéseket keltett bennem, hogy ismét képessé váltam megmozdítani az ujjaimat.

- Ébredszik – sikította örömittasan egy ismerős női hang, mégis képtelen voltam rájönni, hogy kiről is van szó. Helyette inkább nyitogattam a szemem, miközben a fényeket és az azokból kialakuló formákat még sehogy sem tudtam felfogni. Egyetlen gondolat kerített hatalmába.

- Hol vagyok? – suttogtam nagyon halkán.

- Biztonságban! Most már nem lesz semmi baj. – pityergett mellettem egy ismeretlen barna hajú nő. Még kialvatlan tekintettel, gyűrött ruhával is a legszebb nőnek tűnt a... de ki is? Valaki után? Ki után? Kezdtém ismét elveszíteni a fonalat. Tudtam valamit meg kéne értenem, ám az nem ment. Itt valami nincs rendben. Valami nagyon nincs rendben. Mikor már kezdett összeállni a kép, a színek és formák tartalommal telítődtek rájöttem, hogy semmit sem értek.

- Hol vagyok, kik ezek az emberek? - formálódtak a gondolatok, de már képtelenné váltam megkérdezni. Ez a sok új érzés, ez a rengeteg információ kezdte nagyon kifárasztani fájdalomtól átítatódott agyamat. Becsuktam a szemem.

- Pihennie kell! – hallottam egy másik hangot. Most már nem nyitottam ki a szemem, pedig ezúttal felfogtam a szavak jelentését.

- Igen, pihennem kell! - megnyugtató ez a gondolat. Párnát tolt a fejem alá, amíg lassan eltávolodott minden, kiszürkült számomra a világ, ami aztán feketére sötétedett.

Mély álomba zuhantam.

- Szia! Hogy vagy? – hallatszott mellettem egy hang. Kinyitottam a szemem. A legutóbb látott lány állt mellettem vörös, fáradt szemekkel. Mosolyogni próbált.

- Kösz, jól. De most hol vagyok, mi ez a hely? – már nagyon tudni akartam. Szinte követelőzve bukott ki belőlem ez a gondolat.

- Kórházban. Repülőbalesetet szenvedtél. Csúnyán összetörted magad. – hangzott a meglepő válasz. Amennyire a szemem engedte, körbepillantottam. Egy szegényes, ám mégis nagyon modern kórházban feküdtem. Fehérré festett falak, zöld csempe, linóleum padló. Modern gépek csipogása körülöttem mindenütt.

- Hol van Helga? Hol a Zögling? Mi történt valójában? Átjutottunk, de hová? – villant belém annyi minden, hogy képtelenné váltam a beszédre. A múltó fejfájásom hasogatva tért vissza. Fel akartam ülni. Ekkor hatalmas villámcsapásként nyilallt a hátamba valami, amitől nagyon hamar kifáradtam. Nagyon fájt, és ez az érzés szinte kipumpálta belőlem az életet adó energiát. A fájdalomtól megint ködössé szürkült a kép. Egyre csak távolodott tőlem ez a világ. Még emlékszem, ahogyan a mellettem lévő egyik gép egyre veszettebbül csipogott, aztán elhalkult, mert közben elájultam. Öntudatlanul lebegtem a feketeség szürke óceánjában, kikapcsolva az összes érzést: örömet, bizonytalanságot, fájdalmat, mindent.

25.

Hatalmas szürkességben materializálódtam. A kék sercegések lassan-lassan eltűntek körülöttem. Szétnéztem. Csontjaim még emlékeztek az iménti a sok fájdalomra. Meglepő módon azonban semmit se éreztem. Minden tagom épen működött, a hátam is rendben volt, bár erősen lerögzítettek a kis Zöglinghez. Helgát is megpillantottam. Nagyon örültem neki. Ám közben örültem manővereznem kellett, mert a szürkesség, amiben egyszeriben megjelentünk, egy hatalmas, zárt felhőzet része lehetett. Örültem dobált minket. A nyitott kabinban gyorsan kihűltünk. Még vastag ruházatban is reszkettünk a hidegtől. Valamit tennünk kellett. Ránéztem a magasságmérőre. Nem csoda, hogy fáztunk. Háromezer négyszáz ötöt mutatott. Lenyomtam a gépem orrát, majd enyhe fordulózásba vittem a Zöglinget. A kis gép jóindulatúan engedelmeskedett. Végre sikerült merülésbe vinni a kis szerkezetet. Mínusz kettes varióval közeledtünk a talaj felé. A gép közben pajkosan fel felkapta az orrát, de én mindannyiszor határozottan visszanyomtam. Ebben a régi, kőkorszaki szerkezetben még nem létezett csipogós varió, ezért folyamatosan a műszereket figyeltem. Azt a három alaplászert, ami szerencsére beépítésre került a háború nyersanyaghiánya ellenére. A varió mellett a magasság, és a sebességmérőt láthattam a szegényes műszerfalon egyedüli támpontként, bár az állandó lökéses légnyomásváltozástól fellépő kisebb kilengései az összes műszernél zavaróan

hatottak, mégis viszonylag könnyen képpé váltam a helyzetünket szemmel követni. Tartósan merültünk tehát.

Lassan a szürkesség zöldre változott. Ismerős tájakra vetődünk. Ez már hazai pálya, a Bükk. Láthattam a Bélkő lapos tetejét. Egyre közeledtünk hozzá. Ekkor bevillant egy furcsa, egyfajta déja vu érzés. Mintha már leszálltam volna a tetejére. Mintha valamikor összetörtem volna magam ott. Valahogy mégsem rémlett mikor és hogyan történt. Egy jeges rettegés kezdett felkúszni a gerincem mentén. Valami baj fog történni. Nem tudtam mi, csak éreztem valami rosszat.

Egy furcsa madárféle közelített felénk. Messziről legalábbis egy hatalmas madárnak tűnt. Egyenes szárnyaival vitorlázott. Egyenes vonalban. Egyenes vonalban?? A madarak is szeretnek tekergészni a termikben körbe-körbe, miközben szétfeszített szárnyakkal vitorláznak. Szeretik a lejtőszelet is kihasználni. Csakhogy olyan madárról még nem hallottam, amelyik egyenes vonalban repülve, láthatóan bármiféle felszálló áramlat meglovaglása nélkül emelkedett volna. Itt pedig erről van szó! Tehát egy ember vezette szerkezet lesz ez! Egy pici repülőgép, ami túl kicsi emberi személyzet befogadására. Ahogy a közelünkbe ért, már láthattuk is. Hatalmas, egyenes szárnyakkal rendelkező, nagyjából fele akkora fesztávolsággal, mint a mi Zöglingünk. Tolólégcsavaros szerkezetként kereszt alakú vezérsíkokkal látták el. Nem ült benne ember. Hogyan is fért volna el?

Ezek szerint egy repülő robottal találkoztunk, egy drónnal! Ami azonban a legijesztőbbben hatott ránk a drónban, az a törzs aljáról, pilonokon lelógatott két rakéta, és a törzs orr részéből kikandikáló gépágyú csövének látványa volt. Mellénk navigálta magát, majd egy hangszórófélelől recsegve ránk dörrent egy mély hang.

- Azonnal kövessenek, és akkor nem esik bántódásuk! Ellenkező esetben tüzet nyitok!

Tyű, ez nem tréfál! Gyorsan forduloba vágtam a Zöglinget. Helga rémülten nézett rám.

- Jobb lesz, ha követjük az utasítást! – kiáltotta. Talán igaza lehetett, mert a mi lusta kis ősrégi tanuló-vitorlázónk mögé hamar felzárkózott a drón.

- Utolsó figyelmeztetés! – dörögte vészjóslóan az imént hallott mély basszushang.

Kényszerből egyetértettem Helgával. Megbillegtettem a szárnyaimat.

- Kövessenek! – hangzott az utasítás.

A drón beelőzve Zöglingünket, átvette a vezetést. Egyenesen a Bélkő vakító teteje felé közeledtünk. A meleg, nyári napsütésben a Bélkő erős feláramlásokat produkált, ami alaposan megdobálta kis gépünket. Először

nekünk kellett leérkeznünk. Hosszas behelyezkedés után óvatosan akartam kilebegtetni a gépet, mert a tető túlsó végén lévő sziklák fenyegetően tornyosultak fölém. Mellettem a hegy függőleges sziklái nyúltak lefelé, mély szakadékot formázva. Gyönyörű kilátás mellett katasztrófális leszállás

lehetősége a levegőben! Vagy nyakunk szegve zuhanunk a mélybe, vagy felkenődünk a sziklákra. A déja vu érzés egyre jobban hatalmába kerített. Reméltem, ezúttal talán mégis jó lesz. De vajon milyen „ezúttal”? Sehogyan sem emlékeztem, mitől is van ez a furcsa érzésem. A behelyezkedés utolsó fázisában végül szép kilebegtetést produkáltam volna, ha...

Ha az erős feláramlás nem dobál meg jó alaposan. A kis siklógép a kilebegtetésnél hirtelen felkapta az orrát, majd emelkedett még pár métert. Reflexből nyomtam előre a botot, de a kis gép csak annyit tett, hogy nem dobta fel annyira az orrát. Vészesen fogyott a sebességünk, miközben még nagy volt a magasságunk a sziklás fennsík fölött. A szakadék egyre közeledett. A déja vu érzés már majd kiégette az agytekevénymeimet. Egy pillanatra bevillantak egy itt elszenvedett siklóernyős baleset diavetítésszerű képei is. Vészesen közeledett az átesési sebesség, meg a szakadék is.

- Nem sikerülhet, most már tuti nem megy! – cikázott át a villámcsapásszerű gondolat az agytekevénymeimen. Szinte ösztönösen fordulóba vittem a kis gépet, nagy erővel előrenyomva a botot. Inkább ütközzünk a szemközti sziklafalnak, mintsem essünk a szakadékba. Úgy talán túléljük a becsapódást. Ekkor valami hatalmas ugrott elém, eltakarva a horizontot. Egy lepkehálószerűségbe ütköztünk, még a sziklák előtt. Ügyesen megfogott minket. Röpke pillanatig nagyjából két méterrel a talaj fölött lebegtünk, majd győzött a gravitáció. Hatalmas reccsenéssel értünk földet. Az ütéstől mindkét szárny letört, a Zögling törzse kettészakadt. Szerencsére mi épségben halásztuk ki magunkat a roncsból, meg abból a fura, erős, hatalmas lepkehálóból, ami megfogott minket. A déja vu érzés elmúlt, a különös emlékképekkel együtt eltűnt agyam legtávolabbi fekete zugában.

A drón is viaskodott a feláramlással, mégis egy mesteri kilebegtetés után landolt a sziklás talajon. Egyenesen felénk fordult, gépfegyverének csöve ránk meredt.

- Ne mozduljanak! – rikkantotta a basszus a gép hangszórójából. Kényszerű tétlenségemben rápillantottam a hálóra, ami kezdett visszahúzódni a sziklába, sorsára hagyva szárnyaszegett Zöglingünket. Furcsa gondolat kerített hatalmába. Mintha nem emberi munkának látszott volna a háló. A sziklákat követve a hálót felgöngyöltette egy szerkezet, majd teljesen behúzódott két sziklába vájt furaton keresztül, aminek zárófedele a kövek mintáját utánozta. Még közelről sem tűnt fel semmi. Mi a manó? Ez aztán furcsa. Aki nem tudja mi keressen, az sosem látja meg ezt a különös szerkezetet. Ami pedig ezután következett, az igazán megdöbbentett. Valami sámsoni erő folytán megmozdultak a szemben lévő sziklafalak egyes árnyékos részei. Először érzéksalódásnak tűnt, egyszerű délibábnak, melyet a naptól felforrósodott sziklák műveltek a levegővel. Csakhogy a délibábból lassan feltűnt egy ember, majd még egy, és még egy. Katonás rendben egy egész szakasz bontakozott ki, valami sziklának álcázott kapuszerű szerkezet mögül.

26.

Ismét foglyok lettünk. Ezúttal azonban modern fegyvereket láthattunk modern felszereléssel, tarka terepszínbe öltözött katonáknál. Megbilincselve vezettek minket a sziklák mögé. Egy fortélyos kapu tárult fel előttünk, aminek az egyik vége egy sziklahasadékból nyílt, és amit olyan jól álcáztak, hogy még közletről sem tűnt másnak, mint egyszerű sziklának. Belülről azonban valami egészen mást rejtett. Egy rácsos padlójú közlekedőfolyosón haladtunk, egy sziklába vájt barlang folyosóján, ami egy nagyobb terembe vezetett. Mindenféle számítógépes rendszereket, meg különleges rendeltetésű szerkezeteket helyeztek el. Ekkor megpillantottam egy ismerős gépezetet is, ám ez sokkal modernebb kinézetű, formailag is igényesebb kialakítású Időáthelyező-gépként funkcionálhatott.

Egy öreg, ámde nagyon ismerős arcot pillantottam meg. Ránk nézett. Helgán látszott, hogy felismeri. Odament hozzá.

- Visszatértünk uram!

- Rendben, köszönöm. Igazán jó munkát végeztek, mindketten. – válaszolt Helgának felettébb ismerős hangján. Volt valami ebben az öregemberben, ami nem hagyott nyugodni. Nem tudom miért, de mintha sokszor láttam volna már ezt az arcot.

- Hát nem ismer meg? – nevetett rám az öreg. Az a nevetés. Mintha.. de nem, ez nem lehet igaz!

- Von Braun? Ön Wernher von Braun lenne? – álmélkodtam.

- Igen, én vagyok az, kedves Leslie von Braun! Vagy hívjam inkább Ádámnak?

- Hogyan lehetséges ez? Esetleg valamit ismét elrontottunk, mikor visszajöttünk? Egyáltalán hova jöttünk vissza? A normális jelenben vagyunk? De akkor ön már 100 éves is elmúlt!

- Bizony, elmúltam 100 éves. Kuncogott. Méghozzá jó pár évvel. Az ön jövőjében járunk. Két évvel az első... nevezzük így, időutazása után. Ön barátom, a második időutazó a Földön, és az első, aki a történelmi múltat térképezte fel! Akkor most bizonyára felteszi a kérdést, vajon ki lehetett az első időutazó? Mindez egy fatális véletlennek, meg egy asszonyi szívnek köszönhető. De haladjunk szépen, sorban! - nevetett ránk azzal a tipikus arckifejezésével.

- Miután önöket visszaküldtem a jövőbe, látták az emberek az időgépet működés közben. Fel kellett robbantanom amiben két, a Mittelwerk mélyítésén dolgozó kényszermunkás segített titokban. Ők szereztek robbanóanyagot is, amit kicsempészték a gép felrobbantásához. Az SS-katonák azt hitték, szabotálom a munkát, mert szerintük az egyik V-2-es teszt példányt robbantottam fel. Felcítáltak Berlinbe, ahol előadtam, hogy a V-2-es munkálatok gőzerővel zajlanak. Amit a katonák láthattak, egy félresikerült, tesztelés alatt álló javított Walter HWK-509-es hajtóműpróba volt. Ezek a hajtóművek működtek a Messerschmitt Me-163-as rakétahajtású elfogó vadászgépben. Működtek? Ahogy vesszük! Akkoriban ezek a hajtóművek rendre kigyulladtak és felrobbantak a

konstrukciós hiányosságai következtében, így könnyedén elhitték a mesét Berlinben. Főleg miután eléjük tártam, milyen komoly munkát valósítottunk meg a V-2-esek terén. És hogy a „csodafegyverek” csak a bevetésre várnak. Hitler végül személyesen gratulált, meg kért elnézést az ellenem irányuló intrikákkal kapcsolatban. Mire visszaértem a Mittelwerkbe, már jó pár új SS-katona fogadott. A régiakat azóta sem láttam. Feltehetően ők súgták fölfelé az ellenem szőtt meséiket. M lett velük? Kit érdekel? Talán kivégezték őket a frontra! Megérdemelték, míg én ráébredtem, hogy óvatosabbnak kell lennem. Az időgép terveit előrelátóan elrejtettem a V-2-esek tervdokumentációi közé. Így egészen a háború végéig rejtve maradhatott. Amikor mérnöksapatommal megadtuk magunkat az amerikaiaknak, az összes tervdokumentációt magammal akartam vinni. Sajnos nem mindent sikerült, de a legfontosabbakat meg tudtam menteni. A V-2-es tervei sem tűntek el, köztük az időgépé sem. Az amerikaiak által újjáéledő V-2-es rakéta-program leporolásával pár évig rejtegetnem kellett a terveket. Ez nehéz időszak volt az életemben. Az amerikaiak nem egykönnyen nézték el nekem a náci párttagságomat, sem a rabok dolgoztatását, meg halálra ítéletét a Mittelwerkben. Csakhogy szükségük volt ránk új ellenségeikkel, az oroszokkal szemben. Zöld utat kaptunk. Alabamában elkezdtük a Redstone ballisztikus rakéták tervezését, majd gyártását. Ezután beindítottuk a Juno, a Jupiter-C és a Pershing rakéta-programot is. Az igazi űrkutatás azonban váratott magára. A törvényhozók nem akartak feleslegesen pénzt költeni. Még hogy űrkutatás, meg mindenféle Verne-féle fantazmagória! Ám közben az oroszok megelőztek. Ez pedig rosszat tett Amerika presztízsének. Az orosz Szputnyik rakéták pittyogása aztán felriasztotta az amerikai vezetőket. Lépniük kellett! Ők is műholdat akartak Föld körüli pályára állítani. Ez lett az Explorer 1. A hidegháború kiterjesztette befolyását az űrbe is. Ekkoriban csatlakoztam a NASA-hoz. Itt felügyeltem a Saturn-hordozórakéták fejlesztését és gyártását. Azt gondolom tudja, hogy ezek a rakéták emelték a magasba az Apollo-program űrhajósait.

Az Apollo-program kezdetére szép karriert futottam be. A háború utáni sok nehézség után az amerikaiak végre feledni kezdték a történeteket. Végre igazán az űr meghódításának szentelhettem teljes energiámat. Nem kellett egy olyan örült igényeit kiszolgálnom, mint amilyen Hitler volt. Végre az álmaimhoz nem kellett bemocskolnom ártatlan kényszermunkások vérével a kezem. Belevághattam évtizedekig elnyomott álmomba az önök, de legfőképp Helga segítségével. Az űr meghódítása után az idő és a tér meghódítását is küldetésemnek tekintettem. Csakhogy elég későn, megfáradt öregemberként vágtam bele. Még a NASA-tól is ki kellett lépnem, hogy minden energiámat a jövő kutatásának szentelhessem. Igen, a jövőt céloztam meg. Sajnos a munkám előrehaladtával, egy komoly problémával kellett szembesülnöm. Az egyik orvosi vizsgálaton vastagbélrákot diagnosztizáltak nálam. Ez akkoriban még halálos betegségnek számított. Bizony még ma is az, ám ha időben felfedezik,

ma már gyógyítható. Akkoriban azonban még nem léteztek ennyire modern terápiák..

Reméltem, hogy a jövőben még olyan előrehaladott állapotra is lesz gyógymód, amilyen az enyém volt. A jövőt céloztam meg. Egészen 2025-ig, ötven évet haladtam előre az időben. A gépbe beépítettem egy automatikát, ami megnyit egy kaput a kor egy általam meghatározott pontján, az általam kijelölt időben. Egy hetet adtam magamnak a jövőben. Elkezdődött a nagy kaland.

Egy orvosi tesztet hajtottak végre rajtam 2025-ben. Kiderült, hogy valóban vastagbélrák, de a stádiuma alapján még éppen gyógyítható, ráadásul az akkor már divatjamúlt kemoterápiás kezelést is kihagyhatom. Egyszerű gyógyszerek szedésével megúszhatom a betegséget. Bevásároltam belőlük, majd megnéztem az akkor divatossá váló fiatalító kezeléseket. A manapság még használt botox-kezelések, ráncfelvarrások meg egyéb fájdalmas szépészeti eljárások, műtétek, tíz év múlva valóban a múlt kódébe vesznek. Egyes kúrák ugyanis valóban képesek lesznek kívül-belül fiatalítóan hatni az emberi szervezetre, így jelentősen ki lehet tolni az emberek várható élettartamát. Ám ezek az eljárások azon túl hogy titkosak, csakis a Föld leggazdagabb elitjének a kiváltsága lehet. Egyszerűen azért, mert a gazdasági elit félti bolygónkat a túlnépesedéstől. Sajnos ez az elit hamar tudomást szerzett jövőbeli látogatásomról. Felajánlották segítségüket, ha én is kifejlesztem nekik az időgépet, amivel majd bele tudnak szólni a történelembe. Látszólag ráálltam, de féltem átadni ekkora hatalmat ennek a szűk, korrupst körnek. A játszma kezdett egyre veszélyesebbé válni. Nem akartak visszaengedni, de megszóktam előlük. Még épp idejében, mert ha nem megyek vissza 1975-be, akkor megváltoztatom a történelmet azzal, hogy az időgépem megsemmisíti önmagát. Arra vetemedtem ugyanis, hogy előrelátóan beépítettem egy bombát a gépbe, amit ha visszatérek, azonnal deaktiválok. Ám ha nem, akkor a bomba megsemmisíti az időgépet. A történelem számára így nem 1977-ben, a hivatalos halálom napján halok meg, hanem 1975-ben eltűnök. Ez lényegtelen a történelem alakulása szempontjából, hiszen csak egyetlen számjegy változik a történelemkönyvekben. Amit el kellett érnem, amiről ismer a világ, azt addigra már megvalósítottam. Így teljesen mindegy, ha eltűnök 1975-ben. Csakhogy az időutazás története szempontjából nagyon nem mindegy. Ugyanis ha eltűnök, és az időgép megsemmisíti önmagát, hogyan fogok embereket visszaküldeni a múltba, többek között Helgát, hogy odaadhassa nekem a legfontosabb terveket, amik alapján a náci Németországban titokban megépítem az első időgépet a világon, amivel aztán az időutazás kutatását indítom el, egy már amúgy is időutazó párocska segítségével...

- Bizony kedvesem. – Nézett rám Helga incselkedve. – Tudod most már ki vagyok?

- Eddig is tudtam! – szóltam vissza pajkosan. – A feleségem!

27.

- Mióta tudod? – Helga, vagyis eredeti nevén Olga láthatóan megdöbbsent.
- A kezdetektől. Sosem voltál képes nekem igazán hazudni. Az ágyban is jól ismerlek már. Igaz, hogy más az arc, más a haj, más a szemszín, sőt még a testet is kicserélték. A nő belül mégis ugyanaz maradt. Ismerlek már, nem tudsz, sosem tudtál átejtetni. De most már áruld el mi történt veled! Mi történt a testeddel, az arcoddal? Mióta hordasz kontaktlencsét? Még szemüveged sem volt sosem! Mi történt veled? És hol a fiunk? - Helga szomorúan lehorgasztotta a fejét. A látványtól megszólalt bennem egy vészcsengő. Valami komoly baj lehet. Mi történhetett?
- Haladjunk inkább sorban a történettel. – vette át a beszélgetés fonalát von Braun.
- Végül visszatérhettem a saját koromba. Ezek után sosem követtem el újra ezeket a hibákat. Nagyon diszkréten és körültekintően végeztem az időugrásokat. Sikerült megszereznem a fiatalító szert, amit beadtam magamnak. Így végre titokban, más személyazonosság alatt végezhettem kísérleteimet. Mindig csak a jövőbe mentem, a múltat valahogy nem sikerült feltérképeznem. A múlt kutatásával ugyanis óriási anomáliákat hozhattam létre. Az első kísérleteim a múltba, merő kudarcok sorozatává vált.

Visszagondoltam az alternatív múltra, amit egy feleslegesen elhangzó és titokban lehallgatott párbeszéd okozott. Értettem, miről beszélt.

- A múlt nehezen engedte magát megismerni. Nem, nem a személyes múltam, ahová már eddig is képessé váltam visszautazni a jövőkutatásaim után. Nekem a számomra ismeretlen, történelmi múlt kutatása okozott gondot. Aztán egy napon végre rátaláltam a megoldásra. Egy magyar tudós kidolgozott egy új elméletet, amivel a múlt feltérképezése lehetségessé vált. Eljöttem Magyarországra, segítettem fiatal tudós kollegám kutatásait. Sokat dogoztunk a feladat gyakorlati megvalósításán, míg végül egy napon a munkát siker koronázta. Kilöttem a sztratoszféra alsó határára egy időszugarat. Figyeltem az aznapi légiközlekedést. Semmit se jeleztek, így bátran próbát tehettem. Sajnos aznap épp arra repültél. Sosem láttam még siklóernyőst a sztratoszférában repülni, nagyon meglepődtünk, mikor véletlenül eltaláltunk a sugárral. Közben rögtön tudtuk, a kísérlet sikerült. Átkerültél a múltba, egy általunk véletlenszerűen beállított helyszínre, egy adott időpontban. Ám az igazi bajok csak ezután kezdődtek! A jelenünk kezdett szétesni, megváltozni. Először is tudós kollegám tűnt el. Nyomoztam utána, aztán utólag kiderült, hogy zsidó származású. A történelem eredeti forgatókönyve alapján azt a koncentrációs tábor, melyben nagyapja sínylődött épp akkor számolták fel, mikor gázkamrába szelektálták volna. Sajnos a háború tovább folytatódása miatt, a nagyapja elgázosítása megtörtént, így a kollegám se születhetett meg. A legijesztőbb azonban az időgépet érintette. Ugyanis kezdett eltűnni, legalábbis az átépített formájában... Mert a tudós kollegám sem született meg, így nem segíthetett az időgép átépítésében. Az egész világ egy rémes lázálomszerű helyé változott. A történelemlékönyvek

lapjain azonban feltűntél, mint akit addig vallatott a Gestapo, míg belepusztult. Ám közben önkívületben elmondott pár olyan fontos információt a szövetségesek partraszállásával, meg haderejével kapcsolatban, ami megváltoztatta a világot. – Ekkor kezdett csak nagyon fájni a fejem! Ismét visszaköszöntek a múlt kísértetei.

Von Braun folytatta:

- Rádöbbsentem, hogy te magad vagy az anomália az időben. Megrekedtél egy kutyaszorítóban, az idő fogaskerekei között, amik szépen lassan felőröltek. Nyomozást folytattam utánad. Ekkor találtam rá a feleségedre, Olgára. De talán innen már folytathatná magácska is.

- Bizony kedvesem. – nézett rám Olga. – A professzor a kórházi ágyamon fekve talált rám. Épp a halálra készültem. – mondta, mire felszaladt a szemöldököm.

– Miután eltűntél, kutattam utánad. Nagy úrt hagytál magad után. A kisfiad minden este várt haza. Nem hitte el, hogy sose jössz vissza. Közben telt az idő, ám mégsem jöttél. Petike egyre kedvetlenebb lett. Már a játékaival sem játszott. Az óvodában is visszahúzódó lett. Pszichológushoz kellett járatni. Én is nehezen viseltem. Eltelt egy év, majd még egy. A világ közben kezdett szétesni. Erősödtek a szélsőséges mozgalmak. Nem tudtam honnan, de a neonácik hatalmas erőre kaptak. Németország mozgósított. Egész Európán nyugtalanság terjedt szét. Minket sosem érdekelt a politika, de ezekre a jelekre oda kellett figyelni. Olyan volt mint régen, mikor még Horvátországban éltem. Aztán egy napon, mikor épp pszichológushoz vittem Petit, az egyik kereszteződésnél pirosra váltott a lámpa. A pirosat észre se vettem. Behajtottam a kereszteződésbe. Fájdalmas gondolatokkal telítődött agyam eltompította reflexeim. És akkor... nem tudom még most se felfogni.. Egy hatalmas kamion vágódott ki a keresztsben lévő utcából. Elcsapott minket... Elvesztettem az eszméletemet. A kórházban tértem magamhoz. Csúnyán összetörtem magam, de nem érdekelt. Petikét akartam látni... Nem lehetett. Miért? Miért? Őrjöngtem! Erre közölték velem, hogy meghalt! Hogy a kamion az ő oldalán vágódott a kocsiba, maga alá gyűrve a kocsit ajtaját, az ajtó alá gyűrve Petikét. Semmi esélyt se hagyva neki a túlélésre!.. Ó istenem! – zokogta. Láttam Olgán, mennyire megrázta a tragédia. Még mindig sírt. Engem is porba sújtott a hír. Olyan volt, mintha kihúznák a szőnyeget alólam, amin épp álltam. A professzor vette át a szót.

- Amikor Olgára rátaláltam, már a halálára készült. Élhetett volna, de a balesetben nagyon súlyos sérüléseket szerzett. Az akaratán múlt minden. Azonban ő már nem akart élni tovább. Meglátogattam a kórházban. Elmondtam neki, hogy téged vissza tudlak hozni. Először nem hitte el a történetemet, örültnek nézett. Végül mutattam neki pár világháborús újságot. Az egyikben találtunk egy fényképet a Gestapo épületének 1944-es lerombolásáról. Volt a képen egy kakukktojás. Egy Volkswagen Bogár. Megmutattam neki egy autós történelemmel kapcsolatos könyvet. A könyvben az állt, hogy a Bogarat csak a háború után kezdték el gyártani. Először nem értette az összefüggést. Ekkor

kitoltam az ágyát az ablak mellé. Az autómmal az ablak alatt parkoltam le az utcán. Egy ugyanilyen Bogár volt. Könnyen le lehetett olvasni a rendszámot. Ekkor a kezébe adtam újra az újságot, ezúttal egy nagyítóval. Az újságban lévő fotón, a Bogáron ugyanezt a rendszámot fedezhette fel.

- De ez hogy lehetséges? Amikor aznap Berlinben ezzel a kocsival furikáztunk, normál világháborús német rendszámmal rendelkezett. – lepődtem meg.

- Aznap nem! Amíg te a Gestapo épületében kutattál, Helga kicserélte a rendszámot, hogy ezzel fotózzák le a kocsit. Aztán az első pihenőnél visszacserélte, amíg nem láttad. Semmit sem vettél észre. Nem is neked kellett észrevenned. Egy üzenetet hagyott az időn keresztül saját korábbi önmagának, hogy vegyen engem komolyan. Ja, és még valami. Rólad is készült egy fotó, amikor a törmelékek közül megpróbálsz segíteni egy szerencsétlenül járt nőnek. Ez a kép is szerepelt abban az újságban, csak épp a cikk folytatásában, a harmadik oldalon. Ez telitalálatnak bizonyult. Olga végre hitt nekem. Erőt adott neki a hit, hogy talán még nincs minden veszve. Már nem akart meghalni. Lassan, de biztosan felépült. Eközben az általunk ismert világ kezdett megváltozni. Cselekedni kellett. Magam képeztem ki Olgát a korabeli német társas érintkezés szabályaira. Szerencsére már rendelkezett valamiképpen harci tapasztalatokkal, és kiválóan beszélt németül. Szereztünk neki korabeli ruhatárat, korabeli fegyvereket, meg egy-két különleges szerkezetet a küldetése végrehajtásához. Haját szőkére festette és szürke kontaktlencsét hordott. Keményen edzette magát és átesett egy fiatalító kezelésem is. Mintha kicserélték volna. Más nő lett. Határozott célokkal. Olga rövidesen Helgává vált. Egyetlen küldetés mozgatta csak, hogy visszahozzon téged. Írtam saját magamnak egy levelet, amit kézbesítenie kellett a Mittelwerkben. Szereztünk iratokat és küldtem vele egy segítőt, aki a Mittelwerkben maradt, korábbi önmagam személyi testőreként. Conrad von Brauniger néven Helga testvére lett. Hivatalosan a mérnökcsapat tagjaként tevékenykedett. Sajnos az első Mittelverkből eljövetelek után épp az időutazás szervezése miatt ráfogtak egy szabotázsakciót. Pont akkor, mikor engem is meggyanúsítottak. Őt felakasztották, és én semmit sem tehettem.

Kettejüket egy hónappal korábbra küldtem vissza az időben, mint ahogy te, a balul végződött kísérlet következtében visszakerültél. Célpontul a Mittelverket céloztam meg, pontos idő és helykoordinátákat adva meg a gépnek. Saját, személyesen ismert múltam miatt, biztonsággal meg tudtam oldani a feladatot. Magam váltam saját múltam összekötő kapcsává. Elég időt hagytam nekik felkészülni és beszivárogni a Gestapo-ba. Helga kiváló árja-papírokkal rendelkező németként – amit a legjobb nyomdászok hamisítottak neki - könnyen talált állást a Gestapo-nál. A többit már tudod.

-Most már minden világos. – válaszoltam. – Minden jó, ha jó a vége. De hol van a régi munkatársa, a tudós? Neki újra itt kéne lennie nem? És miért vagyunk foglyok? Esetleg megkérhetem, hogy elengedjen minket?

- Már azt hittem, sosem teszi fel ezeket a kérdéseket. – nevetett a professzor – nos, még nem engedhetem el önöket! Egyúttal örömmel jelenthetem be, hogy a kísérletek sikerrel zárultak, elhárultak a múltba való utazás elől az utolsó akadályok is! Most már végre visszamehetek az időben oda, ahová csak akarok. Ezúttal végre biztonságosan megváltoztathatom a múltban elkövetett hibáimat. Végre enyém lesz az egész galaxis!
- Von Braun professzor! Mi ütött magába? – rökönyödött meg Helga.
- Én sosem voltam von Braun professzor! Valójában sosem létezett az igazi von Braun professzor! A tudós munkatársamat miután visszajött, megöltem. Jól átejtetem magukat Földlakókat, most meg egészen jól elszórakoztattak. – röhögött a „professzor”.
- Most, hogy már sikeresen végrehajtottatok helyettem a múltba utazás gyakorlati tesztjeit, kedves kísérleti nyulaim! – a professzor hirtelen elkomorult
- Most már nincs szükségem rátok! – Azzal egy fura, pici fekete valami villant a kezében. Fegyverfélének tűnt, de még sosem láttam ilyet. Épp a köldökünkre célzott vele.
- Zork tábornok! A Galaktikus Tanács nevében letartóztatom! – mennydörögte egy mély hang.
- Conrad von Brauniger? – képedt el von Braun, vagy ahogyan előbb nevezték, Zork tábornok. –Te nem lehetsz! Régen felakasztottak a Mittelwerkben! És mi ez a szöveg a Galaktikus Tanácsról? Hiszen csak egy ember vagy!
- Tedd fel a mancsod Zork! – villant egy hasonló, pici fegyver a Conradnak nevezett személy kezében, aki Zork mögött állt. – Én is átejtetem valakit, mégpedig téged! Nem vagyok ember! A Galaktikus Tanács ügynöke vagyok. Most pedig felszólítalak Zork tábornok, hogy azonnal dobd el a fegyvert!
- Soha! – vigyorgott vissza Zork, mire elszabadult a pokol.

28.

Ám mielőtt a pokol elszabadulásának részleteit taglalnám, vissza kell térnem ahhoz a részhez, mikor von Braun, vagyis Zork tábornok előadta, valójában miért is vagyunk foglyok. A Specnaz-kiképzésen megtanultam a bilincs észrevétlen kinyitását kulcs nélkül. Ezt Olgának is megtanítottam. Míg von Braun öntelt vallomását hallgattuk, csendben kiszabadultunk bilincseinkből. Mellettünk két fegyveres állt, vigyáztak ránk. Mikor Conrad színre lépett és elszabadult a pokol, ledobtuk a látszathól magunkon tartott bilincseket, majd megtámadtuk fegyveres őreinket. Azt gondoltuk, pár halálos ütéssel az árnyékvilágba küldjük őket. A legdurvább kommandósütéseket vittük be. Elképesztő, higanyos mozdulatokkal álltak ellen. Közben Conrad lézercsatát vívott von Braunnal. A két őr is részt akart venni a küzdelemben, csak hogy sikeresen lefoglaltuk őket. Sajnos ennyi tellett tőlünk. Az emberi bőrük alatt valami nem volt rendben, mert ahol roppannia kellett volna a csontjuknak, csak puha, gumyszerű masszát ütöttem, ahol meg nem számítottam csontra, olyan keménységet találtam, mintha kőfalat próbáltam volna áttörni. Aztán egy ököl

jelent meg a látóteremben. Kivédtem, de egy másik ököl közben eltalált. Ettől az egyetlen ütéstől csillagokat láttam. A következő csapás a védtelenül hagyott hasamat érte. Összegörnyedve terültem el a földön. Ellenfelem fölem tornyosult. Le akart taposni. Egy lábsöpréssel próbálkoztam. Kissé megingott, de mégsem esett el. Egy gúnyos röhögő-röfögést kaptam válaszul.

- Ajjaj, elég rosszul állok. - villant belém a felismerés és már egy újabb agyontaposásra kellett felkészülnöm. Egy hatalmas, bakancsos láb jelent meg a látóteremben. Behunyt szemmel vártam a halálos csapást. Az csak nem jött. Helyette egy sorozatra állított gépfegyver hangját hallottam felugatni, meg egy tompa puffanást.

- Na, jössz? – szólított valahonnan Helga hűvösen. Óvatosan kinyitottam a szemem. Ellenfelem füstölő mellkassal feküdt mellettem. Helga állt fölötte. A kezében egy AK-63FM magyar fejlesztésű gépkarabélyt tartott. A fegyvert a FÉG, a régi orosz AK-47-esből, a közismert Kalasnyikovból fejlesztette. A fejlesztéssel a régi AK-47-esre került egy optikai nappali/éjszakai célzó, egy célmegjelölő műszer, univerzális válltámasz, arctámasz, Y-vállheveder, meg egy 40x46mm-es gránátvető. És ez a csúzli figyelt Helga egyik kezében, míg másik kezét felém nyújtotta. Csak nagy nehézségek árán tápáskodtam föl. Az ő ellenfelét egy lézersugár találhatta el, mert a mellkasa teljesen kiégett. A hagyományos emberi belső szervek helyett azonban valami nem emberit láttam ott belül. Zöld folyadékokat keringető ronda valamiket pillantottam meg. Gyorsan felkaptam a másik földön heverő AK-63FM-et, majd fedezékbe vonultunk von Braun, vagyis Zork tábornok lézerlövedékei elől. Kezdtük Conraddal egészen sarokba szorítani Zorkot, mikor nyílt a szemközti ajtó és egy csapat katona masírozott be. Azonnal fedezékbe bújtak, majd lézerrel elkezdtek aprítani minket. Mi sem hagytuk magunkat. Lézerfegyvereik tüze gépfegyver sorozatokkal, meg gránátokkal válaszoltunk. Többször eltaláltuk őket, de valahogy nagyon nehezen akartak kipurcanni. Meglepődtem. Miféle katonák képesek ellenállni a 43M típusú, nagy átütő képességű lövedékeknek? Kezdett kifogyni a táram. Hallottam, ahogy a Helgáé is üresen csattan. Már csak Conrad lövésztudományában bízhattunk. Kezdett nagyon rosszul állni a szénánk. Ekkor felfedeztem az AK63-ason egy nem épp szabvány torkolatot. A ravasz mellett találtam egy furcsa kis nyomógombot is. Próbaképpen megnyomtam. A torkolat csövéből egy erőteljes, piros lézernyaláb tört elő. Azonnal pirításra sütöttem vele az egyik ellenséges katonát.

- Juhé, Helga! Használd a ravasz melletti gombot! – adtam tovább a felfedezésemet. A csata tovább folytatódott. Egyre több katonát lőttünk halomra. Mindegyikből furcsa, zöld valami folyt. Ezek nem emberek! Ezek nem lehetnek emberek!

Zork tábornok kezdett ismét kutyaszorítóba kerülni.

- Zork add meg magad! – kiáltotta ismét Conrad.

- Soha! – ordított vissza Zork. Ekkor ismét nyílt a szemközti ajtó. Újabb, és még több katona masírozott be. Folytatódott a véres küzdelem, teljesen egyenlőtlen

körülmények között. Fegyveremből kezdett kifogyni a szufla. A lézerrel többször eltaláltam az ellenfeleinket, de csak apró sérüléseket tudtam ejteni rajtuk. A lézersugár bíborszínű fénye is halványulni kezdett. Talán merült a lézerstukker energiacellája? Nem tudtam, de kezdtem fegyvertelennek érezni magam. Helgánál is hasonlókat tapasztaltam. Conrad is egyre kevésbé viszonzta a tüzet.

- Adjátok meg magatokat! Mi győztünk! A további ellenállás felesleges! – mennydörögte Zork. Conrad egyetlen jól sikerült lövéssel válaszolt. Egy katonát leterített. Ekkor nyílt a hátunk mögött lévő csapóajtó is. Legalább egy tucat lézerfegyver ránk szegeződő csövével néztünk farkasszemet. Bizonytalanul felemeltük a kezünket és eldobtuk a fegyvert.

- Tudtam, hogy megjön az eszetek. – mosolygott ránk angyalian Zork. Az az angyali mosoly lassan ördögi vigyorra torzult. – Árulók, patkányok! Most megdöglötök! – sziszegte.

Am ekkor valami felfoghatatlan, teljesen váratlan dolog történt. Egyre erősebben remegett alattunk a fémpadló, ami önmagában nem túl nagy ügy. Betudható egy egyszerű földrengésnek is, csak hogy az errefelé igencsak ritka. Ez a kis földrengés azonban szabályosan ismétlődő remegések sorozatának tűnt. Mintha egy hatalmas hajtómű dübörögtetné a sziklás talajt, amit a rácsos fémpadló még jobban átvett. Zork megnyomott egy gombot. Egy kivetítőre meredt, amin a Bélkő fennsíkját láthattuk. Épp egy hatalmas űrhajó szállt le rajta. Az űrhajó leengedett rámpájából rengeteg fura kinézetű, zöld egyenruhás, lézerfegyverrel felszerelt űrlény rajzott ki. Rövidesen a szemközti ajtót is bedöntötték, majd összes fegyverüket Zorkra, és megmaradt katonáira irányították. Egyikük, egy szürke egyenruhás idegen fura hangon szólalt meg.

- A Galaktikus Tanács nevében, dobd el a fegyvert és add meg magad Zork tábornok! – hallatszott egy nem emberi, mégis tisztán érthető hang. Von Braun, vagyis Zork tábornok letette fegyverét, majd felemelte a kezét. A többi katonája is így cselekedett. Megbilincseltek és elvezették őket.

- Janus kapitány! – fordult a szürke egyenruhás idegen Conrad felé. – Maga igazán jó munkát végzett. Személyesen fogom ezért az akcióért felterjeszteni a Galaktikus Tanácsnál kitüntetésre, gratulálok! Jöjjön, most már elvégezte a feladatát. Induljunk!

- Uram! Indulás előtt szeretnék pár szót váltani ezekkel a helyi civilekkel.

- Rendben van. Úgyis eltart egy ideig, míg a műszakiak eltakarítják ezt a hatalmas szemétdombot.

29.

Conraddal a Bélkő tetején sétáltunk. Az űrhajó álcázóberendezése miatt csak egy apró ajtó, meg a belőle kinyúló rámpa látszott az egész hajóból. A műszakiak éppen felszámolták a hegy belsejébe épített teljes támaszpontot, eltakarítva minden ide, a Földre nem illő dolgot. Conrad elmesélte a történet számunkra ismeretlen részleteit. Mint mondta, ennyivel tartozik nekünk, amiért

segítettünk neki megszabadítani a galaxist ettől a veszélyes gengszertől. - Zork, a Zanubia planéta szülötte. Zanubia fényévek millióira van ettől a bolygótól. A távolságok oly hatalmasok a csillagközi űrben, amiért tudósaink folyton az űrhajók kiváltásán fáradoztak. Bolygóközi kereskedelmünk megreformálását tűztük ki célul egy speciális kutatás révén. Az űrben mesterséges féreglyukakat generálva akartunk hajóinkkal egyik planétáról a másikra utazva kereskedni. Kutatásainkat siker koronázta. Egy idő után hagyományos meghajtású űrhajóinkra telepítettünk Féreglyuk-generátorokat. Ezek a gépek valóban forradalmasították az űrutazást és azon túl a bolygóközi kereskedelmet is. Galaxisunk sosem látott virágzásnak indult. Hadseregünk is folyamatosan fenntartotta a békét a galaxisban.

Aztán történt valami. A 4-es számú kutatólaborban részletesebben vizsgálták a Féreglyuk-generátorok gerjesztette időanomáliákat. Ezek a gépezetek ugyanis képesek voltak időnként pár másodperces eltéréseket generálni az időben. Erre egy hibás működésű Féreglyuk-generátorral felszerelt űrhajó katasztrófájának kivizsgálásakor jöttünk rá. A hajó épp kilépett volna a féreglyukból, mikor a generátor kikapcsolását követően egy időanomália néhány másodperces ingadozást okozott az időben. A hajó találkozott néhány másodperccel korábbi önmagával. Az összeütközés elkerülhetlenné vált. A hajó, a teljes legénységgel és rakományával odaveszett. Ez a katasztrófa indította el az időanomáliák vizsgálatát. Először az időanomáliák kiszűrésének lehetőségét vizsgálták. Ám a kérdés annyira összetett lett, hogy mire a tudósok rájöttek a megoldásra, kezünkbe került az egész időutazás kulcsa. A 4-es számú kutatólaboratóriumban elő is állítottak egy ilyen gépet. Időáthelyező-szerkezetnek hívtuk, mert hideg, kék fénysugárnyalábokkal képessé váltunk a tér egy meghatározott térfogatú részét az idő és a tér egy másik meghatározott koordinátájú pontjára áthelyezni. Ám a gép mindig csak a jövőbe tudott időáthelyezést létrehozni. Nem értettük miért. A kutatást tovább folytattuk.

Zork, a Galaktikus Hadsereg tábornoka volt. Ő felügyelte a 4-es kutatólabor biztonságát. A kutatás előrehaladtával tudomást szerzett a kutatások mibenlétéről. Az időutazás lehetősége teljesen megbabonázta. Elkezdett maga is foglalkozni a kutatással, időnként besegített a tudósok munkájában. Ebben senki sem talált semmi kivetnivalót. Akkor még. Időközben a kutatók egyre jobban meggyőződtek arról, hogy ez a kutatás óriási veszélyeket rejt magában. Főleg azok után, miután elkezdtek vizsgálni a múltba végrehajtott időutazás lehetőségét. Először még senki sem hitt a biztonságos múltba utazásban. Hatalmas vitákat gerjesztett mikor kiderült, hogy néhányan mégis megpróbálkoznak a lehetetlennel. Ekkoriban történt, hogy Zork tábornok néhány kutatóval sikeres kísérletet hajtott végre néhány apró tárgy biztonságos múltba küldésével. Az elméleti vita hamarosan megszűnt. A szkeptikusok okvetetlenkedését elmosva, először hatalmas lelkesedéssel fogadták ezt az ígéretes tudományos eredményt. Mindannyiunkat örömmel töltött el az a tudat, hogy rövidesen képesek leszünk a történelmünket akár közvetlenül is vizsgálni.

Ám a néhány tárgy közül az egyiket egy elmaradott bolygóra materializálták. Egy olyan bolygóra, ahol egy nagyon agresszív, bár egyre intelligensebb faj élt. Ennek eleinte senki sem tulajdonított semmi jelentőséget. Csakhogy az ő múltjukba elküldött tárgy egy fegyver volt. Egy apró méretű, termonukleáris atombomba. Amikor jelenünkben megvizsgáltuk a bolygót, elszörnyedve tapasztaltuk, hogy lakói elpusztították saját magukat, az egész bolygót sugárzó sivataggá változtatva. A vizsgálat kiderítette, hogy miután megtalálták az atombombát, tudósaik megvizsgálták és kifejlesztették annak egyre erősebb változatait. Aztán elkezdtek marakodni az atombomba kifejlesztésének birtoklásán. Két hatalomra szakadt az egész bolygó. Mindkettő rendelkezett atomfegyverrel és mindkettő le akarta igázni a másikat. Egy helyi csetepaté során az egyik fél vezetője elvesztette a kontrollt hadserege fölött, akik nem gondolva a következményekre, bevetették az atombombát. Az ellencsapás nem maradt el. Az egész bolygó sugárzó atomtemetővé vált.

Megvizsgáltuk a kutatási jegyzőkönyveket. Zork hagyta jóvá az atombomba múltba küldését, valamint a helyszínt is ő választotta meg. Először nem értettük, miért tette. A választ végül a jövőben találtuk meg. Még az időáthelyezést sem kellett igénybe vennünk. Tudósaink matematikai úton, valószínűségi számításokkal kiszámították, hogy ha az a bolygó nem változik atomsivataggá, és a lakói nem ismerik meg ilyen korán az atomenergiát, akkor a bolygó, az űrutazás küszöbén állva, veszélyessé válhatott volna a szomszédos naprendszer egyik élettől duzzadó planétájára, a Zanubiára. Zork otthonára. Megtaláltuk az indítékot. Végül az ügy a Galaktikus Tanács elé került. Zork tábornok ellen körözést adtunk ki galaxisszerte. Ettől fogva az időutazásra is másképp tekintettünk. Túl veszélyesnek találtuk, ezért beszüntettünk minden ilyen irányú kutatást. Az időgépet is meg akartuk semmisíteni. Ám sem az időgép, sem Zork nem került elő többé.

A Galaxis összes rendfenntartó szerve őt kezdte el üldözni eredménytelenül. Én is Zork előkerítését kaptam feladatul. Feletteseink abból indultak ki, hogy Zork előszeretettel kísérletezik elmaradott bolygók népeivel. A galaxisban több ezer ilyen bolygó van. Köztük ennek a naprendszernek a harmadik bolygója, a Föld is ilyen. Először nem tartottuk valószínűnek, hogy épp a Földre jöjjön, mert itt akkoriban épp globális méretű háború dúlt. Ám a biztonság kedvéért elküldtek ide is egy beépülésre kiképzett ügynököt, Janus kapitányt. Vagyis engem. A háború zürzavarában szinte észrevétlenül kutathattam át az egész bolygót. Eredménytelenül. Úgy döntöttem, segítek a bolygó lakóinak életét békés mederbe terelni, ezért beépültem a Szövetségeseknek nevezett helyi erők főparancsnokságára. Rövidesen számomra is aggasztó fényképek jutottak el erre a főparancsnokságra. Hatalmas méretű rakétákat láttam azokon a fényképeken. Ilyet az akkori technológiával képtelenségnek tűnt előállítani. Mintha valaki a fejlett galaktikus technológiánkat használta volna fel. Sejtettem ki lesz az! Először Peenemünde aktáját kutattam át hasznos információ után. Hamar ráakadtam a titkos iratok

között megismert von Braun fényképére. Mindig olyan fura arckifejezése volt a képeken. A vigyora mintha nem emberi lett volna. Úgy éreztem, nyomon vagyok. Csakhogy időközben egy szerencsétlen eseménysorozat hosszú földi évtizedekre felborította a terveimet. Az emberiség, a maghasadás felfedezése révén önmagától megismerte az atomenergiát. Először elképesztett az emberi elme ilyenfokú találékonysága. Később meg az agresszív hajlamai miatt féltettem az emberiséget, nehogy egy hasonló planetáris katasztrófába sodorja önmagát, mint amelyet már egyszer megismerhetett a galaxis. Félelmem nem tűnt alaptalannak. Hiroshima és Nagaszaki után évtizedeket töltöttem azzal, hogy ezt a katasztrófát valahogy megelőzzem. Kis híján többször is megismételte magát a galaktikus történelem. Sokat tettem azért, hogy ne így legyen. Mára már megtanulta az emberiség hogy az atomenergia nagyon veszélyes dolog. Szinte önmagunkat láttam, amint rájöttünk, hogy az időgéppel mit is építettünk. Amint először észleltem, hogy a bolygó vezetői egyre felelősségteljesebben végezték nem kis feladataikat, az is meggyőződésemmé vált, hogy az emberiség nemesebb faj annál, hogy egy örült tábornok játékszere lehessen! Magunkat láttam bennetek, emberekben. Most már szinte megszállott módon kutattam von Braun után. Kutatásom siker koronázta. Ráakadtam a tudós professzorra. Am időközben ő is kutatásokat végzett az időgép segítségével, amit valójában sosem pusztított el, csak továbbfejlesztett. A kutatásai miatt a bolygó időfolytonossága néha-néha megszakadt, rengeteg feladat elé állítva engem. Próbáltam az összes ilyen anomáliát rendbe tenni. Beépültem az osztagába. Az egyik ilyen anomália rendbetételénél találkoztam Helgával. Megrendített a története. Megdöbbenett, és elképesztett milyen zseniális gazember ez a Zork, ahogy titokban továbbfejlesztette az időgépet, titeket, embereket használva fel a kísérleteihez! Rájöttem arra is, hogy egyetlen emberi lény tragédiája is hatalmas tragédia, hát még egy egész bolygóé! Az utolsó időanomália lezárása előtt üzentem a Galaktikus Tanácsnak, hogy megtaláltam Zork tábornokot és az általa gerjesztett időzavarok is rövidesen lezárásra kerülnek. Az újabb időkísérleteit azonban mindenképp meg kellett előzni nehogy újabb, esetleg még veszélyesebb anomáliákat idézhessen elő. Most kellett lecsapnunk...

Zimonyi Ádám, köszönöm segítségedet. Nélküled és Helga nélkül sokkal nehezebb dolgunk lett volna.

- Ez mind érdekes történet, de akkor mi lesz most a fiunkkal? – nézte Helga esdeklően Janus kapitányt. Janus gondterhelten elgondolkodott.

- Rendben. Az elmondottak alapján nyilván megértitek, hogy a múltba utazás mekkora veszélyeket rejt magában. Majd meglátom, mit tehetek. Először is ki kell kérnem a Galaktikus Tanács véleményét. – azzal Janus kapitány otthagytott bennünket. Eltűnt az űrhajó gyomrában.

Mi tovább beszélgettünk Helgával.

- Tudod Helga, nekem mindig is az a kedves kis kamaszlány maradsz, akit Vukovár romjainál megismertem. Akár Olgának, akár Helgának hívnak, teljesen mindegy. Ugyanúgy szeretlek, bármilyen néven is nevezzelek!
- Legegyszerűbb, ha így hívsz; kedvesem! És ezzel mindent elmondasz, mit el kell mondanod. – nézett rám csodálatosan szép, szürke kontaktlencsével. Rámosolyogtam.
- Rendben, kedvesem! – egyetlen mozdulattal átöleltem, vigyázva még mindig fájó karjára.
- Hahó, már vissza is jöttem. – tűnt fel mosolyogva Janus kapitány – Megvan a Galaktikus Tanács döntése!
- Mit határoztak? – nézett reménykedve Helga Janus kapitány szemébe.
- Biztos akarjátok hallani? Nem lesz túl népszerű a válaszom.
- Ne csigázz! – szóltam rá határozottan.
- Oké. Szóval a Tanács határozata szerint mindenki hazamegy. Helgát veszélyes lenne Zimi korába visszaküldeni. Ő itt marad, ebben az időszakban. Esetleg velünk jöhet. A Tanács üzenetét tolmácsolom, mikor arra kérem, ön legyen a Föld nevű bolygó képviselője a Galaktikus Tanácsnál. Képviselhetné a fejlődésben lévő Föld érdekeit a galaxisban! – nézett jelentőségteljesen Janus kapitány Helga könnyes szemébe.
- Önt kedves barátom, visszaküldjük a saját korába. Vigyázzon a fiára, és legfőképpen Olgára! – mosolygott rám a kapitány.
- Köszönjük kapitány, elfogadjuk a határozatot. – válaszoltam hirtelen.
- Micsoda? De hiszen akkor többé nem találkozhatunk! – sírta el magát Helga. Őszintén bevallom, magam is könnyes szemekkel néztem rá.
- Ennek így kell lennie! Az én idősíkomban már van egy feleségem. Ő pedig épp a te másik idősíkbeli önmagad. Ha itt maradok veled, akkor épp a másik idősíkbeli önmagadat kergetem a balesetbe. De ha te jössz vissza az időbe velem, akkor egyszerre két feleségem leszel. Önmagad időanomáliájává válsz. Ez sem járható út. Muszáj elköszönnünk egymástól. Nekünk, kettőnknek ennyi jutott. Isten veled kedvesem! Emlékezz rám és tudd, mindig is szeretni foglak!
- Helga most már sírt. Értette ő anélkül is, hogy elmagyarázom neki a valóságot. Csak asszonyi szívvel ennyire keserves elfogadni a kegyetlen valóságot. Nekem is nehezen ment. Vértett a szívem magára hagyni őt. Mégis meg kellett tennem...

30.

Az időgépből kicsapó jéghideg kék fény-nyalábok körbeölelték testemet. Különleges hőálló öltözéket viseltem, ezért ezúttal egyáltalában nem éreztem a jeges hidegséget, amivel az időáthelyezés járt. Lassan, nagyon lassan kezdtem elveszíteni a testem fölötti kontrollt. Először csak a lábujjaimat nem éreztem. Majd a bokámat sem, aztán a combomba kúszott fel a zsibbadás. Lenéztem a lábamra. A kékes villámsugarak cikázásán kívül nem láttam a lábamat. Felnéztem Helgára. Riadtan, könnyes szemekkel tekintett rám. Tudtam, mire

gondolt. Én is éreztem. Most, hogy megtalált, nem akart elveszíteni. Mégis meg kellett történnie. Néma „szeretlek” szót formált a szájával. „Én is!” válaszoltam némán, majd csókot dobtam neki, miközben az egész világ eltűnt számomra. Kék vibrálásokon kívül nem láttam semmit, miközben valahogy nagyon hasogatott a fejem és a hátam!

Egy kórházi ágyon ébredtem. A fájdalmaim nem múltak el, hanem valahogy még erősödtek is! Egy szép, ámde ismeretlen lányt láttam magam mellett, kezébe temetett arccal. Nagyon gyengének éreztem magam.

- Szia... Ki vagy te? – nyögtem ki elhaló hangon. Rám nézett. Kisírt szemei örömtől ragyogtak. Egy háttérből figyelő nővér az ajtóhoz futott.

- Szólok a doktor úrnak! – azzal elrohant.

- Szia! Végre! Már azt hittem sose fogsz felébredni! Hogy vagy? - kérdezte a szép ismeretlen.

- Voltam már jobban is... miért fáj ennyire a fejem... és a hátam?

- Balesetet szenvedtél! Nem emlékszel? – nézett rám elkerekedett szemekkel. Lassan, ködösen előjöttek az utolsó emlékeim az űrhajóról, Helgáról, a Bélkőbe épített támaszponttól. Ránéztem az ismeretlen nőre, aki kezdett valahogy Helgára emlékeztetni.

- ...Olga? – a szép ismeretlen mosolyogva bólintott. Akadozva folytattam: - Mi... Mi együtt voltunk a Bélkő tetején. Épp Janus kapitánytól... meg tőled köszöntem el... Peti hol van? – Néztem rá aggódva. Nagyon reméltem, hogy jó korba kerültem.

- Otthon. A nagyival játszik. Ma ő vigyáz rá. – mosolygott rám Olga. – Ki az a Janus kapitány?

- Nem emlékszel? Hát persze... Nem is emlékezhetsz. Tudod, az történt hogy.. Ahh! Miért fáj ennyire a fejem?

- Siklóernyős baleseted volt. A Bélkő tetejére akartál leszállni, aztán rosszul érkeztél. Egy barátod talált rád. Véletlenül épp arra járt. A motorod sajnos összetört. Az ernyő azonban rendben van. Semmi baja sem lett. Mi történt? Hogy kerültél oda?

- Visszakerültem időben. 1944-be, azt hiszem... Valamiféle időgéppel, melyet egy őrült tudós fejlesztett, akiről kiderült, hogy űrlény.. Az időgépet aztán a Galaktikus Tanács visszaszerezte a segítségemmel...

- Félrebeszél. – állapította meg az orvos, aki időközben sietve megérkezett.

- Agyrázkódás esetén jellemző tünet. – Ekkor hozzám fordult.

- Ön hetekig feküdt eszméletlenül, egy agyrázkódás következtében. Időnként percekre felébredt, de aztán hamar visszaaludt. A hosszú, félig éber, félig eszméletlen állapot normális folyamat ekkora fejet ért ütés következtében. Már aggódtunk, hogy maradandóan visszazuhant a kómába. Most alaposan megvizsgálom, hogy megállapíthatjuk, milyen fokú agysérülést szenvedett. Kérem, kövesse szemével az ujjamat...

Még hetekig feküdtem az intenzív osztályon. Állapotom csak lassan javult. Megtudtam, hogy a hátfájásom a leérkezés miatti erős ütés következtében bekövetkező csigolya-kompresszióból adódik. Szerencsére a hetekig tartó eszméletvesztés alatt a csigolya-kompresszió szépen gyógyult. Már csak időnként nyilall belém a hátfájás. Akkor azonban piszkosul! Sajnos a fejsérülésem komolyabb esetnek bizonyult. Szerencsére a sisak megvédte a koponyám az összezúzódástól, csak hogy még így is túl nagy erejű ütés érte az agyamat. Az orvosok szerint egy enyhén kómás állapot lépett fel. Ez alatt az időszak alatt agyam hasonlóan működött, mint a nagyon mélyen alvó embereknél szokás. Álmodott.

Míg kómás állapotban feküdtem, a feleségem behozatott az intenzívra egy televíziót és a kedvenc csatornáját, a National Geographic-ot nézte. A csatornán sok háborús és csillagászati témájú ismeretterjesztő műsort adtak. Talán ettől álmodhattam össze mindenféle időutazós detektívtörténetet.

Ahogy teltek a hetek, kezdtem hinni az orvosoknak. Főleg, mikor a fiam is meglátogatott. Láthatóan makkegészséges volt és már nagyon várta, hogy ismét együtt lehessünk. Kapott új játékokat is, a látogatásaikor mindig azt mutogatta nekem. Nem értette, hogy az ő erős apukája miért ilyen gyenge, miért nem tud annyit játszani velem, mint korábban. Lassan kikerültem az intenzívről. Rendszeresen gyógytornára jártam. Megtudtam azt is, hogy a médiában nagy szenzáció lett a balesetem. Miután a balesetet kivizsgáló szakemberek megvizsgálták a variómban, és a GPS-ekben tárolt adatokat, meglepődve tapasztalták, hogy világrekordot repültem. Amikor a további vizsgálatokhoz már nem tartottak igényt a varióra, elküldték azt a repülőszövetségnek. Az ottani szakemberek kinyerték az adatokat, és továbbították azokat az FAI részére, a nevemben megigényelve a rekord hitelesítését. Pillanatnyilag a hitelesítés folyamatban van, előreláthatóan kedvező elbírálásban részesül az igényem.

A természetvédelemtől és a szakhatóságtól is kaptam egy-egy levelet, amelyben komoly összegekre büntettek meg, amiért természetvédelmi területen kíséreltem meg a leszállást, valamint „repüléssel súlyosan megsértettem a légi közlekedés szabályait”. Fellebbezési kérelmemet „tárgy hónap tizenötödikéig” nyújthatom be. Sajnos az a „tárgy hónap” épp a múlt hónap volt, így ettől teljesen elestem. Halasztási kérelmet írtam, és a büntetés mérséklését. A sérüléseimre való tekintettel halasztást kaptam a büntetés alól, de a büntetést nem engedték el, nem is mérsékeltek.

Miután hazakerültem a kórházból, az első dolgom a hátimotor megjavítása lett, és az ernyő visszajuttatása a tulajdonosának. A motorblokk szerencsére nem sérült. Az alumínium-ötvözetből készült keret azonban komoly sérüléseket szenvedett, az egész ki kellett dobni és új keretet építeni. Szerencsére az egyik szomszédom tud alumíniumot hegeszteni. Felajánlotta, hogy segít. Egy másik barátom segítségével sikerült viszonylag olcsón alumíniumcsövekhez jutnom. A régi keretet használtuk mintának az építéshez.

Mikor végeztünk a keret építésével, festésével, csak a motorblokkot, meg a tankot kellett átszerelni, illetve a beülőt áttenni a régiről. A motorra új légcsavart faragtattam, meg felhálóztam a keretet. Készen állt a szerkezet az újabb repülőkalandokra. Csak éppen többé már nem az én hátamon! El kellett adnom az összes többi siklóernyős szerelésemmel együtt, hogy ki tudjam fizetni a büntetést!

31.

Eltelt a nyár. A fákon kezdtek megjelenni a sárguló őszi falevelek. Reggelenként egyre fagyosabb levegőre ébredtünk. Nekem sikerült visszailleszkednem a munkába, a hátam is egyre kevésbé fájt. Jót tett neki a speciális gyógytorna. Az agyam is képessé vált ellátni a régi funkcióját. Egy enyhébb fokú beszédzavar megmaradt, de már csak ennyi emlékezetett a régi balesetemre. Helgára, meg Janus kapitányra is egyre kevesebbet gondoltam. A feleségem, meg a gyerek foglalta le minden gondolatomat. Már az FAI-tól levélben érkezett gratuláció sem érdekelt, miszerint világrekorder lettem. Természetesen a kapott plecsnit kitettem a vitrinembe, arra egy ideig büszkén tekintettem. Aztán a hétköznapi ezt a büszkeséget is elmosták. Ismét olyan lettem, mint bármelyik más hétköznapi családos apuka, mindenféle világmegváltó gondolatok nélkül. A balesetem miatt a siklóernyőzést is abba kellett hagynom. Végleg? Nem tudom.

Hétvégeente csodálatos, gyötrelmekkel teli családos kirándulást teszünk az Egedre, megbűvölten nézzük a levegőben lebegő színes szárnyakat. Ilyenkor a fiam büszkén meséli az ottani pilótáknak, hogy az apja micsoda híres repülő. Egyesek persze felismernek, de legtöbben azt se tudják, ki vagyok. Nem csoda. Évről-évre rengeteg új arc jelenik meg a starthelyeken, csordultig telve világmegváltó tervekkel. Csak éppen én már semmi másra nem vágyom mint arra, hogy kis családommal megcsodálhassuk ezeket a szép, színes szárnyakat, amint a levegő varázslatos emelőerejében fűrődve egyre feljebb és feljebb repülnek egészen addig, mikor már csak apró pontoknak látszanak az ég kékjében.

Vége! Vége? Valóban?

Epilógus

Azt hiszem, elbeszélésem mégsem lehetne teljes, ha kihagyom a napokban lezajlott eseményeket. Annyira furcsa leírnom, mégis úgy érzem muszáj, még ideillik ez a rövid kis adalék.

Történt ugyanis, hogy a minap meglátogattuk balesetem helyszínét. Tudtam, ismét megzavartuk egy természetvédelmi terület rendjét, de valami késztetéstől vezérelve látnom kellett azt a helyet, ahol összetörtem magam.

Családommal egy kellemes kirándulást terveztünk a nagymamáékhoz Mikófalvára. Aztán a vasárnapi ebéd kellős közepén nem bírtam tovább és felpattantam. Nem hagyott nyugodni az érzés, miszerint itt vagyok a balesetem helyétől, a bélapátfalvi Bélkőtől tíz kilométerre. Beültem öreg Opelomba. Olga még utánam szólt, várjam meg, ő is jön. Ismert már. Tudta jól, hogy ha fejembe veszek valamit, attól nem tágitok, azt végigcsinálom! Megvártam. Együtt mentünk Bélapátfalváig. Ott bekanyarodtunk az Apátság felé, egészen a sorompóig, amely lezárta a Bélkőre vezető utat. A sorompótól gyalog mentünk tovább a rossz, kanyargós aszfaltúton. A szerpentes útról gyönyörű kilátás nyílt a Bükk erdői felé. A fák festőien szép vöröses-sárgás levelekbe öltöztek. Hirtelen elfogott a honvágy, hogy ismét a levegőben lehessenek, ismét érezhessem, amint a szél borzolja az arcomat. Megtántorodtam, Olga rögtön ott termett, hogy segítsem. Elhárítottam a segítséget. Szótlatlanul mentünk tovább egészen addig, míg az útra ráomlasztott köveken kellett átmászni. Itt óvatosan, a feleségemet féltő gondnal segítve végül átvergődtünk. Pár méter után megláttam a Bélkő tetejét. Azt a sík, holdbéli tájat. Olga megmutatta a balesetem pontos helyét. Aztán körbejártuk az egész fennsíkot, korábbi kalandjaim meghatározó helyszínét, amik java része csak a fejemben léteztek. Még most is hihetetlen, hogy csupán álmodtam az egészet! Vagy mégsem? Nocsak!

Egy fura mélyedést fedeztem fel, a balesetem helyétől nem messze. Aztán még egyet. Először nem tudtam mi ez. Olga is értetlenül szemlélte a két pici mélyedést, amelyekben valami furcsa fémötvözetű rúdra, vékony zsinórokat tekert fel valaki. Már kezdett derengeni valami. Ezt a két rudat láttam már! Ezek annak a „lepkehálónak” a részei, amik az innen indított drónokat fogják meg, ha valamiért sikertelenül végződik a leszállás. Egy ilyen fogta meg a kis Zöglingünket is, mikor legutóbb leszállásra készültünk itt... Helgával. A felfedezés nagyon megdöbbenett. Észre sem vettem, amint valaki mögénk lopakodik. Felcsattant egy ismerős hang.

- Szia Leslie, hello Helga! Hát meg sem ismeritek régi barátotokat? -

Villámgyorsan megfordultunk és meglepve fedeztem fel a hang tulajdonosában Zork tábornokot, Zanubia szülöttjét.

Vége